

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:

***Esme's Wish* by Elizabeth Foster / Перекладацький проєкт: переклад
книги Елізабет Фостер «Esme's Wish»**

Alina Lysenko
Group PERm-1-23-1.4d

Research supervisor
PhD in Philology,
Associate Professor of
Linguistics and
Translation Department
V. P. Snitsar

Цим підписом засвідчую, що подані
на захист рукопис та електронний
документ є ідентичні.
27.11.2024 Лисенко А.М.

Kyiv 2024

Summary

The translation project deals with the problem of rendering proper names, author neologisms, and magic spells in the novel *Esme's Wish* by Elizabeth Foster. It has been revealed, that proper names and author's neologisms perform a function of characterization and create unique images. The authors of fantasy novels put an additional emphasis on such words, as they reflect unique author's vision. Adequate translation of such types of lexicon should be a balanced and well-grounded decision, aimed at a faithful conveying of imagery and pragmatic potential encoded in such lingual means. Proper names that offer cultural and historical information reflect the novel's fictitious setting. The translation project has been analysed due to the techniques by P. Newmark, L. Molina and H. Albir. It has been shown that author neologisms and proper names are used to create and define unique imagery. The most frequent techniques used to render proper names and author neologisms are transliteration, transcription, naturalization and calquing. The necessity and significance of employing various translation techniques are demonstrated by this translation work. The project fully ensures artistic value of the translation. In particular of fantasy works, the translated author's neologisms can serve as the basis for further translations.

Key words: *fantasy, imaginary world, proper names, author neologisms, magical spells, translation techniques*

Анотація

Перекладацький проєкт присвячений проблемі викладення власних назв, авторських неологізмів та магічних заклинань у романі Елізабет Фостер «Бажання Есме». Виявлено, що власні імена та авторські неологізми виконують функцію характеристики та створюють неповторні образи. Автори романів жанру фентезі роблять додатковий акцент на таких словах, оскільки вони відображають унікальне авторське бачення. Адекватний переклад таких типів лексики має бути виваженим та обґрунтованим рішенням, спрямованим на достовірну передачу образності та прагматичного потенціалу, закодованого в таких мовних засобах. Власні назви, що несуть культурно-історичну інформацію, відображають вигадане місце дії роману. Перекладацький проєкт проаналізовано за прийомами, запропонованими П. Ньюмарком, Л. Моліною та Г. Альбіром. Показано, що авторські неологізми та власні назви використовуються для створення унікальних образів. Найпоширенішими прийомами перекладу власних назв та авторських неологізмів є транслітерація, транскрипція, натуралізація та калькування. Ця перекладацька робота демонструє необхідність і важливість застосування різних перекладацьких прийомів. Проєкт повністю забезпечує художню цінність перекладу. Зокрема, для творів у жанрі фентезі перекладені авторські неологізми можуть слугувати основою для подальших перекладів.

Ключові слова: *фентезі, уявний світ, власні назви, авторські неологізми, магічні заклинання, перекладацькі прийоми*

Contents

Summary	2
Introduction	4
Chapter 1. Translation of chapters 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 of the novel <i>Esme's Wish</i> by Elizabeth Foster	5
Chapter 2. Rendering lingual means of shaping imaginary world in the translation of E. Foster's novel <i>Esme's Wish</i>	58
2.1. Genre characteristics and author's style of the novel <i>Esme's Wish</i> by E. Foster	58
2.2. Rendering verbal means of reflecting imaginary world in the novel <i>Esme's Wish</i> by E. Foster	59
2.2.1. Rendering proper names in the translation of E. Foster's novel <i>Esme's Wish</i>	59
2.2.2. Rendering verbal means of expressing author's worldview in the translation of <i>Esme's Wish</i>	66
Conclusions	70
References	71
Appendices	73

Introduction

Fantasy texts are undoubtedly among the most challenging to translate when it comes to various literary genres. Fantasy is one of the most popular literary genres nowadays. In addition to being engaging for readers, this type of literature also sparks a lot of interest among linguists, especially when it comes to the challenges of translating it. This literary genre known for its antithesis – good and evil, order and chaos, harmony and dissonance – fantasy has roots in many forms of mythmaking, legends, fairy tales, and utopias. The protagonist typically embarks on a quest to battle for justice and the truth. Because of magic, enchantment, and mysticism, fantasy allows for assumptions about the fundamentals of the universe, its laws, and its rules. Fantasy novels are frequently full of allusions since the genre allows the author complete creative freedom.

An example of this is the novel *Esme's Wish* by an Australian author Elizabeth Foster, which was chosen as a source for the translation project. It is a fantasy book brimming with magic, mystery, and myth, follows fifteen-year-old Esme Silver on her quest to find her mother. The novel is woven with dragons, magical powers, enchanted objects, a breathtaking scenery, and numerous allusions to Greek mythology.

The translation project's **relevance** is conditioned by the rapid development of a fantasy genre, insufficient study of rendering its lingual and stylistic features in translation. A successful translation will help preserve the artistic value of the novel, convey the author's vision and the unique style. In addition, a high-quality adaptation of the book will make it possible to popularize neologisms coined by the author. Furthermore, a highly artistic translation of the novel *Esme's Wish* can serve as the foundation for a global fan base that transcends social and cultural divides. Fans of the author's work will be able to communicate with one another in this way.

The **aim of the translation project** is to translate a fragment from Elizabeth Foster's novel *Esme's Wish* and examine the techniques employed to render lingual means of shaping the imaginary world of the novel.

The project pursues the following **objectives**:

- 1) to perform the translation of eight chapters of Elizabeth Foster's novel *Esme's Wish*;
- 2) to explore the characteristic features of the genres of portal fantasy and coming-of-age story;
- 3) to analyse the techniques used for translating proper names;
- 4) to describe the techniques applied in the process of translating author's neologisms.

The results of my translation project were approbated at the 2nd All-Ukrainian Scientific and Practical Conference of Students, Applicants and Young Scientists *New Trends in Translation Studies, Philology and Linguodidactics in the Context of Globalisation Processes* (November 7, 2024). The theses of the project *Lingual means of shaping the imaginary world in translation of E. Foster's Esme's Wish* were published in: The Proceedings of 2nd All-Ukrainian Scientific and Practical Conference of Students, Applicants and Young Scientists *New Trends in Translation Studies, Philology and Linguodidactics in the Context of Globalisation Processes* (pages 168-171).

Data source of the project is the book *Esme's Wish* by Elizabeth Foster.

The translation project contains an introduction, two chapters, including translation and translation commentary, conclusions, references, two summaries, appendices.

Chapter 1. Translation of first eight chapters of the novel *Esme's Wish* by Elizabeth Foster

Source Text

Elizabeth Foster
Esme's Wish

Chapter 5

Esme hung by a thread, suspended on the very edge of consciousness. Life rushed back into her. Her eyes flew open. She was still under the water's surface, the current propelling her up, but now air was flowing into her lungs. Somehow, she was breathing in air-sweet, precious air-underwater. Seconds later, she broke through the surface.

Esme staggered out of the pool and collapsed onto a rock, wrung out and wretched, as limp and sodden as flotsam washed up on shore. She retched, sure she had swallowed half the sea, but nothing came up. The pool settled back into peaceful somnolence, winking at her in the sunlight. Esme gaped at it. She had just been under that water-drowning under that water.

Her mind spun uselessly, stuck between gears. She scrabbled for something, anything, to orient herself. Around her lay a ledge strewn with rocks, water filling the gaps between the stones. The sea pulsed close by. Wisps of cloud threaded through cyan skies, mirrored in the pools below. Unfamiliar pools.

Target Text

Елізабет Фостер
Бажання Есме

Розділ 5

Есме повисла на волосині, чіпляючись за самий край свідомості. Життя знову завирувало у грудях. Її очі розплющилися. Вона все ще знаходилась від поверхнею води, течія підштовхувала тіло догори, але тепер повітря линуло до її легень. Якимось чином, під водою, вона вдихала повітря - таке солодке та дорогецінне повітря. Декілька секунд потому, вона нарешті пробилася на поверхню.

Есме, хитаючись, вийшла з водойми та впала на скелю. Виснажена та роздавлена, замурзана й млява, немов сміття, яке хвилі піднесли до берега. Вона відкашлювалась з повною впевненістю у тому, що проковтнула щонайменше половину моря. Але, на диво, це було зовсім не так. Водойма знову занурилась у заколисуючий спокій, наостанок підморгуючи їй сонячним промінням. Есме роззявила рота.

Ще мить тому вона була під цією водою – тонула у її обіймах. Свідомість робила безцільні оберти, немов шестерні дали збій. Вона відчайдушно намагалася знайти бодай щось, аби зорієнтуватись. Коло неї був виступ засипаний камінням, проміжки між яким старанно заповнювала вода. Відчувалися імпульси моря неподалік. Клаптики хмар пронизували небесну блакить, відзеркалюючись у водоймах знизу. Незвичних водоймах.

This isn't Spindrift. An ice-cold thought slid into her mind.
I'm making this all up.
Her breath came short and sharp. The letter—the one Aaron had thrown into the fireplace—flashed before her.
Headaches, delusions, fragmented mind.
Her mind worked itself into frantic knots, while her body registered a new world that, at first glance, seemed little different to her own. She put her hand to her chest, and felt it rise and fall.

A shadow passed overhead. The sea eagle. Her purloined notebook between its talons. Esme leaped to her feet.
'Hey! Come back here!'
She sprinted after the bird, almost tripping on the uneven ground. Beyond the rocks, a faint path came into sight, lined with thick foliage.

The bird had vanished, but it had left the notebook behind. It lay there on the ground, flecked with grime, but somehow still intact. She picked up the notebook, sure it would be ruined, but the pages were completely dry, her mother's drawings perfectly preserved. Ariane's sketch of the rainbow-hued shell shimmered up at her: 'Triton Dreaming'.

She hugged the notebook to herself and looked around wildly. Surely there was someone here who could tell her what was going on. She began to walk, and then run, down the narrow path.
Around the next corner, Esme barreled into a boy. He stumbled and fell back. A spyglass flew out of his hand, spun high in the air, and thwacked him on the side of his head on its way down.
'I'm so sorry! Are you okay?' Esme cried out.

Це не Спіндріфт. Крижана думка промайнула в голові.
Це все мої вигадки. Дихання стало різким та переривалось з кожним ковтком повітря. Перед нею пронісся лист – той самий, що Аарон кинув у камін. Головний біль, марення, фрагменти свідомості. Розум Есме кублився у шалених вузлах, а тіло розпізнавало новий світ, який, на перший погляд, мало чим відрізнявся від її власного. Вона приклала руку до грудей та відчула, як серцебиття змушую її то підніматись, то опускатись.

Над головою промайнула тінь. Морський орел. Її вкрадений записник між його кігтів. Есме вмиль підвелася.

– Агов! Повернися!

Вона метнулася за ним, ледь не перечепившись за підступний кам'яний виступ. За скелями виднілася стежка, густо вистелена листям.

Птах як у воду канув, але залишив по собі записник. Він лежав на землі, покритий брудом, але на диво цілий. Есме підняла його, переконана, що записник не вцілів, але сторінки були сухими, а малюнки матері повністю неушкодженими. Її погляд зупинився на ескізі Аріани, де яскравими барвами вигравала мушля: «Замріяний Тритон».

Вона пригорнула записник до себе, здичіло озираючись довкола. Тут точно мав бути той, хто розповість, що коїться. Її хода згодом перетворилася на біг вузькою стежиною. За рогом Есме врізалась у хлопця. У спробах втримати рівновагу, він все-таки впав. Підзорна труба вилетіла з рук догори та болісно приземлилася юнаку на голову.

– Пробач! Мені так шкода! З тобою усе гаразд? - вигукнула Есме.

‘I think so,’ he said, rubbing his head ruefully. ‘Except there seem to be two of you.’ He swiped a hand in the air next to Esme. ‘Maybe you should sit down for a bit,’ said Esme, grabbing his hand as it groped at nothing. The boy was real; he hadn’t vanished into vapour.

As he picked up his spyglass, Esme took in his appearance properly for the first time.

A sweaty shirt outlined a slight, athletic build. He was of medium height, with dark skin and spiky brown hair, and looked about the same age.

A band of distinctive blue markings ran down one side of his face, a series of lines that resembled an endless roll of waves, like the sea had left its imprint on him.

He spoke with a slight accent, one she couldn’t place.

She swayed a little, and he reached out a hand to steady her.

‘Maybe you should sit down.’

She put her hand to her head, checking for bumps. Her fingers met only a tangle of stringy, salty hair. Blood had congealed over a cut on her leg, and she was sure her hair and eyes were as wild as Medusa’s. The enormity of what had happened was beginning to register. She struggled to speak, in a voice thick with emotion and hoarse with dehydration.

‘I’m so glad I found you,’ she said. ‘One minute I was in the rock pool back home, next thing I was here. I held my breath as long as I could. I thought I was going to drown’.

The boy shook his head. He was rubbing at his temple, looking puzzled.

– Цілком, - відрізав незнайомець, скрушно потираючи голову, - вас, до того ж, здається ще й двоє. Хлопець вказав на порожнє місце поруч з Есме.

– Гадаю, тобі слід присісти, - сказала дівчина та підхопила його руку, що продовжувала хапати повітря. Юнак був цілком реальним - він не розчинився у круговерті уяви.

Поки хлопець шукав підзорну трубу, Есме скористалась можливістю краще роздивитись його зовнішність. Злегка спітніла сорочка підкреслювала струнку й атлетичну статуру. Він був середнього зросту, мав смагляву шкіру та напрочуд неслухняне волосся каштанового кольору. На вигляд він був однолітком Есме. Декілька виразних синіх відбитків вкривали його обличчя, нагадуючи пережаті хвилі. Складалося враження, нібито море залишило свій поцілунок на згадку.

Його мовлення пронизував ледь помітний акцент, походження якого Есме все ніяк не могла визначити. Вона трохи похитнулася, і рука хлопця миттєво простялася, аби підхопити її.

– Я думаю, що це тобі варто присісти.

Її рука перевіряла голову на наявність гугль. Але зі знахідок був лише жмут солоного волосся. Поріз на нозі вже встиг запектися кров’ю. Есме була впевнена, що її очі та волосся такі ж безумні, як у Медузи Горгони. Масштаб того, що трапилось, почав повільно насуватись на дівчину. Юна мандрівниця намагалась промовити бодай щось, але її голос програвав у битві захлинаючим емоціям та спразі.

– Я безмежно рада, що нарешті знайшла вас, - злетіло з вуст Есме, - нещодавно я була вдома, одна лиш мить - і опинилась тут. Я затримувала дихання так надовго, наскільки були спроможні мої легені. Була лиш одна думка – я потону.

‘You couldn’t have drowned,’ he said.

She stared at him blankly.

‘I get it. You’re an otherworlder.’ He waved a hand in the direction of the pool. ‘I’ve heard you need masks and things to breathe underwater over there. You don’t need anything here. The water’s enchanted.

Otherworlder? Enchanted?

Esme’s vision blurred. Everything seemed too close, and too far away, all at the same time. The ground came up toward her. Something pressed against her lips-the edge of a water bottle.

‘Here,’ said the boy.

She opened her eyes to see his liquid brown ones regarding her with concern. With a muttered thanks, she took the bottle. He helped steady her on her feet.

‘You’re taking it better than most,’ he said. ‘Most otherworlders who stumble across a portal go into complete shock-can’t speak for days, afterwards. At least, that’s what I’ve heard. I’ve never met one. Till now. I’m Daniel, by the way.’

‘I’m Esme.’

‘Want to see where you are?’

Daniel started up the narrow path before Esme could answer. She hurried to catch him. The path soon ended, revealing a sandy beach fringing a wide lagoon.

Esme stopped in her tracks, her knees threatening to give way again. A shining island city floated on the surface of the lagoon. Domes and towers rose above timeworn dwellings in pale pinks, creams and ambers. Glistening waterways snaked between them. Spires pierced the skies, and high above them, golden streaks flashed across the firmament.

Хлопець похитав головою. Він спантеличено потирав скроню.

– Ти не могла потонути, - відрізав юнак. Есме лиш кинула нетямущий погляд.

– Я второпав. Ти іншосвітянин, - він вказав рукою на басейн, - Я чув, що вам потрібні спеціальні маски та трубки, аби дихати під водою. Але тут вони зайві. Вода зачарована.

Іншосвітянин? Зачарована?

Почуте затьмарило очі. Усе навколо здавалось таким близьким та безнадійно далеким водночас. Земля тікала з-під ніг. Раптом щось притиснулось до її губ - то була пляшка з водою.

– Тримай, - сказав хлопець.

Прийшовши до тями, вона побачила його карі очі, що стурбовано розглядали її. Вона взяла пляшку та без упину бормотіла слова подяки собі під ніс. Він допоміг їй підвестися.

– А ти міцний горішок, гарно тримаєшся, - почав хлопець, - Більшість іншосвітян, що мали вдачу натрапити на портал, перебувають у стані повного шоку. Можуть за декілька днів не промовити і слова. Принаймні, ходять такі чутки. Я ще жодного не зустрічав. Ніколи. Мене звати Деніел, до речі.

– Я Есме.

– Ну що, кортить скоріше дізнатись де ти знаходишся?

Деніел рушив вузькою стежиною, перш ніж з вуст Есме встигла злетіти відповідь. Незабаром, шлях добіг кінця. Перед очима постав піщаний пляж, обрамлений лагуною. Есме застигла на місці, а її коліна з хвилини на хвилину могли знову підкошитись. Посеред заливу маяло сяюче місто. Костели та вежі здіймалися над понівеченими часом будівлями блідо-рожевого, кремового та бурштинового відтінків. З-поміж них перепліталися блискучі водні

‘Is this Esperance?’

‘I thought you didn’t know where you were,’ said Daniel.

Esme removed her sandals and burrowed her feet into the sand. It was warm and gritty between her toes-reassuringly familiar. Her eyes kept being drawn back to the city across the water, tracing the strange ribbons of golden light as they danced across the sky.

‘I’ve seen this city before. In one of my mother’s drawings. It’s like she drew it from this very spot. She used to tell me stories about a place like this. When I was almost asleep. Like she wanted me to remember, but forget at the same time.’

‘So how come she hasn’t brought you here herself?’

‘I don’t know. She disappeared when I was young. They searched for her everywhere. I have to go there,’ she declared. ‘To Esperance.’

‘Your notebook.’ Daniel bent down and picked up the book, dusting the sand off it.

‘I can give you a ride over if you want,’ he said, handing it back to her. ‘I was about to leave anyway.’

The stranger’s easy manner both disarmed and disconcerted her.

‘My boat’s here-well, my father’s boat,’ continued Daniel.

She gnawed at her lip.

‘Maybe I should be heading back. I can go back, can’t I?’

‘Whenever you want.’

шляхи. Шпилі пронизували небозвід, а високо за обрієм промайнули золоті пасма.

– То це він - Есперанс?

– Я був впевнений, що ти й гадки не маєш, де опинилась, - промовив Деніел.

Есме зняла босоніжки та занурила ноги у пісок. Він був теплим, але водночас шорстким між пальцями ніг – настільки знайомим, що заколисував. Есме не могла відірвати погляд від дивовижного міста, пильно спостерігаючи, як у небі танцюють золоті стрічки.

– Я бачила це місто раніше. На одному з нарисів моєї матері. Вона немов малювала саме з цього місця. Мама розповідала мені історії про цей край. Коли я майже дрімала. Ніби хотіла, аби я запам’ятала кожне слово, але й водночас забула, як казковий сон.

– А чому вона тебе не привела до Есперансу раніше?

– Гадки не маю. Вона зникла, коли я була ще зовсім малою. Усі повсюди шукали її. Я маю вирушити туди, - промовила Есме, - до Есперансу.

– Твій записник. Деніел підняв блокнот, струшуючи з нього пісок, - Я можу підвезти тебе, якщо забажаєш, - запропонував юнак, протягуючи річ власниці, - Нам з тобою по дорозі.

Невимушеність незнайомця водночас роззброїла та збентежила дівчину.

– Мій човен неподалік, тобто човен мого батька, - продовжив Деніел. Вона закусила губу. Можливо, треба негайно повернутися додому.

– Я можу повернутися назад, так?

– Як тільки забажаєш.

The thought of revisiting the rock pool again, so soon, sent a shudder through her. And if she went home, she realised, she might never make it back here again. Hugging the notebook to herself, she accompanied Daniel down the beach.

A wooden boat, with faded blue trim, rocked in the water. The name Talia was lettered on its side in a graceful blue flourish, and a carved dragon decorated its prow, projecting out over the water, as if ready to take flight.

'Every boat has a dragon on the prow, but it's only a wooden one,' her mother had whispered.

Doubt tugged at her once more. Was this how delusions worked, by reaching into the past and twisting old memories? She eyed Daniel warily. Her mother had once painted the crossing of the Styx, depicting the foul ferryman Charon with fiery eyes and a greasy waist-length beard. If this was the afterlife, Daniel was a much more agreeable guide than the one in Ariane's painting. Esme clambered into the boat and noticed the oars tucked into the side. 'I can help row, if you'd like.'

'No need.' Daniel spoke aloud to the wooden figurehead.

'To the Lake, Talia.'

The boat glided off without any visible means of assistance. As they left the shore behind, fragments of old conversations with Ariane came back to her, scraps of information about this world, disguised as make-believe. Her mother couldn't have told her about Esperance outright-of course she couldn't have. Not with the way that everyone

Одна лиш думка про те, що вона так скоро повернеться до кам'яного басейну, змусила її тіло тремтіти. Есме зрозуміла, що коли вона повернеться додому, то шляху назад вже може не бути. Пригорнувши до себе записник, вона йшла слідом за Деніелом.

Дерев'яний човен з вицвілим синім оздобленням мрійливо гойдався на воді. Корму судна прикрашав блакитний напис з ім'ям «Талія», кожна літера якого була старанно викарбувана. На носі човна красувався вирізьблений дракон, гордо виступаючи над водою, нібито готуючись злетіти.

— У кожного човна на носі є дракон, але лиш цей дерев'яний, - прошепотіла її матір у спогадах.

Есме знову була міцно закута у обіймах сумнівів. Хіба не так влаштовані марення? Вони зміями заповзають у твоє минуле та перекручують старі спогади. Вона насторожено кинула погляд на Деніела. Її матір колись намалювала переправу через річку Стікс. На ескізі була постава злочестивого перевізника Харона. Він мав вогняні очі та занедбану бороду, що сягала поясу. Якщо це все-таки потойбічний світ, то Деніел був набагато приємнішим провідником, ніж образ з картини Аріани. Есме сіла у човен. Вона помітила складені весла.

— Я можу допомогти гребти, якщо хочеш.

— Немає потреби, - Деніел промовив до дерев'яної фігури, - До озера, Таліє.

Човен з легкістю відплив, не потребуючи жодної допомоги. Як тільки вони відчалили, до свідомості Есме увірвалися уривки розмов з Аріаною, клаптики слів про цей світ, старанно замасковані під вигадки. Мати не могла розповісти донці про Есперанс геть усе — звісно, що не могла. Без огляду на те, як усі б це сприйняли — адже

would react-with the way they had reacted. So she had dropped hints, told stories, drawn pictures, instead.

Unless I'm making everything up, too. Esme stared ahead at the city, desperately hoping it wasn't just a mirage.

From a distance, Esperance appeared to be drifting on the lagoon's surface, as if its hold on existence was so tenuous that it could slip back into the depths at any moment. High above the city, sinuous shapes pinwheeled across the sky. Daniel trained his spyglass on them.

'Dragons'

'Dragons?' she spluttered. She rubbed at her eyes before staring skyward again.

He passed her the spyglass. 'Have a closer look.'

Through the lens, she could see the sun refracting off the golden wings of dozens of creatures, gliding effortlessly through the clouds: scaled beasts, with crested heads and long snouts.

'That's what I was doing over at Laertes,' Daniel went on, seemingly oblivious to Esme's disbelief. 'Dragon-spotting. A wild mother and her brood are supposed to have settled down there. But I'd just about given up looking when you ran into me.'

The air was saturated with salt, just the way it was back home. Gulls scoured the shores for food, scattering when pedestrians displaced them. Columned mansions with arched windows and ornate balconies lined the shores; squares and fountains filled the gaps between the blocks of buildings.

'We're coming up to the Palace Canal,' said Daniel, as they neared a pale stone bridge spanning the entrance to a wide waterway. Breaching whales and slender dolphins swam amongst creatures of

вони вже відреагували. Натомість, матір натякала, розповідала історії, малювала картини.

Звісно, якщо усе це не мій власний світ фантазій. Есме вивчала поглядом місто та леліяла надію, що це не міраж.

Здалека могло видаватись, що Есперанс дрейфує на поверхні лагуни. Немов його існування було таким крихким, що будь-якої миті він міг зісковзнути у морські глибини. У височині над містом кружляли в'юнкі силуети. Деніел направив на них підзорну трубу.

– Дракони, - відрізав він.

– Дракони? – вигукнула дівчина. Вона старанно протерла очі, перш ніж знову втупитися у небосхил. Деніел передав їй підзорну трубу. Крізь лінзу вона побачила як сонце заломлюється від золотих крил істот, що легко маневрують з-поміж хмар: звірі, вкриті лускою, з чубатими головами і витягнутими мордами.

– Ось власне те, чим я займався у Лаєртесі, - мовив Деніел, не зосереджуючи увагу на недовірі Есме, - Спостерігав за драконами. Там мала гніздитися дика самиця з потомством. Я тоді майже закінчив пошук, аж поки ти не налетіла на мене.

Повітря було насичене сіллю, так само, як і вдома. Чайки ретельно нищпорили пляж у пошуках їжі, миттєво розлітаючись, коли їх витісняли пішоходи. Вздовж берега вишикувались маєтки, обрамлені колонами, арочними вікнами та розкішними балконами. Сквери та фонтани заповнювали проміжки між кварталами споруд.

– Ми прямуємо до Палацового каналу, - повідав Деніел, коли вони наблизилися до білого кам'яного мосту, що розгорнувся над гирлом широкої водної артерії. Величні кити та граційні дельфіни маневрували з-поміж міфічних створінь: горгони, левіафани та

myth: gorgons, leviathans, and colossal beasts with countless tentacles. Florid script wound along the bridge's side:

Ephyra, Capital of Aeolia

'I thought this place was called Esperance.'

'That's the old name. It was changed after the wars, centuries ago.'

Talia's bow moved into the shadow cast by the bridge. Esme's skin prickled as they glided underneath, and a strange sensation came over her, as if she had travelled these waters before.

A flotilla of craft plied the canals: flat-bottomed boats, black ferries with gold trim, gondolas in rich jewel-box colours, and other small vessels like Talia. Slender waterways meandered off from the larger canal, giving tantalising glimpses of other parts of the city.

Further along, a woman garbed in long-sleeved robes, decorated with red-and- pink blooms, approached the edge of one of the narrow waterways that intersected the Palace Canal. The woman stepped directly onto the water, and crossed the canal with ease.

Go back now, while you have the chance. People don't walk on water-or breathe underneath it. And everyone knows dragons don't exist. Soon, Talia passed into a shining lake with an island at its centre. Esme drew in a long, shaky breath, and then exhaled slowly. Her mind had been conjuring up fiery pits; Daniel had guided her someplace the complete opposite.

A vast ivory palace stood on one side of the island, surrounded by manicured grounds. A cathedral of towers rose like stalagmites beyond its smooth round walls, their beauty reflected in the lake

велетенські чудовиська з незліченними щупальцями. На мосту вабило зір витончене гравірування : Ефіра, столиця Еолії.

– Я думала, що це місце зветься Есперанс, - здивовано мовила Есме.

– Це стара назва. Її змінили після воєн, що тривали багато століть тому.

Ніс «Талії» пірнув у тінь, яку відкидав міст. Шкіра Есме поколювала, щойно вони промайнули під ним. Її охопило дивне відчуття, ніби вона мандрує цими водами не вперше. Флотилія кораблів курсувала каналами: плоскодонні човни, смолисті паромі із золотим оздобленням, гондоли вишуканих відтінків ювелірних виробів, та інші маленькі судна, такі як «Талія». Тонкі водні артерії розгалужувалися від всеосяжного каналу, Даруючи змогу зачаровано споглядати інші куточки міста.

Неподалік з'явилась жінка, вбрана у сукню з довгими рукавами, що були розшиті червоно-рожевими квітами. Підійшовши до краю протоки, що перетинала Палацовий канал, вона ступила на поверхню води та з легкістю перетнула шлях. Повертайся назад, поки не пізно. Люди не ходять по воді, а й поготів не дихають під нею. Усім відомо, що драконів не існує. Незабаром «Талія» промайнула сяюче озеро з островом посеред нього. Есме зробила глибокий, тремтливий вдих, а потім повільно видихнула. Її уява вимальовувала вогняні кратери. Деніел вів дівчину до зовсім іншого місця.

На одному боці острова знаходився розкішний палац зі слонової кістки, обрамлений доглянутим садом. За його гладенькими круглими стінами, немов сталагміти, здіймалися собори, краса яких віддзеркалювалася у озері. Весь замок був збудований з такого ж

below. The whole palace was made of the same pale luminous stone as the bridge they had passed under earlier.

‘That’s the Godstone Palace,’ said Daniel. ‘It’s been here forever or at least, as long as Esperance has. But the monarchy died out long ago. The mayor lives there, now. It’s the seat of the city council.’

Another bridge connected the island to the city proper. As soon as they had passed underneath, the little boat came to a stop. When Esme made a move to climb out, Daniel stayed in and waved her off.

‘I can’t leave Talia here. I’ll be back soon.’

Esme stepped out into a wide, circular plaza that curved around the lake as far as the eye could see. In the distance, the gilded roof of a bell tower glinted in the sun. Fountains were scattered throughout the plaza, and Esme stopped to admire the nearest one. Marble sea nymphs cavorted amongst sculpted waves, while real water roiled beneath them, its movement reminding her of the churning rock pool.

Her wonder at the sight was interrupted by a familiar sound, carried by the breeze: the same haunting tones she had heard only the night before, at Spindrift. Esme followed the sounds across the plaza to their source: an enormous wind harp.

Twin marble plinths, situated on opposite sides of the harp’s neck, bore the faces of a man and woman. Their names were etched on a plaque below:

Michail and Sofia Agapios, Founders of Aeolia.

The wind harp stood at the back of the plaza, in the shadow of a long building. The doors opened, and the sound of the harp was lost in a babble of voices as the hall emptied out into the plaza.

‘Ariane! Ariane, is that you?’

Chapter 6

білого світлого каменю, що і міст, під яким вони пропливали нещодавно.

– Це Палац Божого каменю, - почав Деніел, - він був тут завжди, або, принаймні, скільки існує Есперанс. Але монархія давно померла. Зараз там проживає мер. Це резиденція міської ради.

Ще один міст з’єднував острів з містом. Щойно вони промайнули під ним, човен зупинився. Есме зробила крок, аби покинути судно, але Деніел залишився та лиш махнув рукою:

– Я не можу залишити «Талію». Скоро побачимось.

Есме ступила на широку круглу площу, яка всеосяжно огинала озеро. Вдалині, на сонці позолотою променився дах дзвіниці. На площі були розкидані фонтани. Есме зупинилася, аби помилуватися найближчим. Морські німфи мармурового відтінку витанцьовували з-поміж скульптурних хвиль. Під ними вирувала справжня вода, рух якої нагадував бурливу гірську річку.

Її подив від побаченого порушив знайомий звук, який промайнув на крилах вітру. Гомін, що ходив за нею по п’ятах ще останнім вечором у Спіндріфті. Есме вирушила на пошук джерела звуків – ним виявилась величезна духова арфа. З обох боків горловини інструменту, на двох мармурових п’єдесталах, були викарбувані обличчя чоловіка та жінки. Гравіювання їх імен було на меморіальній дошці внизу: Михаїл та Софія Агапіос, засновники Еолії.

Арфа розташувалась у закутку площі, в тіні довгої будівлі. Двері розпахнулися, і звук музичного інструменту загубився серед гомону голосів. Зала спорожніла і натовп вийшов на площу. Пролунав крик:

– Аріано! Аріано, це ти?

Розділ 6

A russet-haired lady hurried toward Esme, wearing a scarlet uniform with the words 'City of Esperance' embroidered on the lapel. Accompanying her was a girl around Esme's age. Upon drawing closer, the woman's face clouded with confusion.

'Oh, I'm sorry, I... I thought you were someone else. An old friend. You look so alike...'

'My mother's name is Ariane,' Esme blurted out.

'Ariane Silver?'

'You must be Esme? Of course, there's such a likeness. So where is Ariane? It's been so long at least seven years now.'

'I'm Miranda,' said the woman. 'Miranda Lovell, and this is my daughter-'

'Lillian. Hi.'

'Mum's not with me,' said Esme. 'She's ... missing. It's been several years, now. I was hoping she might be here. Mum went on a trip, and never came back. We searched everywhere... Most people think she was lost at sea.'

Miranda looked mystified.

'Like, drowned.'

'Drowned?' Miranda put her hand to her heart, reacting as though drowning was some sort of rare disease. Esme had forgotten, momentarily, that people could breathe underwater here. Feeling very out of place, she dropped her gaze, just as Daniel arrived.

'Hey, Esme. I ...Ms Lovell?'

Miranda waved at him in vague acknowledgment. 'Oh, Daniel, hello. Wait, you two know each other?'

'Esme came through the portal on Laertes Island. I was there dragon-spotting when she ran in to me. Literally.' He rubbed his head.

Esme winced at the memory of the pool that had swallowed her and then promptly spat her out again. 'I-I found it by accident. I got pulled under, and ended up here.'

До Есме щодуху бігла рудоволоса жінка у червоній уніформі з вишитим на лацкані написом «Місто Есперанс». Її супутницею була дівчина приблизно того ж віку, що й Есме. Підійшовши ближче, обличчя жінки затьмарилося від розгубленості.

– Я перепрошую, я... Я сплутала Вас з іншою людиною. Старим другом. Ви на диво схожі...

– Мою матір звати Аріана, - промовила Есме.

– Аріана Сільвер? - припустила незнайомка, - Вочевидь ти Есме, вірно? Безсумнівно, неймовірна схожість. А де сама Аріана? Ми не бачились цілу вічність, щонайменше сім років... Я Міранда. Міранда Лавелл, а це моя донька...

– Ліліан. Привіт, - представилась дівчина.

– Мама не зі мною, - почала Есме, - Вона... зникла. Вже як кілька років. Я мала надію, що вона тут. Мама вирушила у подорож і не повернулася. Ми шукали усюди... Більшість людей думають, що її погубило море. Міранда виглядала розгубленою.

– Певно, вона потонула, - промовила Есме.

– Потонула? - Міранда схопилась за серце, ніби утоплення було рідкісною хворобою. На мить Есме впустила думку, що тут люди здатні дихати під водою. Дівчина була не в своїй тарілці, і зрештою відвела погляд. Раптом з'явився Деніел.

– Привіт, Есме. Я ... міс Лавелл?

Міранда помахала йому рукою на знак незначного привітання:

– О, Деніеле, вітаю! Заждіть, ви знаєте один одного?

– Есме потрапила крізь портал на острові Лаертес. Я спостерігав там за драконами, коли вона налетіла на мене. Буквально, - він потер голову.

Морозець пробіг поза шкірою Есме від однієї задки про басейн, який проковтнув її, а потім швидко виплюнув:

Miranda's eyes fixed on Esme's clothes and hair, as if registering her dishevelled state for the first time. 'Poor Ariane. She never got a chance to tell you about us?'

'In a way ... in stories.'

'Of course. She said her grandmother did the same for her. I never met Lucinda, but Ariane often talked about her ... and you, of course. She was planning to bring you over when you were older.'

Ever since the pool had dragged her down into its depths, Esme's mind had been working in fits and starts, as it tried-and failed to make sense of things. Now, the doubting voices in her head were momentarily silenced. Not just one, but two of her family members had been here. The Spindrift rock pools were more than just a way to while away an afternoon. They were the way to Esperance.

'If you don't have anywhere to stay tonight,' said Lillian, 'you can stay with us.'

'Of course,' said Miranda. 'It's the least we can do.'

Esme glanced around. The afternoon was wearing on, and much of the city was now in shadow. A surge of notes spilled through the plaza. The wind had picked up, and the harp's soliloquy reminded her of Spindrift-and her mother. If her mother really had been here, then how could she leave without finding out more?

'Thanks. I guess I could' She glanced at Daniel. 'You said I can go back anytime I want, right?'

'Sure,' said Daniel.

'I have to get back to the palace for another meeting,' said Miranda. 'But Lillian can show you the way home.'

– Я натрапила на нього випадково. Мене затягнуло під воду, і потім я опинилася тут.

Погляд Міранди зупинився на одязі та волоссі Есме, ніби вперше помічаючи її скуйовджений вигляд.

– Бідолашна Аріана. Вона ніколи не мала можливості повідати тобі про нас?

– Хіба що...у казках.

– Звісно. Її бабуся робила так само. Я ніколи не зустрічала Люсінду, але Аріана часто розповідала про неї... звісно, і про свою донечку також. Вона мріяла одного разу завітати до нас разом з тобою, як тільки-но подорослішаєш.

Відтоді, як басейн затягнув її у свої володіння, розум Есме працював уривками. Він відчайдушно намагався знайти сенс у багатьох речах, але так і не спромігся. На мить, голос сумніву в голові Есме замовк. Навіть не один, а двоє її родичів побували тут. Скелясті басейни Спіндрифту були чимось більшим, ніж місцем гаяння часу. Вони слугували шляхом до Есперансу.

– Якщо тобі ніде переночувати, - почала Ліліан, - то можеш залишитися у нас.

– Звісно, - сказала Міранда, - Це найменше, що ми можемо зробити для тебе.

Есме озирнулася. День плавно перетікав у ніч, а вже більша частина міста була під вуаллю сутінок. Площею пронеслася хвиля нот. Здійнявся вітер, і солоспів арфи нагадав їй про Спіндрифт та Аріану. Якщо її матір дійсно була тут, то як вона могла зупинитись за крок від істини?

– Дякую. Гадаю, це чудова ідея, - вона окинула поглядом Деніела, - Ти сказав, що я можу повернутися будь-якої миті, чи не так?

– Звісно, - відрізав Деніел.

– Я поспішаю на зустріч до палацу, - сказала Міранда, - Але Ліліан може показати вам шлях додому.

It was only after Miranda left that Esme noticed the uncomfortable silence between Daniel and Lillian. Lillian had taken to examining the pavement, and Daniel was shifting from foot to foot.

‘I should go,’ he said. ‘I’ll come by tomorrow, check on how you’re doing. If it’s all right with you, Lillian.’

Lillian continued to ignore him. He turned on his heel and marched off. Esme wondered what had happened between him and Lillian, but her companion said nothing about it as they made their way out of the plaza.

As they plunged into the maze of alleys and laneways that made up Esperance, Esme questioned the wisdom of her decision to stay. Away from its prosperous heart, the city appeared to be in dire straits. Rubble was piled up at intervals, rooftops looked close to caving in, and shattered windows had been boarded up instead of repaired.

“What’s happened here?”

‘Earthquakes,’ said Lillian. ‘That’s what the meeting in the plaza was about. The quakes have been going on for years. People keep predicting they’ll stop soon, but they haven’t. It’s not just here, other regions are suffering as well, but Esperance always seems to bear the brunt of them. There’s talk of evacuating the city, going to other places. But nobody wants to leave Esperance.’

Ahead, a group of children laughed as they launched makeshift toy boats into the canal. As the paper ships foundered in the waves of passing traffic, the children sang a song, over and over:

*‘Pearl of the ocean, pearl of the sea,
No more pearls for you or me.
Take a boat, load it well,
Watch it sinking in the swell...’*

Коли Міранда пішла, Есме помітила ніякову мовчанку, що заповнила увесь простір між Деніелом та Ліліан. Дівчина старанно втуплювала очі у хідник, а юнак переминався з ноги на ногу.

– Мені треба йти, - почав Деніел, - Я завітаю завтра дізнатись, як у тебе справи. Якщо Ліліан не проти, звісно.

Вона продовжувала ігнорувати його. Хлопець розвернувся та пішов геть. Есме було цікаво, що могло трапитись між ним та Ліліан, проте її супутник нічого не сказав про це дорогою з площі. Поринувши у лабіринт провулків та вулиць Есперансу, Есме вкотре засумнівалася в мудрості свого рішення залишитися. Вдалині від своєї квітучої та сонячної столиці, околиці міста нагадували руїни. Уламки будівель лише нагромаджувались з плином часу, дахи були готові з хвилини на хвилину обвалитися, а розбиті вікна - scuті дошками.

– Що тут сталося?

– Землетруси, - мовила Ліліан, - Ось стосовно чого була зустріч на площі. Вони тривають вже багато років. Мешканці часто пророчать, що не сьогодні-завтра катастрофі настане кінець, але це ніяк не стається. Інші регіони також страждають, але Есперанс завжди приймає на себе найсильніший удар. Подейкують про евакуацію міста та переїзд до інших місць. Але ніхто не хоче залишати Есперанс. Неподалік реготали діти, запускаючи каналом саморобні човники. Поки паперові кораблики тонули у хвилях суден, що пропливали, малеча співала пісню, повторюючи слова знову і знову:

«Перлина океану, моря перлина,
Для тебе, для мене немає таких.
Візьми ти човен та мчи без упину,
Поглянь, як втопас у хвилях в’юнких»

Esme and Lillian stopped on a latticed bridge that spanned a small canal. Beneath them, a slender green twist of water wound off out of sight.

‘This is home,’ said Lillian, gesturing toward the front door of a house adjacent to the canal. No. 8 Nestor Street was a tall terrace of peeling terracotta stucco, patched up in places like the other houses along the street. A golden sea goddess adorned the knocker. At a touch of Lillian’s hand on the deity’s wave-swept tresses, the door swung open.

Lillian’s house had a cluttered yet comfortable feel to it, reminiscent of home. As her eyes ran over them, she was astonished to see something she recognised: a bell with a fishtail wound around its handle.

‘Oh! Mum gave me one of these,’ she exclaimed, taking it up in her hand.

‘Ring it,’ said Lillian, laughing.

At the tinkle of the bell, a rush of glorious sounds filled the hallway, pouring over her and through her, whisking away much of her tiredness, before fading away. The room was spinning. So much had happened in a few short hours.

‘What’s the matter? Are you okay?’ asked Lillian.

‘It’s just a lot to take in.’ Magic. Dragons. Breathing underwater. Walking on top of it. ‘I’ll be fine.’

Lillian’s mother arrived home shortly afterwards. Over a dinner of spicy fish, Esme finally got the chance to quiz her about Ariane. When she asked how they had met, Miranda smiled.

‘I used to host visitors to Aeolia from far-flung regions. As part of my job with the council.’

‘Far-flung regions ... like, other worlds?’

Есме та Ліліан спинилися на ґратчастому мосту, що перекинувся через вузький канал. Під ними тонкий зелений виток води зникав з поля зору.

– Це наш дім, - сказала Ліліан, вказуючи на входні двері споруди, що була поруч з каналом. Будинок № 8, розташований на вулиці Нестора, мав терасу, що була оздоблена затертою теракотовою ліпниною. Вона була подекуди залатаною, як і у більшості осель вздовж вулиці. Золота морська богиня прикрашала стулку. Лиш один дотик руки Ліліан до хвилястого волосся фігури, і двері покійно відчинилися. Будинок Ліліан був захаращеним, але напрочуд затишним, нагадував рідну оселю. Погляд Есме зупинився на знайомому елементі декору: дзвіночку з риб’ячим хвостиком, намотаним на ручку.

– Не вірю своїм очам! Мама подарувала мені такий, - вигукнула дівчина, беручи його в руку.

– Подзвони, - сказала Ліліан, сміючись.

Під гучний дзенькіт коридор наповнився виром прекрасних звуків, які пронизали душу та проходили крізь свідомість. Вони змили більшу частину втоми Есме, перш ніж згаснути. Кімната закрутилася. Безліч всього трапилось за кілька швидкоплинних годин.

– Що з тобою? Все гаразд? - запитала Ліліан.

– Просто забагато речей для усвідомлення Магія. Дракони. Дихання під водою. Хода нею.

– Зі мною все буде гаразд.

Незабаром, мати Ліліан повернулася додому. На вечерю була риба, присмачена спеціями. Під час трапези, Есме нарешті вхопила можливість розпитати Міранду про Аріану. Коли вона поцікавилась, як вони познайомилися, жінка посміхнулася:

– Я зустрічала в Еолії гостей з далеких країв. Це було частиною моєї роботи в Раді.

– Далеких країв ... на кшталт інших світів?

‘No, just different parts of Aeolia. Yours is the only other world we know of, and visitors are quite uncommon. There are only about half a dozen portals between your world and ours. And you’ve seen how well they’re hidden. People rarely stumble upon them by accident. Was the tide turning when you found the shell?’

Esme nodded.

‘Aeolia was originally founded as a place of refuge-only those invited here were meant to pass through. Your mother stayed with me whenever she was over here. The last time I saw her, she’d just finished preparing for an exhibition.’

‘An exhibition?’

‘She looked tired,’ Miranda went on, ‘but I didn’t think anything of it. I just assumed she was exhausted from the effort of getting everything ready. She left Esperance the next day. We never saw her again. But I thought nothing of it. Ariane had always said that after the exhibition was done, she would go home for good, so she could spend more time with you before bringing you here, when you were older.’

She gave Esme a sad smile.

‘It was a bit strange, though that she never said a proper goodbye. I always wanted to check up on her, but with the separation and everything-as well as working full time on the council- I just never got around to it.’

‘You practically live at the palace’, Lillian interjected.

Miranda gave a nod of vague acknowledgement, her mind clearly still on the past. ‘I sent letters with the sea eagle,’ she continued, ‘but never heard anything back. Now I know why.’

‘The sea eagle?’

‘Yes, a messenger bird that was very attached to Ariane one with speckled wings.’

More pieces fell into place.

– Ні, просто різні регіони Еолії. Ваш світ – єдиний, про який ми знаємо. Його мешканці досить незвичні відвідувачі тут. Між вашим світом і нашим є лише шість порталів. І, як ти могла помітити, вони добре приховані від чужих очей. Люди, зазвичай, натрапляють на них випадково. Коли ти знайшла мушлю, був приплив?

Есме стверджувально кивнула.

– Спочатку, Еолія була заснована як місце прихистку - сюди могли потрапити лише ті, кого запросили. Твоя мати жила у мене, коли гостювала тут. Востаннє я бачила Аріану, щойно вона закінчила підготовку до виставки

– Виставки?

– Вона виглядала втомленою, - продовжувала Міранда, - Але я не надала цьому належного значення. Я гадала, що вона виснажена зусиллями, аби все підготувати як слід. Наступного дня Аріана покинула Есперанс. З тих пір ми її не бачили. Але я не турбувалась з цього приводу. Аріана завжди казала, що після завершення виставки, вона поїде додому назавжди. Мати хотіла проводити більше часу з тобою, перш ніж привезти сюди.

Вона подарувала Есме сумну посмішку.

– Я була здивована, адже вона навіть не попрощалася. Мені завжди кортіло провідати її, але через відстань та інші обставини, а також через те, що я працювала в Раді повний робочий день, я ніколи не мала часу на це

– Ти практично живеш у палаці, - втрутилася Ліліан.

Міранда невиразно кивнула на знак згоди, але думками вона все ще була у спогадах. – Я надсилала листи морським орлом, - продовжила вона, - але ніколи не отримувала відповіді. Тепер я розумію чому

– Морський орел?

– Так, птах-посланець, який мав особливий зв’язок з Аріаною. У нього біли плямисті крила.

Over the rest of the meal, Miranda's eyes flickered to Esme more than once, but not in the same way that the villagers of Picton would react when they saw her. To the people back home, Esme was an unpleasant reminder of the past, a link to tragic events best left forgotten.

'I'll go sort out somewhere for you to sleep. Maybe not the guest room. It needs a clear-out. That would take days ...'

'What about Finn's room?' asked Lillian.

'I was just thinking that.'

Some time later, Miranda called out for Esme to come upstairs. The walls of the stairwell were covered with artworks and framed photographs, but Esme was too bleary-eyed to take much notice of them-except for one. A small painting of Miranda's house, from the viewpoint of the little bridge outside.

She recognised the style at once: confident brush strokes in a palette of colours she'd seen many times before. Esme knew her mother had painted it even before she saw the initials 'A.S' in the bottom corner.

She ran her hand over the edge of the canvas, feeling the bobbled weave of linen. Then she unhooked the canvas and flipped it over, looking for a date. There it was, in Ariane's hand. Her mother had painted it the year before she disappeared.

The surety that her mother had been here settled in her like a pebble dropped into a pond. All that had happened that day-the sea eagle's strange behaviour, the trip through the rock pool, and her arrival in the city-had seemed so surreal, like a dream from which she would wake in the morning. Until now. She rehung the picture and climbed the stairs, her heart lifting with every step.

Елементи розповіді почали складати цілісний пазл.

За вечерею Міранда час від часу кидала погляд на Есме, але зовсім не так, як це робили мешканці села Піктон. Для людей у рідному краї, Есме була неприємним нагадуванням про трагічне минуле, яке краще забути.

— Я підготую місце для ночівлі. Може, не у вітальні. Там треба як слід прибрати. Необхідне генеральне прибирання на кілька днів...

— А як щодо кімнати Фінна? - запитала Ліліан.

— У мене також виникла ця ідея.

Через деякий час Міранда покликала Есме нагору. Стіни на сходовому майданчику були прикрашені картинами та обрамленими фотографіями, але дівчина мала надто поганий зір, аби звернути на них увагу. За винятком однієї. Невеличка картина із зображенням будинку Міранди та маленьким містком надворі.

Вона одразу впізнала стиль: впевнені мазки пензля у поєднанні з палітрою кольорів, які вона бачила безліч разів. Есме зрозуміла, хто автор цього витвору мистецтва. Вже потім дівчина побачила ініціали «А.С» у нижньому кутку.

Вона торкнулась рукою полотна, відчуваючи хвилясте переплетення льону. Дівчина перевернула його у пошуках дати. Вона знайшла її, у руці Аріани. Її мати намалювала цю картину за рік до свого зникнення.

Впевненість у тому, що її мати була тут, закарбувалася всередині, немов камінчик, який впав у ставок. Усе, що сталося того дня - дивна поведінка орлана, подорож крізь кам'янистий басейн та приїзд до міста - здавалося сюрреалістичним сном, про який вона навіть не згадає вранці. До цього моменту. Вона повісила картину на місце і піднялася сходами, кожен крок змушував її серце калатати.

Chapter 7

Unfamiliar sounds filtered into Esme's bedroom the next morning. The pounding waves of Splinter Bay had been replaced by more subdued noises: the lap of water in the wake of passing boats, a child's laugh from the nearby bridge, the muffled toll of distant bells. A melodious voice rose up from the ground floor, floating effortlessly over scales and runs. It was Lillian, practising her singing; she had mentioned Esme might hear her in the morning.

She had found her way to the place her mother had whispered of, the place sewn into the fabric of her dreams. Esperance. It would take more than one day to adjust to a place where people could breathe beneath the water's surface, and walk on top of it, but her remaining doubts were receding fast.

Mum told me about this place, she told herself. She's been here. And not just her - Lucinda, too.

An electric thrill ran through her as a glimmer of gold appeared over the rooftops. Two serpentine shapes twisted in and out of view, before pinwheeling away to another part of the city. Dragons belonged in storybooks and children's games, not in everyday life. Yet here in Esperance, they were a living, breathing presence, riding the winds with consummate ease.

Lillian's voice floated out to her. 'I hope my singing didn't wake you.'

Her eyes skimmed the room. 'It's good to see someone up here. This was Finn's room-my brother. We don't see much of him these days. And this house is way too big for two. That's for you. It belonged to your mum-my mum found it for you last night.'

Розділ 7

Наступного ранку до спальні Есме підкралися незнайомі звуки. Гуркіт хвиль затоки Сплінтер-Бей змінився на більш приглушений шум: плескіт води від човнів, що пропливають повз, дитячий сміх з сусіднього мосту, передзвін далеких башт. Мелодійний голос доносився з першого поверху, легко перелітаючи через гами і прогони. Це була Ліліан, яка мала неабиякий хист до співу. Вона згадала, що Есме може почути її вранці.

Дівчина знайшла шлях до місця, про яке шепотіла її мати, до світу, зашитого у тканині мрій. Есперанс. Не день чи два потрібні для того, аби звикнути до місця, де люди дихають під водою і ходять її поверхнею. Сумніви залишилися, але швидко відступали, немов після поразки у битві.

— Мама розповідала мені про цей край, - промовила Есме до себе, - Вона була тут. І не тільки вона - Люсінда також.

Електричний імпульс пройшов її тілом, коли над дахами промайнув блискіт золота. Дві змієподібні фігури то виринали, то зникали з горизонту, перш ніж закружляти у іншому куточку міста. Дракони були героями казок та дитячих забавок, а не істотами з повсякденного життя. Але тут, в Есперансі, вони були реальними втіленнями, що з неймовірною легкістю мчали наввипередки з вітром.

Голос Ліліан поринув до Есме :

— Сподіваюся, мій спів тебе не розбудив.

Вона обкинула поглядом кімнату.

— Приємно бачити тут когось. Це була кімната Фінна - мого брата. Ми мало бачимось останнім часом. Тому, будинок занадто великий для нас двох. Тримай. Ця річ належала Аріані - моя мама знайшла її для тебе вчора ввечері.

Esme took the bag over to the little kitchen table where they had eaten dinner the night before. She eagerly undid the drawstring, only to find that the bag was empty. She jiggled it up and down.

‘That’s weird. It feels full, but there’s nothing in there.’

‘I noticed the weight, too. Must be some trick to it.’

Lillian had cooked scrambled eggs, and served them with bread rolls flecked with some sort of seaweed, along with tangy breyberries: small dark morsels of sweetness, harvested from a nearby island.

‘Mum said she was hoping you’d stay a little longer.’

‘I’d like to,’ she said. ‘But what about you? You probably have plans.’

‘Not really, apart from avoiding Mum’s plans for me,’ said Lillian, busy spoon- ing what looked like tealeaves into a pot of water on the stove. ‘School holidays have just started here and the dragon festival’s coming up. Mum’s in charge of all the festivals in Esperance. And she’ll drag me in to help if I’m here on my own. But if you stay, I’ll have the perfect excuse. It’s not every day an otherworlder comes to visit.’

A voice hailed through the kitchen window.

‘Hello?’

The warmth on Lillian’s face evaporated.

The two of them entered the courtyard to find Daniel bobbing up and down on the other side of the wall. At first Esme started-thinking that he was walking on water like the woman she had seen yesterday-but he was just standing in Talia, swaying with the motions of the boat.

‘Hi, Esme. Need a lift back to Laertes?’

‘Thanks, but I think I’ll stay a bit longer. Try and find out more about what Mum was up to while she was here.’

Есме поклала сумку на маленький стіл, за яким вони вечеряли напередодні. Дівчина нетерпляче розстебнула її, але виявила, що річ порожня. Вона потрясла вгору-вниз.

– Дивно. Складається враження, що вона повна, але всередині геть нічого.

– Схоже, не тільки я помітила її вагу. Певна річ, це якийсь трюк.

Ліліан посмажила яєчно та подала її з булочками, що були вкриті якимись водоростями. Страву доповнили гострі брейниці – крихітні плоди, які збирають на сусідньому острові.

– Мама має надію, що ти ще погостиш у нас

– Я б залюбки, - відповіла Есме, - але як щодо тебе? Напевно, маєш купу планів

– Не зовсім, окрім тих планів, що буде на мене мама, - відповіла Ліліан, закидаючи ложкою щось схоже на чайні листочки до каструлі на плиті, - У нас щойно розпочалися шкільні канікули, а незабаром - фестиваль драконів. Мама відповідальна за усі заходи в Есперансі. І вона неодмінно звернеться до мене по допомогу, тільки-но я тинятимусь без діла. Проте якщо ти залишишся, у мене буде чудовий привід відгородити себе від організаційних питань. Не кожен день до нас приїздить іншосвітянин.

Голос пролунав з віконця на кухні.

– Агов?

Тепло вмиль випарувалося з обличчя Ліліан.

Вони разом вийшли на подвір'я і побачили Деніела, що гойдався по той бік стіни. Він ритмічно піднімався і опускався на воду. Есме одразу подумала, що хлопець ходить по воді, як жінка, що вони зустрічали раніше. Проте, він просто стояв біля «Талії», дрейфуючи разом з човном.

– Привіт, Есме. Підвезти тебе до острова Лаерт?

‘Great,’ said Daniel, studiously ignoring Lillian. The resentment now radiating from Lillian was just as fierce as it had been back in the plaza.

While Lillian was inside, Daniel took the opportunity to unlatch the gate and seat himself at the mosaic table. ‘Is that yours?’ he asked, eyeing Ariane’s bag with considerable interest. ‘It’s my mum’s,’ said Esme. ‘She left it here. But there’s something odd about it. It feels full, but it isn’t.’ Daniel examined the bag and fiddled with the drawstring. ‘I thought so. Look at the fabric closely. See how it moves?’ The pattern on the lining was swirling around, expanding and receding before her eyes. ‘My grandmother had one. I was always trying to guess the password.’ ‘Password?’

He handed the bag back to Esme. ‘Can you think of a word your mother might have used?’ Esme racked her brain. ‘Picton? Spindrift?’ The bag didn’t budge. ‘What about names?’ Lillian suggested. ‘Esme!’ said Daniel triumphantly, to no effect. ‘Lucinda?’ Esme tried. ‘Aaron?’ At the mention of ‘Aaron’, the bag came to life. It quivered, then puffed in and out like a pair of bellows, before stretching out to more than twice its original size. Esme watched the bag’s contortions in

– Дякую, але гадаю, що залишуся на певний час. Спробую дізнатися більше про те, чим займалася мама, поки була тут.

– Чудово, - сказав Деніел, старанно ігноруючи присутність Ліліан.

Невдоволення, яке зараз випромінювала дівчина, було невимовно лютим, як і на площі.

Поки Ліліан була всередині, Деніел миттю відімкнув хвіртку та вмотитися за мозаїчний столик.

– Це твоє? - запитав він, з цікавістю досліджуючи сумку Аріани.

– Це моєї мами, - відповіла Есме, - Вона залишила її тут. Але тут коїться щось дивне. Складається враження, що вона наповнена, але це не так.

Деніел оглянув сумку та покрутив застібку.

– Я так і думав. Поглянь на тканину уважно. Бачиш, як вона рухається?

Візерунок на підкладці кружляв, розширювався та зменшувався.

– У моєї бабусі був такий. Я завжди намагався вгадати пароль.

– Пароль?

Він віддав сумку Есме.

– Спробуй вгадати слово, це певно щось важливе для твоєї матері

Есме сушила голову у здогадках:

– Піктон? Спіндріфт?

Сумка навіть не ворохнулась.

– Можливо, спробуємо імена? - запропонувала Ліліан.

– Есме! - тріумфально вигукнув Деніел, але також безрезультатно.

– Люсінда? - спробувала дівчина, - Аарон?

awed silence. When it had stopped expanding, she fumbled with the drawstring and peered inside.

She spread the contents out on the table: a small sleeve for photographs and a coin purse-both of which she vaguely recalled from home-as well as a jewellery fold and a shell. Esme flipped through the photos first, stopping at a black-and-white photograph of herself with her parents, beside the wind harp at Spindrift. Tools were strewn on the ground around them. They must have just finished building it. Ariane stood next to Esme and Aaron, a delighted smile on her face.

She passed it around. 'That's Lucinda's cottage—well, more of a shack, really.'

'You and your mum do look alike,' said Lillian. 'And that's ... your dad?'

In the photo, Aaron's face was open and relaxed. There was no trace of grey in his hair, and his shoulders were straighter, less weighed down than in recent years.

'That's him. He remarried recently. I think one of the reasons Dad gave up on searching for Mum was because she told him about Esperance. There's a letter-I found it just before I came here-a letter from a doctor, questioning Mum's state of mind. Now I know why the villagers were always avoiding me, or giving me odd looks. They must have thought I was going to end up like her.'

Почувши ім'я Аарона, сумка раптом ожила. Спочатку вона затремтіла, потім надулася та роздулася, як пара сільфонів. Далі, вона розтягнулася більш ніж удвічі від свого початкового розміру. Есме мовчки спостерігала за вигинами торбинки. Коли річ закінчила свій ритуал, дівчина намацала шнурок і зазирнула всередину диво-артефакту.

Вона розклала вміст торбинки на стіл. Серед них був невеличкий чохол з фотографіями та гаманець для монет. Обидві речі також невиразно, ніби ледь відчутним дотиком, нагадали про дім. Також, вони знайшли мішечок для прикрас і мушлю. Есме прийнялась гортати фотографії. Погляд зупинився на чорно-білій світлині, де були зображені батьки та сама крихітка Есме. Саме фото - зроблене біля арфи у Спіндріфті. Навколо них вийшло розгледіти розкидані інструменти. Вони, певно, щойно закінчили процес виготовлення цієї арфи. Аріана стояла поряд з Есме та Аароном із приємною посмішкою на обличчі.

Вона передала фотокартку далі:

– Це котедж Люсінди, точніше, будемо відверті, халупа.

– Ви з мамою неймовірно схожі, - сказала Ліліан, - А цей чоловік... твій тато?

На фотографії обличчя Аарона було легким та розслабленим. На волоссі сивина ще не встигла залишити свій слід, а плечі були широкими, менш скутими, ніж останнім часом.

– Це він. Батько нещодавно одружився вдруге. Гадаю, однією з причин, чому тато припинив пошуки мами, було те, що вона розповіла йому про Есперанс. Напередодні подорожі сюди, я знайшла лист від лікаря, який сумнівався у душевному стані мами. Тепер я розумію, чому селяни завжди уникали мене або зизим оком дивилися. Бодай думали, що я закінчу так само, як вона.

Esme scrutinised her mother's possessions. The shell was as big as her palm, and indigo in colour, its smooth surface speckled with dozens of tiny, milky-white dots, like a constellation of stars. It wasn't a surprise to find it amongst her mother's things; Ariane was an avid collector of shells, and had often used them as subjects in her paintings.

Inside the jewellery fold lay an amethyst ring, a gold chain, and a couple of silver bracelets. She wrapped them up again. It felt strange, looking through her mother's jewellery without her there.

The wad of notes tucked into the bottom weren't ones she recognised. She peeled off a note. A wind harp adorned one side of the yellow paper. Pictured on the reverse was the face of one of the founders of Esperance. It was Michail Agapios, whose statue Esme had seen in the plaza.

'Is this much?' she asked, passing some of the crinkled notes to Lillian.

Lillian held up the yellow note. 'That's ten merles. And this, Lillian held up a pink one, 'this one's worth twenty. This, and the rest, should last you weeks'.

Esme piled everything back into the bag, and pulled the string tight. 'Now what?'

'Same password,' said Daniel.

Saying Aaron's name again tugged at Esme's heart. Even while Ariane had been here, Aaron's name had still been on her lips, Esme's father uppermost in her mind.

Daniel pushed aside the tea tray to reveal a reclining mermaid, pieced out in shimmering silver tesserae. A number of the tiles were missing, and he rested his hand over the squares where the stone lay bare.

Есме пильно оглянула річ Аріани. Мушля була завбільшки з її долоню, кольору індиго. Її гладенька поверхня була поцяткована безліччю крихітних молочно-білих крапочок, немов сузір'я. Не стало несподіванкою знайти її серед речей матері: Аріана була відданим колекціонером мушель і часто надихалась ними у створенні своїх картин. Усередині мішечку з коштовностями лежав аметистовий перстень, золотий ланцюжок та кілька срібних браслетів. Вона знову заховала їх. Було непристойним роздивлятися прикраси мами не у її присутності.

Купка банкнот, відкладена на чорний день, була незвичною. Есме витягнула одну з них. На одному боці жовтуватого папірця красувалася вітрова арфа. На звороті - обличчя одного із засновників Есперансу. Це був Михайло Агапіос, скульптуру якого Есме споглядала на площі.

– Це багато? - запитала вона, передаючи кілька зім'ятих банкнот Ліліан.

Ліліан простягнула один з папірців:

– Це десять мерлів. А це, - Ліліан підняла рожеву, - вартує двадцять. Цього та решти тобі вистачить на кілька тижнів

Есме поклала все назад до торбинки і міцно затягла мотузку:

– І що тепер?

– Той самий пароль, - сказав Деніел.

Коли ім'я Аарона злетіло з вуст Есме, у її серці знову тьохнуло. Навіть коли Аріана була тут, ім'я Аарона не лишало свідомості, а батько Есме займав перше місце у круговерті її думок.

Деніел відсунув тацю з чаєм, аби показати лежачу русалку, викладену мерехтливими сріблястими тессерами. Купки фрагментів плитки не вистачало. Хлопець провів рукою по квадратах, де камінь залишився оголеним.

‘I remember this from years back. Needs a patch up, don’t you think?’ Esme caught the plea for reconciliation in his words, but if Lillian had, she ignored it.

Esme had no idea what their ongoing quarrel was about, but felt pressure to try to say something-anything-to defuse the tension. If it weren’t for Daniel, she might still be wandering around Laertes Island, even blundering into a furious nesting dragon’s den. And if it weren’t for Lillian, she would have nowhere to stay, and no offer to stay longer.

‘She’s a mermaid, right?’ Esme asked uncertainly, touching the mosaic. Lillian answered. ‘That’s a siren. The sirens guard the songspells of Aeolia. And she’s not really a she. Their sex is indeterminate.’

Esme examined the fishtailed creature more closely. The siren wore a circlet of silver, but was missing the traditional long tresses of a mermaid.

‘What was that?’

‘She said it’s hot,’ Esme cut in hastily. ‘We should go for a swim, or something’.

Lillian gaped at her, but Daniel looked appeased.

‘Good idea. I could take us in Talia, to the lagoon.’

Lillian shook her head and picked up the tray.

The tension in the air was more palpable than ever.

‘Well, at least Esme and I are making an effort,’ said Daniel.

Lillian dropped the tray back on to the table.

– Я пам'ятаю це, відколи світ світом. Потребує латки, чи не так?

Есме вловила у його словах ледь відчутне благання про примирення, але якщо Ліліан і почула його, то за старою звичкою, проігнорувала.

Есме й гадки не мала про причину їхньої запеклої сварки. Вона лиш відчувала напругу та тиск. Дівчина воліла сказати щось – бодай щось, аби розрядити атмосферу. Якби не Деніел, вона, певна річ, досі блукала б островом Лаерт. Якщо попередньо не потрапила б до лігва розлюченого дракона. Та й без Ліліан, Есме не мала б даху над головою, та навряд чи хтось запропонував залишитись ще на певний час.

– Вона русалка, вірно? - невпевнено поцікавилася Есме, торкаючись мозаїки. Ліліан відповіла:

– Це сирена. Вони охороняють пісенні заклинання Еолії. Та й не зовсім правильно нарікати істоту жіночою особою. Їхня стать невизначена.

Есме роздивилася рибохвосте створіння уважніше. Сирена носила срібний перстень, але їй бракувало типових довгих пасм, як у русалок.

– Що вона бовкнула?

– Вона сказала, що спекотно, - поспішно втрутилася Есме, - Ми маємо піти поплавати, або що”.

Ліліан роззявила рота, але Деніел виглядав вдоволеним:

– Чудова ідея, підтримую! Я можу відвезти нас на «Талії» до лагуни.

Ліліан похитала головою і взяла тацю. Напруга у повітрі була настільки відчутною, що здавалось її можна ухопити рукою:

– Ну, принаймні ми з Есме докладаємо зусиль, - промовив Деніел. Ліліан поставила тацю назад.

‘Don’t put it all on me. This is all your fault in the first place!’

‘Look. It grew back, didn’t it?’

Things had taken a very strange turn.

‘What grew back?’ Esme asked.

‘He set me on fire!’ Lillian cried.

He snorted. ‘She forgot to mention it was an accident. When she was eight. We were best friends, up until then.’

‘Were the burns bad? How long did it take to heal?’

‘It was only the end of her plait,’ said Daniel.

‘It was worse than that. It was half my hair. And my back was totally fried, covered in blisters. I was off school for ages.’

‘A week,’ he muttered.

‘Well, it felt like ages. I’m sure there’s still a scar somewhere.’

‘Come on, Lillian,’ he protested. ‘I was just going through a phase.’

‘A phase? I’m surprised you didn’t burn our house down-and yours. You were obsessed with fire. I bet you still are.’

‘How would you know? You’ve ignored me for years! It’s not like I haven’t tried to apologise. More than once. Honestly, Lillian, you must hold the world record for holding a grudge.’

Daniel retreated to the gate, where he turned back around, his hands clenched into fists.

– Ану не смій перекладати все на мене! Ми обидва знаємо, що це твоя провина!

– Поглянь. Воно відросло, еге ж? - запитав Деніел.

Кожне слово все більше заганяло Есме у глухий кут:

– Що відросло? - поцікавилась Есме.

– Він мене підпалив! - Ліліан заплакала.

Юнак лиш глузливо пирхнув:

– Не барися пригадати, що це був нещасний випадок. Коли їй було вісім. До цієї історії, ми були не розлий вода

– Опіки були сильними? Як довго вони загоювалися? - стурбовано продовжувала Есме.

Та годі, це був лише кінчик її коси, - відповів Деніел.

– Все було набагато гірше. Половина мого волосся обгоріло вщент. А моя спина була вкрита опіками та гідкими пухирями. Я не відвідувала школу цілу вічність

– Тиждень, - спростував Деніел.

– Запевняю, відчувалось як ціла вічність. Гадаю, я й досі маю шрами.

– Облиш, Ліліан, - запротестував парубок, - У мене просто був складний період.

– Складний період? Я просто вражена, як ти не спалив наш будинок, та й свій до купи. Ти був одержимий вогнем. Б’юся об заклад, зараз все й досі по-старому та по-давньому.

– Звідкіля тобі це знати? Ти обминала мене десятою дорогою стільки років! Проте я не полишав спроб здобути твоє прощення. Безліч разів. На чистоту, Ліліан, ти, певно, світовий рекордсмен з уміння таїти образу.

Деніел рушив до воріт, після чого розвернувся, міцно стиснувши кулаки:

‘So that’s it? We’ll just let another seven years pass by. Is that the plan?’

‘There’s a problem, Esme cried out. ‘With this plan’.

‘What?’

Daniel and Lillian said simultaneously.

‘This swim plan, I mean,’ she said, quickly improvising. ‘All I’ve got with me is a book and a bag. Nothing else. No swimmers.’

The tension broke.

Lillian gave Esme a begrudging smile.

‘I’ve got some you can borrow.’

‘Wait. I didn’t agree to this.’

‘Too late. I’ll go get Talia ready.’

‘If you want to go that badly, I guess I’ll join you.’

‘You really didn’t talk to each other for seven years, because of one accident?’

Daniel and Lillian said nothing. All she saw was two guilty faces. It was as if their fight had been going on for so long they had forgotten what had started it.

‘When you put it that way,’ said Lillian, ‘I suppose it wasn’t such a big deal. But it felt like it at the time. I guess when lots of big things are happening around you ... little things can blow out of proportion.

‘I’ll say,’ Daniel muttered.

‘Hey, I’m trying to apologise here,’ said Lillian. ‘You missed it. I’m done.’

Chapter 8

A short while later, Esme leaned over the side of Talia, watching Daniel disappear into the grey-green depths of the lagoon. The water stretched out ahead of her, a sheet of cool relief, waiting for her to slip underneath.

– Тобто це все? Ми знову пустимо на самоплив ще сім років? То це твій план?

– Є проблема, - вигукнула Есме, - З цим планом.

– Тобто? - сказали Деніел і Ліліан водночас.

– Я маю на увазі план з купанням, - бовкнула вона, напрочуд швидко імпровізуючи, - Все, що у мене з собою - це записник та торбинка. Більше нічого. Жодного купальника

Напруга відступила. Ліліан подарувала Есме мляву посмішку:

– У мене має щось бути, можу позичити... Стривай. Я на це не підписувалася! - запротестувала дівчина.

– Вже запізно. Час підготувати «Талію», - реготнув Деніел.

– Що ж, Есме, коли ти так сильно бажаєш піти, то, мабуть, я складу компанію, - зітхнула Ліліан.

– То ви дійсно не спілкувалися сім років через цей нещасний випадок? - перепитала Есме.

Деніел та Ліліан немов води в рот набрали. Дівчина бачила лише два обличчя, пронизані провинною. Вочевидь, їхня сварка тривала так довго, що вони й забули, з чого вона почалася.

– Гаразд, коли так подумати - почала Ліліан, - то, мабуть, це не така вже й велика проблема. Проте тоді мені ввижалось катастрофою всесвітнього масштабу. Гадаю, коли опиняєшся у круговерті визначних подій... дрібниці можуть здаватися занадто вагомими...

– На додачу, я... - пробурмотів Деніел.

– Агов, я тут вибачитись намагаюсь! - вигукнула Ліліан, - Хоча, байдуже. Ти все прогавив. На цьому власне все.

Розділ 8

Згодом Есме, перехилившись через борт «Талії», спостерігала, як Деніел зникає у сіро-зелених глибинах лагуни. Вода стелилася перед нею, немов прохолодний рельєф в очікуванні, щоб дівчина скоріш поринула у її володіння.

It was so unsettling, seeing Daniel disappear beneath the surface, and not coming back up for air. The dangers of drowning had been drilled into her since before she could remember. Her whole life had been spent beside a lighthouse, built to prevent people from perishing in the waves of Splinter Bay. And for years, she had dreamt of her mother sinking beneath the waves. Daniel resurfaced and kicked away from the boat. Lillian, sitting on the cross-bench beside her, watched him with a funny expression on her face.

‘Thanks,’ she said to Esme.

‘For what?’

‘You got us talking again. She clambered over the side, mumbling as she went. ‘Although I think we might have forgotten how to be friends’

Esme’s mind raced back to her experience in the portal: the way the water had closed in on her, the way it had forced her down, the way everything had faded to black.

Her first breath under the water was jarring and strange, but air flowed in at once, just the way it had in the rock pool. She fought the urge to kick back up, and soon began to relish the freedom. There were no masks or snorkels to contend with down here, and the water didn’t sting her eyes-nor, when she ventured down a few feet, did her ears suffer from the pressure. This weightless world was hers to explore.

For a while, Esme, Daniel, and Lillian hung a few feet below the surface, observing the movement around them. Small fish flitted above, weaving in and out of water dappled by the sunlight, while larger fish drifted below in languorous procession. A school swept up from the depths, their silver forms flickering around like darts of

Кожного разу, коли Деніел зникав під поверхнею та не поспішав повернутись за дорогоцінними ковтками повітря, серце Есме тьохкало. Страх потонути був викарбуваний у її свідомості так довго, скільки дівчина себе пам’ятає. Її життя промайнуло коло маяка, який завадив гибелі сотень людей у хвилях Сплінтер-Бей. Роками дівчині марилося, як її матір тоне у полоні безпощадних хвиль. Деніел виринув та відштовхнувся від судна. Ліліан, що сиділа на поперечній лавці поруч, спостерігала за ним. Її обличчя заграло кумедним виразом:

– Дякую, - сказала вона Есме.

– За що? - здивовано поцікавилась дівчина.

– За те, що ми знову спілкуємось, - Ліліан перелізла через балку, надалі бурмочучи, - Хоча я думаю, що ми, певна річ, забули, як це - бути друзями.

У голові Есме пронеслася згадка про портал: як вода накрила її, а потім підступно тягнула до своїх глибин, як все навколо ніби потрапило до полону півми.

Перший вдих під водою був доволі несподіваним та дивним: повітря одразу линуло всередину, так само, як і в кам'яному басейні. Вона відчайдушно боролася з бажанням винирнути, а незабаром почала насолоджуватися свободою. Тут не ані масок, ані трубок. Вода не щипала очі, а коли вона наважилася спуститися глибше, її вуха не страждали від тиску. Цей невагомий світ був відкритим для її пізнання та дослідження.

Деякий час Есме, Деніел та Ліліан перебували на глибині кількох метрів під поверхнею води, спостерігаючи за виром навколо. Дрібні рибки пурхали вгорі, в’юнко витанцьовуючи у променях сонячного світла. Більші морські жителі дрейфували на дні у млосній круговерті. З глибини винирнула зграя, її сріблясті образи мерехтіли навколо, немов світлові списи. Вони ритмічно погойдувалися в такт

light. They swayed in time with the currents of the lagoon, a synchronised concert conducted by an invisible hand.

The fish moved off, and Esme watched their departure, captivated by their dance, until Lillian tapped her on the shoulder urgently. A shadow was spreading across the lagoon's surface. They quickly stroked away from it, and then turned to see a rush of gold scales slam into the scattering school.

A dragon.

It swallowed dozens of fish in its great maw before shooting up out of the water. Esme and the others kicked to the surface to see it rising back up into the sky. On their way back into the city, Talia passed by the spot where the dragon had dived. The fish were long gone, and a solitary ray circled in the water.

'So, what do dragons eat?' Esme asked.

'Fish, mostly,' said Daniel. 'They don't eat people. At least, never on purpose.'

Talia took them up the Palace Canal toward the lake, where they could easily access the waterways leading to Lillian's house. It was getting late: night and day were jostling for possession of the city. The upper storeys of buildings were still lit with gold, but below, the colour faded out to blacks and greys, leaving only oblique lines and shapes in the canals and on the shores.

Just before the canal's end, Daniel directed Talia toward one of the squares that filled the gaps between the storeyed mansions. A large statue stood in its centre: an image of a youth who appeared more flesh than marble in the fading light. The vision of sinewy, marbled beauty held a torch aloft, keenly searching out something over the water, muscles straining to escape the plinth that anchored him in

течії лагуни. Очам відкрився синхронний концерт, яким диригувала невидима рука.

Риби рушили повз, а Есме проводжала їх поглядом, зачарована їхнім танцем. Та раптом Ліліан поплескала її по плечу. Загадкова тінь промайнула поверхнею лагуни. Підлітки швидко дали драпака, але допитливість взяла гору. Вони обернулися та побачили, як потік золотої луски встромився у зграю, що розсіювалася за лічені секунди.

Дракон.

Він проковтнув десятки риб своєю величезною пащею, перш ніж висковзнути з води, немов стріла. Есме та інші видряпались на поверхню, аби спостерігати, як він піднімається назад до небосхилу. Шляхом до міста, «Талія» проходила повз місцину, де пірнув дракон. Від риби і сліду не залишилося, а у воді звивася самотній промінь.

— А чим харчуються дракони? - запитала Есме.

— Зазвичай рибою, - сказав Деніел, - Вони не їдять людей. Принаймні, навмисно

«Талія» рушила Палацовим каналом до озера, звідки вони могли легко дістатися водних шляхів, що вели до будинку Ліліан. Було вже пізно: день і ніч боролися за володіння містом. Дахи будівель все ще вигравали золотом, але внизу колір вицвітав до чорно-сірого, залишаючи по собі косі лінії та обриси на берегах.

Перед кінцем каналу, Деніел направив «Талію» до однієї з площ, які заповнювали проміжки між багатоповерховими особняками. Велична статуя красувалася у центрі площі. Постаттю був юнак, який у згасаючому світлі походив на живу людину, аніж на мармурову скульптуру. Монумент м'язистої постави та витонченості тримав смолоскип угорі, пильно вишукуючи щось над водою. М'язи

place. As Talia idled in the twilight, the torch surged into life, tongues of flame twisting high in the air.

‘Prometheus,’ explained Daniel to Esme. ‘By Tarnini, the most famous sculptor in Aeolia. His works so embodied the spirit of the ancient gods, that the gods imbued them with their own power. Those flames appeared out of nowhere. Each night at dusk it lights up-it has for centuries.’

‘Ancient gods? And they’re still around?’

Daniel’s eyes were dancing. ‘Maybe’

Lillian sighed. ‘Of course it wasn’t the gods. An enchanter must have set it up a long time ago.’

They lapsed into silence as Talia drifted on. Shadows flickered in the moving currents behind them. One drew Esme’s eye. Strangely, it never wavered with the light.

It stayed with them, trailing them up the canal.

It could be nothing, thought Esme, but a shiver skittered up her spine. She nudged Lillian. ‘See that? Behind us?’

Lillian twisted back for a brief look.

‘I can’t see a thing.’

When Talia entered the lake, Lillian turned around again and studied the water more intently. In the deepening twilight, the water was an impenetrable black, and utterly still.

‘Daniel,’ said Esme. ‘Stop a moment.’

немов кипіли у спробах вирватися з плінфи, яка кайданами прикула до цього місця. Поки «Талія» простоювала у сутінках, смолоскип ожив, а язика полум’я списами закрутилися високо у повітрі.

– «Прометей», - Деніел пояснив Есме, - Робота Тарніні, видатного скульптора Еолії. Його витвори настільки втілювали дух давніх божеств, що ті наділяли їх власною силою. Це полум’я з’явилося нізвідки. Щовечора, як тільки сутінки торкаються небосхилу, воно спалахує. Це триває вже багато століть.

– Стародавні боги? Вони ще існують?

Очі Деніела забігали, немов у пошуках підказки :

– Можливо

Ліліан зітхнула.

– Очевидно, що це не боги. Впевнена, це витівка якогось чаклуна

Усі троє поринули у колиску мовчання, поки «Талія» продовжувала свій шлях. Тіні мерехтіли в рухомих потоках позаду. Есме звернула свою увагу на одну з них. На диво, вона жодного разу не коливалася від джерела світла. Тінь слідувала за ними, впродовж каналу. Можливо, це нічого не означає, подумала Есме, проте від побаченого у неї волосся стало дибки. Вона штовхнула Ліліан :

– Бачиш це? Ось там, позаду нас?

Ліліан повернулася назад, щоб швидко окинути поглядом місцину :

– Я нічого не бачу.

Коли «Талія» злилася з озером, Ліліан знову озирнулася і пильніше поглянула на глибини. У сутінках вода була непроникно-чорною і абсолютно нерухомою.

– Деніел, - сказала Есме, - Зупинись на хвилинку.

Daniel stopped the boat opposite the entrance to the palace and brought it around side-on. Whatever it was stirred about twenty feet away.

‘Did you see that?’ Esme asked. The water rippled then rippled again. Something reared out of the lake. A grotesque creature-some sort of hybrid creation, with the flared head of a cobra and the diamond-shaped body of a ray-balanced motionless on its long tail. It hovered there like a hooded grey ghost, before sliding back into the water. For once, Daniel and Lillian were as stunned as she was.

‘Watch out!’ Esme yelled, grabbing the oars and throwing one at Daniel. The beast breached out of the lake and let out a blood-curdling hiss. The curve of its hood framed a face straight from the underworld, its eyes blood-red slits of rage. A forked tongue flickered along two fearsome fangs. The creature fixed its eyes on Esme, and lunged.

Chapter 9

Daniel swung his oar, but Esme got in first, smashing the creature right in the face. Thwack! As it fell, Daniel belted it with the other one. The boat pitched wildly as his oar connected. The creature collapsed backward. It quickly recovered and propelled itself out of the lake again.

‘Duck!’ Esme cried, pulling Lillian down into the bowels of the boat. The ray sailed right over them, its spiked tail lashing across the space where their heads had been only moments before. Enraged, it launched itself at them a third time –

Деніел зупинив човен коло входу до палацу та перевернув його на бік. Бодай що це було, воно заворушилося за десяток метрів від них.

– Ти це бачив? - запитала Есме, - Вода затремтіла, потім імпульс повторився!

Та раптом, істота винирнула з озера. Гротескне створіння - щось на кшталт гібрида, з розкльошеною головою кобри і ромбовидним тілом, що нерухомо балансувало на довгому хвості. Воно нависло над водою, немов сіра примара у капюшоні, а потім провалилося під воду. Цього разу Деніел та Ліліан так само були огорнуті страхом, як іншосвітянка Есме.

– Стережись! - крикнула Есме, хапаючи весла та жбурляючи одне Деніелю.

Істота винирнула з озера, після чого пролунало криваве шипіння. Вигнутий капюшон обрамляв морду створіння, що явилася прямо з підземного світу. Його очі переливались криваво-червоними прорізами люті. Вилоподібний язик звивався з-поміж двох страшних зубів. Істота втупила свій погляд у Есме і зробила різкий випад.

Розділ 9

Деніел замахнувся веслом, але Есме встигла завдати удар по жахливій істоті першою. Бум! Вмить тварюка впала, а Деніел обхопив її іншим веслом. Човен відчутно хитнуло, коли його весла зустрілися у сутичці. Істота рухнула назад.

Проте, потвора швидко оговталася та знову ринула до глибин.

– Пригнись! - закричала Есме, тягнучи Ліліан углиб човна. Скат промайнув прямо над ними, його гострий хвіст вдарив по тому місцю, де щойно були їхні голови. Розгніваний, він кинувся на них втретє...

But then stopped in midflight. Only inches from Esme. The air turned cold around her. Ice was forming around the creature, encasing it in a frozen prison. A blast of pale-blue air, sparkling with countless tiny particles of frost, was emanating from the fingers of a black-uniformed palace official on the opposite shore. Once the creature was fully contained, the official waved her hands in a circular motion, drawing the frozen mass toward her. It made a rough landing on the jetty, spraying chips of ice everywhere.

Lillian had gone white.

‘What-what is that thing?’

By now, a crowd of onlookers had gathered on the nearby bridge, and others along the shore had stopped to watch as well. The palace official called out to them from the jetty, beckoning them toward her. They climbed out of Talia and gathered around the comatose creature. Even trapped inside the block of ice, it was a startling sight. Its malicious face leered up at them.

‘Wait here, please,’ said another official, stern eyes sweeping over the three of them. ‘All of you.’

He strode back toward the palace, and returned with some water and an armful of blankets.

‘The lord mayor wants to see you. I’ll show you to his office. Follow me.’

Lillian had regained some of her colour, and she quickly interjected.

‘There’s no need. I know my way around. My mother works here. I’m Lillian Lovell. My mother’s Miranda Lovell, Events Director.’

The official nodded, and went to usher away the crowd.

‘The lord mayor?’ asked Esme. ‘What would he want with us?’

... Але потім застиг у польоті. Лише в кількох секундах від Есме. Повітря навколо дівчини вмить стало холодним. Істота опинилася у крижаній пастці, яка ув’язнювала її своїм холодом. Вибух блідо-блакитного повітря виблискував незліченними крихітними частинками льоду. Магічний струм вирвався з пальців чиновниці, вбраної у чорну уніформу на протилежному березі каналу. Коли потвора була повністю знерухомлена, жінка лиш легкими змахами рук притягла крижаного в’язня до себе. Створіння відразу ж рухнуло на причал та залишило по собі ореол з уламків льоду.

Ліліан побіліла:

– Що це за тварюка?

На мосту вже зібрався натовп глядачів. Люди, що проходили повз, також зупинилися спостерігати. Чиновниця, що працювала у палаці, гукнула до трійці з причалу та покликала до себе. Вони вилізли з «Талії» та зібралися навколо непритомної істоти. Навіть у пастці крижаної брили, створіння справляло неабияке враження. Злісна морда зиркала на них.

– Зачекайте тут, будь ласка, - промовив інший чиновник та окинув суворим поглядом підлітків, - Кожен

Він покрокував до палацу і повернувся з кухлем води та обережком ковдр.

– Пан мер бажає бачити вас. Я супроводжу до його кабінету. Слідуйте за мною. Лице Ліліан відновило свій природний колір, і вона швидко втрутилася :

– Немає потреби. Я знаю палац, як свої п'ять пальців. Тут працює моя мама. Я Ліліан Лавелл. Моя мати - Міранда Лавелл, директор з організації заходів. Чиновник кивнув і пішов розганяти натовп.

– Пан мер? - перепитала Есме, - Що йому від нас потрібно?

Lillian pointed to a pair of arched windows above the palace's imposing front doors.

'He might have seen what happened from up there. His office looks out over the lake.'

Esme, shaken by the encounter with the creature, and acutely aware of her damp and bedraggled appearance, felt very unprepared for a meeting with what sounded like the highest official in Esperance.

Dazzling artworks covered every inch of the entrance hall's ceiling: oval frescoes in gilded frames. The largest painting depicted nymphs, sirens, and other denizens of the sea gathered around Poseidon, trident in hand. A series of large blue banners hung from flagpoles mounted along the walls, each adorned with a crest: a crest segmented into four quadrants, displaying a harp, a dragon, a nautilus shell, and a royal sceptre. Each crest was topped with a golden orb.

A long sweep of marbled floor led to a double spiral staircase at the back of the entrance hall. On the next floor up, Lillian led them down a wide corridor, past portraits of distinguished men and women in blue mayoral robes. An official waved them through and they stopped before a set of panelled doors. Beyond lay the office of the lord mayor. In one corner stood a marble-top desk edged in gold filigree, in another, an ornate fireplace. An oversized globe hung from the high ceiling, revolving slowly in the air.

Two people stood with their backs to Esme, deep in conversation before the vaulted windows on the far side of the room. The first, a

Ліліан вказала на пару арок вікон над розкішними вхідними дверима палацу:

— Звідти він міг спостерігати, що трапилося. Вікна його кабінету виходять на озеро.

Есме, приголомшена зустріччю з потворою, чітко усвідомлювала свій недбалий та пошарпаний зовнішній вигляд. Дівчина відчувала себе зовсім не готовою до зустрічі з тим, кого прозвали найвищою посадовою особою Есперансу.

Блискучі витвори мистецтва заповнювали кожен сантиметр стелі вестибюля: овальні фрески у позолочених рамах. На найбільшому полотні були зображені німфи, сирени та інші жителі морських глибин, що зібралися навколо Посейдона з тризубом у руці. З флаштоків, встановлених уздовж стін, звисала низка великих блакитних стягів, на кожному з яких майорів герб. Він був розділений на чотири фігури: з однієї сторони красувалися арфи, з іншої був дракон, далі мушлі наутилуса і наостанок царський скіпетр. Кожен гребінь був увінчаний золотою кулею.

Стежка мармурового паркету вела до гвинтових сходів в кінці передпокою. Крокуючи на наступний поверх, Ліліан проклала шлях широким коридором повз портрети видатних чоловіків і жінок, вбраних у сині мерські мантиї. Чиновник махнув їм рукою, і вони зупинилися перед дверима кабінету пана мера. У кутку розташувався письмовий стіл з мармуровою стільницею, гравірований золотою філігранню. Також, там красувався оздоблений камін. З високої стелі звисав велетенський глобус, який неспішно обертася у повітрі.

Двоє людей стояли спиною до Есме, заглиблені в розмову поряд з склепінчастими вікнами в дальньому кінці кімнати. Перша постава була високою блідою жінкою в темному костюмі, вона випромінювала моторошну ауру. Її смолисте волосся було міцно

tall, pale woman in a dark suit, exuded a formidable presence. Her black hair swept up in a bun, she was tapping her fingers impatiently on the windowsill. As she turned toward Esme, a flicker of cool surprise passed over her face. The man beside her had been hunched over, his full attention on the commotion outside. As he registered their presence, his body straightened up until he was almost as tall as the woman beside him. Deep lines creased his dark umber forehead, but there was still a spring to his step and manner, and a coiled energy in his movements. He, too, was dressed in a suit.

‘Ah, Lillian,’ he said in a smooth voice. ‘So it was you out there I thought so. I wanted to make sure you were all safe.’

Lillian stepped forward. ‘This is Daniel Swift and Esme Silver. Esme’s visiting Aeolia. It’s her first time here-she’s staying with us. Esme, this is the Right Honourable Lord Mayor Everett Trevelli, High Councillor of-’

‘Just call me Everett.’

He smoothed down his thatch of salt-and-pepper hair, which curled up at the front, like a white-flecked comber rolling into shore.

‘And this is Celia Skye, Chief Enchantress of Esperance among other things.’

The eyes of the enchantress, onyx-black and impenetrable, scanned the trio. She nodded at Lillian, but her eyes came to rest on Esme, who squirmed in her still- damp clothes.

‘We saw the whole incident from the window,’ she said, her curt manner in sharp contrast to the mayor’s honeyed tones.

‘What exactly happened out there?’

Daniel answered.

‘Esme noticed something following the boat. When we stopped to have a closer look, it attacked us ...’

зібране в пучок, вона жваво постукувала пальцями по підвіконню. Коли вона повернулася до Есме, на її обличчі промайнув крижаний подив. Чоловік поруч був згорблений, а його увага - прикута до безладу на вулиці. Коли він все ж таки помітив сторонню присутність, його постава вирівнялась, і за зростом він миттю наздогнав колегу, що стояла поруч. Глибокі зморшки заповнили його темне бурштинове чоло, проте хода та манери все ще віддавали пружністю, а рухи - енергією. Він також вбраний в костюм.

– Оу, Ліліан, - сказав він спокійним голосом, - Я так і думав, що це була ти. Мав переконатися, що ви всі в безпеці.

Ліліан зробила крок вперед:

– Це Деніел Свіфт та Есме Сільвер. Есме приїхала з візитом до Еолії. Вона тут вперше і гостює у нас. Есме, це високоповажний лорд-мер Еверет Тревеллі, Верховний радник...

– Просто Еверет.

Він пригладив свою солом'яно-перцеву шевелюру, яка завилася спереду, наче гребінець з білими плямами, що прибився до берега:

– А це Селія Скай, Верховна чарівниця Есперансу.

Очі чарівниці, чорні, як онікс, і непроникні, втупили погляд у трійцю. Вона кивнула Ліліан, але пильно спостерігала за Есме, яка наминалася у своєму ще вологому одязі.

– Ми споглядали весь інцидент з вікна, - сказала жінка, її суворя манера відчутно контрастувала з мелодійною інтонацією мера, - Що саме там трапилося?

Деніел почав:

– Есме помітила, що істота слідує за човном. Коли ми зупинилися розгледіти створіння, воно напало на нас...

– Що ж, зрозуміло. А ти його випадково не спровокував? Заради жарту? - скептично поцікавилась чарівниця.

‘I see. And you didn’t provoke it? For a lark?’

‘What? No?’ Her eyes bored into Daniel’s.

‘Hm. So you have no idea why it targeted you?’

‘No,’ said Lillian, with a flicker of annoyance.

‘I think it might have followed us in from the lagoon,’ offered Esme. The mayor lifted a warning hand.

‘Celia, there’s no need to interrogate them like this. They’re just children. The most important thing is that you’re all right,’ he said.

‘Let me assure you that this sort of thing is not a common occurrence here in Esperance.’

He swung a deep brown hand toward the revolving globe. ‘How much do you know about Aeolia?’

‘Almost nothing, so far.’

‘Well, you deserve a better welcome than this.’

The mayor beckoned for her to join him by the slowly circling globe, where countless small islands were scattered across a vast expanse of blue. He reached up and tapped the orb.

‘Aeolia is, in many ways, like your world, but much younger. We have no large landmasses comparable to your continents-our islands are spread out over vast seas. Our world and yours come from the same matter, but exist on different planes. A pity your visit has coincided with the quakes. Our enchanted borders protect Esperance from invasion on all fronts, but not from attack within-or,’ he sighed again, ‘from assault by the very ground beneath it.’

The mayor pointed out the various clusters of islands that formed the world’s regions, and explained how one day, long ago, they had all risen up from the sea to give Aeolia its present form.

When he had finished, Celia turned to Daniel and Lillian.

– Що?! Звісно ні? - обурився парубок. Її очі впилися у Деніела:

– Хм. Тобто не маєш жодного уявлення, чому він націлився саме на тебе?

– Ні, - завадила Ліліан, а у її очах промайнуло роздратування.

– Можливо, ця тварюка прилетіла сюди з лагуни, - припустила Есме. Мер застережливо підніс руку:

– Селіє, не слід їх так допитувати. Це всього лиш діти. Найголовніше, що з вами все гаразд. Запевняю – подібне не є звичним явищем тут, в Есперансі, - він махнув темно-коричневою рукою в сторону глобуса, що обертався, - Як багато ти взагалі знаєш про Еолію?

– Відверто кажучи, майже нічого.

– Що ж, Ви заслуговуєте на значно кращий прийом, аніж цей.

Мер покликав її скласти компанію у спогляданні химерного глобуса, що неспішно кружляв. Незліченні маленькі острівці були розкидані по безкрайньому простору блакиті. Він простягнув руку та постукав по кулі:

– Еолія багато в чому схожа на Ваш світ, проте значно молодша. Тут немає величезних сухопутних територій, які можна порівняти з Вашими континентами. Острови розкидані по неосяжних морях. Наші світи беруть початок з однієї матерії, але існують у різних вимірах. На превеликий жаль, Ваш візит припав на період постійних землетрусів. Зачаровані кордони захищають Есперанс від вторгнення з усіх куточків, але не від нападу зсередини - або, - він тяжко зітхнув, - Від нападу самої землі під ногами. Мер вказав на купку островів, що утворюють регіони світу. Він розповів, як дуже давно, з морських глибин постали кам’яністі землі, аби надати Еолії її сучасного вигляду. Коли розповідь добігла кінця, Селія повернулася до Деніела та Ліліан:

‘If you don’t mind waiting outside, I’d like to speak with Esme alone’ The enchantress guided Esme to one of the armchairs before the fireplace. Once they were seated, Celia’s voice softened, and her eyes lost their interrogative gleam.

‘You may call me Celia. I’ve heard that you came across our world by accident. Director Lovell told me yesterday that you were staying with her, and that your mother had gone missing.’

Esme nodded. ‘Mum used to visit here all the time, apparently. But she disappeared several years ago. We’ve searched everywhere back home, but nobody’s looked here. It’s been so long that-that I’m the only one left looking.’

Everett leaned forward, his brows knitting together.

‘I’m very sorry for your loss, but I really don’t think it wise for someone so young-’

‘How old do you think I am?’ Esme blurted out.

‘Uh,’ Esme continued. ‘What I meant to say, your honour ...’

Before he could say any more, Celia stepped in.

‘Don’t underestimate young people. In these sorts of cases, it’s often what family or friends uncover that can lead to a breakthrough.’

She leaned in closer to Esme.

‘I lost someone close to me, too, when I was younger. I remember how difficult it was. Like a part of me had gone missing.’

Just as Esme left the room, she overheard Everett say her name and immediately tiptoed back to listen at the door. Celia was drumming her fingers on the windowsill again. The lord mayor’s voice was just audible.

‘... clearly a hopeless case.’

– Будьте ласкаві, почекайте нас за дверима, я б хотіла поговорити з Есме віч-на-віч.

Чарівниця супроводила дівчину до одного з крісел перед каміном. Коли вони сіли, голос Селії пом'якшав, а очі втратили свій скептичний блиск:

– Можеш кликати мене Селією. Я чула, що Ви випадково потрапили до нашого світу. Пані Лавелл повідомила мені вчора, що Ви живете у неї, і що Ваша мати зникла безвісти.

Есме кивнула на знак згоди.

– Мама, мабуть, постійно тут гостювала. Проте, вона зникла кілька років тому. Вдома, ми всюди шукали її, але сюди ніхто не дістався. Це тривало вічність, тому я єдина, хто продовжував пошуки.

Еверет нахилився вперед, його брови супилися.

– Я дуже співчуваю Вашій втраті, але я не впевнений, що такий юній особі варто втручатись...

– А скільки мені років, як гадаєте?!, - вигукнула Есме. Вона продовжила, - Я мала на увазі, Ваша честь...

Аж раптом втрутилася Селія:

– Не слід недооцінювати молодь. У таких випадках часто саме вони здатні докопатись до істини стосовно сім'ї чи друзів.

Вона нахилилася до Есме:

– Я теж втратила близьку мені людину. Коли була юною. Я пам'ятаю, що це було нестерпно важко. Ніби відірвали частинку мене самої.

Щойно Есме зробила крок за двері кімнати, вона почула, як з уст Еверета пролунало її ім'я. У ту ж мить, вона навшпиньках повернулася назад, щоб притулитися до дверей. Селія знову барабанила пальцями по підвіконню. Голос пана мера ледве лунав:

– ...Вочевидь безнадійний випадок.

The tapping stopped.

‘Why shouldn’t I offer to help? She lost her mother. That creature down there. Is it one of Nathan Mare’s?’

‘Don’t tell me you’ve been listening to that nonsense, too.’

‘It’s not implausible, given—’

‘Given what? He’s everyone’s scapegoat these days. I’m more interested in his connection with Ariane Silver.’

Esme stifled a gasp. She strained forward to hear more, but they had stopped speaking. Celia gave a short, sharp laugh. ‘I know you’re there, Esme. You may as well come back in.’

Esme pushed the door open, and hovered there. A semblance of a smile crossed Celia’s face. ‘It’s never a good idea to eavesdrop on an enchantress.’

Chief enchantress or not—she didn’t care. If they had information about her mother, it belonged to her too.

‘People back home kept things from me for years. If this Mare person is connected with Mum’s disappearance, I’d like to know about it.’

‘All I’m providing’ said Celia, ‘is general knowledge, information that Esme could easily discover for herself.’

Celia moved over to the fireplace and leaned against it. The frontispiece was embellished with the same crest that Esme had seen in the entrance hall.

‘What you will discover, if you go looking, is that a man named Nathan Mare escaped from prison—here, in Esperance—several years ago. The city’s been searching for him ever since.’

What?

Celia’s words winded her. She felt as immobilised as the creature trapped in ice downstairs.

‘Prison? And he knew my mother?’

Раптом, постукування припинилося.

– А чому б мені не подати руку допомоги? Вона втратила матір. Та тварюка внизу. Це одне з творінь Нейтана Маре?

– Облиш, невже ти також чула цю маячню.

– Я не була б настільки самовпевненою, враховуючи...

– Враховуючи що? Він зараз - цап-відбувайло для всіх. Мене більше цікавить його зв'язок з Аріаною Сільвер.

Есме затамувала подих. Вона притислася дужче до дверей, аби почути кожне слово, але вони раптом перестали розмовляти. Промайнув коротенький смішок чарівниці :

– Я знаю, що ти там, Есме. Проходь.

Дівчина штовхнула браму, на порозі її ноги закам'яніли. Обличчям Селії промайнуло щось схоже на посмішку:

– Раджу ніколи не підслуховувати чарівницю.

Верховна чарівниця, бодай ні - байдуже. Якщо вони знали щось про її матір, то й Есме мала право на істину.

– Усі навколо роками приховували від мене правду. Якщо цей Маре пов'язаний зі зникненням мами, я б хотіла усе про це знати.

– Все, чим я володію, - почала Селія, - Це загальновідомі факти та відомості, які Есме легко могла відшукати самотійно.

Селія підійшла до каміну та сперлася на нього. Фронтиспіс прикрашав той самий герб, на який Есме звернула увагу ще у передпокої:

– Якщо ви почнете складати це пазл, то дізнаєтеся, що чоловік на ім'я Натан Маре втік з в'язниці - тут, в Есперансі, - кілька років тому. Відтоді кожен у місті шукає його.

– Що?

Слова Селії збили її з пантелику. Вона відчувала себе повністю знерухомленою, геть як та істота, що потрапила в крижану пастку нещодавно:

‘When Miranda told me of your situation, I remembered your mother’s name from a list of Mare’s acquaintances. I’m in charge of his apprehension.’

‘Celia deals with security matters for the city,’ said the mayor, ‘as part of her duties. She oversees the prison from which Mare escaped.’

‘I wouldn’t be too concerned about Mare’s connection with your mother, Esme,’ said Celia. ‘He had many friends here. He still does. Dr Mare was a well-known figure, highly respected in his field. His conviction was controversial. In fact, many people still believe he did nothing wrong.’

Everett made his way over toward the door. ‘We’d better get down there. I told them to hold the creature for us.’

‘If you do come across anything important, please let me know. I may be able to help.’ said Celia.

The lord mayor puckered his lips as if he was about to argue with Celia, but stopped himself.

‘Now, be sure to take a climb up the Keeper’s Tower while you’re here. You’ll find that it has the best view in the city.’

As Talia glided back through silent canals, Esme said little, rocked by this new, unsettling information. At least she had a lead now—thanks to Celia. The lord mayor had been helpful, but blinkered when it came to her situation, whereas the chief enchantress, despite her cold demeanour and forbidding appearance, had shown some empathy for her predicament.

That night, as exhaustion overtook her, Esme remembered something. A name. She took up her mother’s notebook and read over the final entry.

— В'язниця? Він був знайомий з моєю матір'ю?

— Коли Міранда повідала мені усю ситуацію, я згадала ім'я вашої матері зі списку наближених до Маре. Я відповідальна за його затримання.

— Селія займається питаннями безпеки міста, - пояснив мер, - це частина її обов'язків. Вона керує в'язницею, з якої втік Маре.

— Не слід занадто перейматися зв'язком Маре з твоєю матір'ю, Есме, - сказала Селія, - Він мав вдосталь друзів. І досі має. Доктор Маре був відомою постаттю, дуже шанованою у лікарській сфері. Його методи та здобутки були суперечливими. Відверто кажучи, багато людей й досі вважають, що він не зробив нічого лихого.

Еверетт підійшов до дверей.

— Нам краще спуститися. Я сказав іншим притримати істоту для нас.

— Раптом ви натрапите на щось важливе, будь ласка, повідомте мені. Можливо, я зможу допомогти, - сказала Селія.

Пан мер скривив губи, ніби збирався суперечити Селії, але зупинився:

— Не забудьте завітати до Вежі Хранителя, поки ви тут. Звідти відкривається найкращий вид на місто.

Поки «Талія» ковзала тихими каналами, Есме немов води у рот набрала. Вона була приголомшена цією новою, яка ніяк не могла зайняти належне місце у свідомості. Принаймні, тепер вона мала зачіпку завдяки Селії. Пан мер чимало допоміг, але не надав належної уваги її ситуації. Напрочуд верховна чарівниця, незважаючи на свою крижану поведінку і суворий вигляд, проявила абияке співчуття до скрутного становища іншосвітнянки.

Returning to Esperance tomorrow, when the tide is right. Slept badly-dreamt of Nathan.

Chapter 10

The events of the last few days repeated themselves in the night, jumbled in amongst Esme's dreams. She watched, helpless, as her mother was led into the darkness by a shadowy, sinister figure. Then she was trapped beneath the water's surface, unable to breathe, unable to move a muscle. A gold-scaled dragon sheared toward her, before morphing into the ray-like creature that had charged at her in the lake. Its blood-red eyes were the last things she saw before she woke up.

Her mother's notebook had fallen on to the floor by the bed. Esme took it up again, and puzzled over the last few lines, the way she had the night before. Couldn't sleep-dreamt of Nathan. Could the Nathan in this notebook and the Nathan Mare who had escaped from prison be one and the same?

The thought stayed with Esme as she travelled by ferry a few hours later, with Lillian, on their way to the Keeper's Tower. The city sights provided a welcome distraction. Around the bend, Esme started, then stared, open-mouthed. A woman was standing by the next bridge, artfully funnelling water up from the canal with motions of her hands. Esme watched, entranced, as the drops of water came together to form a school of fish, which flipped and wriggled in mid-air before dispersing.

Тієї ночі, коли сили вже майже полишили тіло Есме, вона дещо пригадала. Ім'я. Вона схопила мамин записник і знайшла останній запис:

– Повернення до Есперансу завтра, коли буде приплив. Спала погано - снівся Натан.

Розділ 10

Події останніх кількох днів повторювалися вночі, в'юнка звиваючись уві снах Есме. Вона безпорадно спостерігала, як зловісна постать веде її матір у безпросвітну темряву. Потім вона потрапила до пастки під водою. Вона не могла дихати, не могла поворухнути м'язами. На неї насувався дракон із золотистою лускою, аж потім - обернувся на химерну істоту, яка нещодавно накинута на трійцю. Його криваві очі були останнім, що вона побачила перед пробудженням.

На підлозі біля ліжка лежав записник її матері. Есме знову взяла його і, як і минулої ночі, ламала голову над останніми рядками:

– Не могла заснути - снівся Натан

Чи міг згаданий Натан і Натан Маре, нині відомий як втікач з в'язниці, бути однією людиною?

Ця думка не покидала голови Есме. Вже через кілька годин вона разом з Ліліан їхала на поромі до Вартової вежі. Краєвиди міста трохи відволікли її. За поворотом Есме зупинилася, а потім витріщилася, роззявивши рота. На сусідньому мосту стояла жінка, яка вправними рухами рук спрямовувала воду з каналу догори. Есме зачаровано спостерігала, як краплі води збиралися до купи, формуючи косяк риби. Вони кружляли та звивалися у повітрі, перш ніж розлитися у окремі краплинки.

A man beside her was trying to emulate her feats. He brought the water up with no difficulty, but after attaining a certain height, it splashed back into the lagoon, shapeless.

Esme ran down the back of the ferry to see more. The woman was now sculpting the water into the shape of a large snapping turtle, moving her hands in and out as if playing an invisible accordion. After the turtle vanished, she flicked her hands in a circular motion, until a wriggling eel swam in the air. It wrapped itself around her hapless companion before dissolving back into the lagoon.

‘How’s she doing that?’ Esme exclaimed. ‘

‘Oh, that’s just her Gift,’ Lillian said casually.

The ferry jolted.

‘This is our stop.

They disembarked into a busy square. Mouth-watering smells drifted from a bakery, drawing them to the shop window. A row of flat-topped pastries, pressed with the draconic emblem from the city’s crest, lined a tray behind the glass.

Lillian’s nose was almost pressed to the window. ‘Dragonsbreath buns. The first of the season. They’re only around for a few weeks each year-during the month of the festival.’

‘My treat.’ Esme pushed her way into the crowded shop and ordered half a dozen, counting out a handful of unfamiliar coins into the palm of the shopkeeper.

They soon reached the plaza where she had first met Miranda and Lillian. Daniel was waiting by the Keeper’s Tower. Esme recognised it as the same tower that she had glimpsed upon her arrival in Esperance.

‘This-reminds me of the lighthouse-back home,’ puffed Esme, after they had climbed the first fifty steps.

‘Lighthouse?’ asked Daniel.

Чоловік поруч з нею намагався повторити її вигадливі жести. Він, без особливих зусиль, здіймав воду догори, але, ринувши у височінь, вона хлюпалася назад до лагуни. Есме побігла до задньої частини порома, аби побачити це видовище бодай ще один раз. Жінка втілювала у воду образ великої черепахи, що клацала зубами, рухала лапами туди-сюди, ніби граючи на невидимому акордеоні. Після того, як вона зникла, жінка надалі робила кругові рухи, аж поки в повітрі не з’явився звивистий вугор. Він обвився навколо її бідолашного супутника, перш ніж знову поринути до лагуни.

– Як вона це робить? - з подивом вигукнула Есме.

– О, це просто її Дар, - недбало відповіла Ліліан. Пором здригнувся, - Це наша зупинка.

Вони крокували жвавою площею. З пекарні долинали апетитні запахи, що прикули їхню увагу до вітрини. За склом на підносі красувався ряд тістечок з плоским верхом та драконівським штампом з міського герба.

Ліліан майже притиснулася носом до вітрини:

– Булочки «Подих дракона». Перші в цьому сезоні. Вони продаються протягом декількох тижнів щороку, а саме під час фестивалю.

– Я пригощаю, - Есме протиснулася до переповненої крамниці і замовила з десяток, простягнувши жменю незнайомих монет на долоню продавця.

Незабаром вони дійшли до площі, де вона вперше зустріла Міранду та Ліліан.

Деніел вже чекав біля Вежі Хранителя.

Есме впізнала саме ту вежу, яку вона бачила вперше по приїзді до Есперансу:

– Вона нагадує мені про маяк вдома, - промовила Есме з ностальгією, коли вони подолали перші п'ятдесят сходинок.

‘The lighthouse where I live.’

‘So you have to climb stairs like this every day?’ asked Lillian, stopping to catch her breath.

‘We live in the cottage next door. My dad’s the lighthouse keeper, and-‘

‘You have keepers there, too?’ Daniel asked.

‘Uh, well, it just means he looks after the lighthouse. What’s a keeper here?’

‘The keeper watches over all the magic in Esperance. This tower is named after one of them, Thomas Agapios. They come from royalty, originally there’s only one born in each generation-but now they’re the last of the royal blood.

Esperance was occupied during the wars, and Thomas Agapios was imprisoned here, along with the rest of the royal family. He was the only one who survived. He helped to restore Esperance when the wars were over.’

Esme leaned over the edge, her heart thundering. Several dragons were hovering close to the tower. The impressive creatures were close to thirty feet long, and dwarfed their human riders.

Their clawed bodies rippled with scales, muscle and sinew straining underneath. In flight, this was stretched out over a series of slender bones, rather like the structure of a bat’s wings.

The dragons’ riders were outfitted in scarlet and gold tunics, matching the golden scales of their steeds. One of them raised a hand to wave at Esme, and she returned the greeting, her heart still thudding hard. Daniel and Lillian showed up behind her, panting from the climb. Daniel’s eyes, like Esme’s own, shone at the sight of the dragons.

– Маяк? - перепитав Деніел.

– Маяк, де я мешкаю.

– То тобі доводиться щодня підійматись такими сходами? - запитала Ліліан, зупинившись, щоб перевести подих.

– Ми живемо поряд, у будинку. Мій тато - доглядач маяка, і...

– У вас там теж є хранителі? - запитав Деніел.

– Ну, це просто означає, що він керує маяком. А що означає бути доглядачем тут?

– Хранитель наглядає за всією магією в Есперансі. Ця вежа названа на честь одного з них, Томаса Агапіоса. Вони походять з відомого королівського роду. Колись давно, кожного сторіччя народжувався новий наслідник, але зараз вони останні представники королівської крові. Есперанс був окупований під час війн, а Томас Агапіос був ув'язнений тут, разом з іншими членами королівської родини. Він єдиний, хто тоді вижив. Він допоміг поставити Есперанс на ноги, коли війни врешті-решт закінчилися.

Есме перехилилася через край, її серце калатало без упину. Декілька драконів спочивали поруч з вежею. Велетенські створіння сягали щонайменше десяти метрів завдовжки, а їхні вершники здавалися мурашками в порівнянні зі своїми підопічними. Їхні пазуристі тіла рябіли лускою, під якою вигравали вражаючі м'язи та сухожилля. Під час польоту, їхні крила розтягувалися на безлічі тонких кісток, що віддалено нагадувало кажана.

Драконячі вершники були вбрані у червоно-золоті туніки, утворюючи ідеальне поєднання із золотистою лускою своїх коней. Один з них підніс руку, аби помахати Есме. Вона відповіла на привітання, але її серце все ще безжально калатало. Деніел та Ліліан з'явилися позаду неї, хекаючи від нескінченного підйому. Очі Деніела, точнісінько як і у Есме, засяли від появи драконів :

‘This tower is as low as they’re allowed to fly over the city,’ he puffed. ‘They used to be able to fly wherever they wanted, but there were too many accidents.’

Esme's eyes stayed fixed on the creatures as they flew off to join more of their kind across the lagoon. She had a sudden urge to sit down and sketch their sinuous shapes, to record their forms on paper forever. Since Ariane's disappearance, Esme had lost much of her passion for art, but seeing the dragons stirred an urge within her that had lain dormant for years. This must have been how Mum felt all the time, when she was here.

‘It’s so clear! You can see for miles today. Look. Right out there, past the lagoon, that’s the Tiamat Sea.’

Spread out below was the labyrinth of shining waterways, red roofs, towers, and pale domes that made up Esperance.

Six wide canals wound out from the central lake, spilling into the wider lagoon. Further out, minute islands bordered the lagoon, on the other side of which lay the Tiamat Sea.

One of the dragons was racing across the skyline, spewing fire in spectacular fashion. Another dragon drew too close, and the tip of its tail was caught in the expulsion of flames. The injured creature plummeted toward the lagoon, leaving a trail of smoke in its wake, but both dragon and rider emerged from the water, intact, just a few moments later.

‘How do the riders even stay on their backs?’ asked Esme.

‘Do you still want to be a ranger, Daniel?’ asked Lillian.

‘Yeah, but my family don’t want me to. They’re put off by the higher... .. fatality rate. But they’re the ones who brought me to Esperance in the first place. I’d never even seen a dragon until I left

– Ця вежа досить низька, тому вони мають право кружляти над містом, - пихтів він, - Раніше вони могли літати, де їм заманеться, але це спричиняло безліч нещасних випадків.

Есме не могла відірвати очей від істот, коли вони відлітали, аби приєднатися до побратимів по той бік лагуни. Несподівано, у неї з’явилося бажання зробити нарис звивистих створінь, щоб на віки закарбувати їхні образи на папері. Після зникнення Аріани, Есме втратила пристрасть до мистецтва, але, побачивши драконів, хвиля натхнення накрила її з головою. Її талант чекав цього моменту, поки дрімав роками. Певна річ, так само почувалася мама, коли приїздила сюди.

– На небосхилі ні хмаринки! Сьогодні усе, як на долоні до самісінького горизонту. Поглянь. Он там, за лагуною, море Тіамат, - вказала Ліліан.

Внизу розкинувся лабіринт сяючих водних шляхів, червоних дахів, башт та блідих куполів, що разом утворювали неймовірний пейзаж Есперансу. Шість широких каналів брали початок у центральному озері, розливаючись у ширшу лагуну. Її облямовували дрібні острівці, по той бік яких синявою розстелилося море Тіамат.

Один з драконів мчав горизонтом, стрімко вивергаючи вогонь. Інший дракон підлетів занадто близько, тому кінчик його хвоста потрапив у вир полум'я. Поранена істота впала у води лагуни, залишаючи за собою слід диму. Кілька хвилин потому, дракон та вершник виринули з води неушкодженими.

– А як вершники так спритно тримаються на спині? - запитала Есме.

– Ти все ще хочеш бути рейнджером, Деніеле? - поцікавилась Ліліан.

Thalassa! Dad keeps taking me on work trips, trying to get my mind off them. He's dragging me away on one again tomorrow.'

'It was so empty, yesterday afternoon,' said Esme.

'When that ray...'

'Mum had already heard about the attack by the time she got home last night,' Lillian told Daniel. 'She didn't go on too much. I think she was just glad we were all right.'

'Mine weren't too happy. Dad said there have been sightings of creatures like that in other regions-and other attacks. No one knows where they're from, the creatures, but they'd never been seen in these parts-until yesterday.'

'Well, the mayor seemed to know something about it,' said Esme. 'He thought the creature might be connected with someone called Nathan Mare. Though he didn't say that to my face. I was listening at the door. I heard my mother's name just as I left, so I hung around outside. Until Celia figured out I was there, and called me back in.' Lillian looked impressed.

'Did you get in trouble?'

'No, not really. Celia told me that Mum and this criminal-Mare-knew each other. That's why they were talking about him.'

Daniel frowned. 'Why would they know each other?'

'I don't know, but Celia said not to be too concerned. That Mare had plenty of friends in the city, and some didn't agree with his conviction. But when I got home last night, I went through Mum's notebook, the one I brought with me. There's a mention of someone called Nathan in it, in the last entry she made before she disappeared. It might be just a coincidence, but I still want to find out more.'

Daniel pointed out a distant building, rising up over the patchwork of red roofs.

'See that golden dome down there? That's the Temple Library. It'd be as good a place as any to start.'

— Так, але моя сім'я категорично проти. Їх турбує ... висока смертність. Але саме вони привезли мене до Есперансу. Я ніколи не бачив дракона, допоки не лишив Талассу! Тато постійно бере мене у робочі поїздки, не покидаючи спроб затьмарити мою пристрасть. Завтра він тягне мене у чергове відрядження...

— Учора вдень тут було так порожньо, - сказала Есме, - Коли ця потвора...

— Мама повернулася додому вчора ввечері і вона вже знала про напад, - сказала Ліліан Деніелу, - Вона не надто переймалася. Думаю, мама була просто рада, що з нами все гаразд.

— Мої от не надто зраділи. Тато розповів, що подібних істот бачили у інших регіонах, де вони також нападали на людей. Ніхто не знає, звідки вони з'явилися. Ці тварюки у наших краях вперше.

— Склалося враження, що мер щось не договориює, - сказала Есме, - Він припустив, що істота може бути пов'язана з кимось на ім'я Натан Маре. Хоча він не сказав мені цього в обличчя. Я підслуховувала за дверима та почула ім'я матері. Допоки Селія не вловила мою присутність та не покликала назад.

Ліліан виглядала приголомшеною:

— Скажи, ти маєш неприємності?

— Ні, не те щоб. Селія розповіла, що мама і цей злочинець Маре були знайомі. Ось чому за нього зайшла мова.

Деніел насупився:

— Звідки вони могли знати один одного?

— Гадки не маю, але Селія запевнила, щоб я не переймалася. Той Маре мав безліч друзів у місті, проте деякі з них не розділяли його переконань. Але повернувшись додому вчора, я переглянула мамин записник, який взяла з собою. Там є згадується хтось на ім'я Натан, а саме в останньому записі перед зникненням. Можливо, це просто збіг, але я все одно прагну дізнатися більше.

‘I can take you there now, if you’d like,’ said Lillian.
Esme shook her head.

‘There’s no need. You two have done enough for me already. If Mum really is linked with this Mare person, this could get dangerous.’

Lillian looked put out.

‘But I want to help.’

‘I do, too,’ said Daniel. ‘When I first arrived here, I didn’t know anything, or anyone. I barely even knew the language. That’s when I made friends with Lillian. I met her at school. She used to stand up for me when no one else would.’

Lillian’s expression was hard to fathom.

‘I did?’

‘You were really sweet back then. Now you’re just mean.’

She arched an eyebrow at him, and he laughed.

‘Anyway, you’d better let us help, Esme,’ he said.

‘Or we’ll throw you off the tower. Like they used to in the old days.’

‘What?’

‘During the occupation of Esperance. The Tyrians did it, as sport. They’d drag prisoners up here and hold them upside-down over the edge. Most of the time, unless the person could offer a big enough bribe, they’d let go. See those marks there, on top of the stone?’

Деніел вказав на віддалену будівлю, що здіймалася над клаптиками багряних дахів:

– Бачиш той золотий купол? Це Храмова бібліотека. Звідти можна почати шукати інформацію про все, що завгодно.

– Я можу супроводити тебе до неї зараз, якщо забажаєш, - сказала Ліліан.

Есме лиш похитала головою:

– У цьому немає необхідності. Ви двоє вже достатньо зробили для мене. Якщо мама справді якось пов’язана з Маре, то це може бути небезпечно. Ліліан виглядала розгубленою:

– Але... Я хочу допомогти!

– Я теж, - сказав Деніел, - Приїхавши сюди вперше, я зовсім нічого не знав. Та й ледве міг зв’язати місцевою мовою бодай два слова. Саме тоді я потоваришував з Ліліан. Я познайомився з нею у школі. Вона завжди заступалася за мене, поки інші були осторонь.

Було важко вловити вираз обличчя Ліліан:

– Справді?

– Тоді ти була дуже приємною. А зараз ти просто черства.

Вона скептично вигнула брову, і він дзвінко зареготав:

– Хай там що, тобі слід дозволити нам допомогти, Есме - сказав він.

– Інакше, ми скинемо тебе з вежі. Як робили у старі часи, - додала Ліліан.

– Тобто? - здивовано перепитала Есме.

– Під час окупації Есперансу, тирійські воїни мали щось на кшталт спортивних змагань. Вони затягували сюди полонених та тримали їх догори дригом над прірвою. Зазвичай, якщо людина не могла запропонувати чималого хабара, її відпускали у вільний політ. Помітила позначки там, на камені?

Esme's hand was resting on one of them. She lifted it off like she had just touched a hot stove. Notches in the stone ran right around the perimeter.

'Every notch,' Daniel said, 'is a'

'Forget it. I don't want to know.'

'Something smells good,' he said.

After taking one for herself, Esme handed the bag of Dragonsbreath buns over to Daniel.

The red paste inside the buns was the spiciest thing she had ever tasted.

Her eyes brimmed over with tears.

'What's in these things?'

Lillian laughed.

'They've got dragons on them. What did you expect, jam? Come on, let's go.'

Chapter 11

The Temple Library dominated the square, its entrance flanked with fluted columns of grey-veined creamy marble. The building was crowned with the golden dome that Esme had seen from atop the Keeper's Tower.

A nearby flock of pigeons had taken off in a startled rush.

'Oh no,' cried Lillian, as a rumble came up from the ground below.

It sounded like an enormous subterranean beast, making strange noises in its sleep. The sounds came intermittently at first, before joining together in a deafening, continuous roar.

An earthquake. Esme's heart vaulted into her throat as the ground beneath them began to shiver and shake. She stared down with mounting horror. The cracks in the pavement- how had she not noticed them before?

Рука Есме лежала на одному з них. Вона в мить прибрала її, ніби щойно обпеклася гарячою пательнею:

– Насічки вкривають геть увесь периметр каменю, - продовжила Ліліан.

– Кожна насічка, - доповнив Деніел, - це...

– Достатньо. Я не хочу подробиць.

– Ой, леле, який аромат! - промовив юнак.

Взявши одну собі, Есме передала пакунок з булочками «Подих дракона» Деніелу. Червона паста всередині смаколика була найгострішою начинкою, яку вона коли-небудь куштувала. Сльози заповнили її очі:

– Що у них всередині?

Ліліан залилася сміхом:

– На них дракони. А чого ти очікувала, бабусин джем? Ну ж бо, ходімо!

Розділ 11

Храмова бібліотека охопила значну частину площі. Вхід до неї фланкували рифлені колони з кремового мармуру, що вигравали сірими прожилками. Будівлю увінчував золотий купол, який Есме раніше споглядала з башти Вартової вежі.

Зграя голубів, що товклася неподалік, перелякано розлетілася:

– О ні, - вигукнула Ліліан, коли під ногами пролунав гуркіт.

Це був немов величезний підземний звір, що кречотав уві сні. Спочатку гуркіт доносився уривками, але врешті-решт злився у хвилю потужного гулу.

Землетрус. Серце Есме миттєво злетіло до горла, коли бруківка під ними почала тремтіти. Вона зиркнула вниз з наростаючим жахом. Тріщини та розломи в асфальті - як вона не помічала їх увесь цей час?

She tried to grab hold of something-anything-to steady herself, but everything was moving as much as she was. The ground around her rippled like water. The earth thundered and swayed beneath her. And then it was over, just as quickly as it had begun.

‘You’ve gone white,’ said Lillian, who looked way too calm. ‘Was that your first quake? You get used to it after a while.’

Unlike most things in Aeolia, this was something Esme didn’t want to get used to. The earth was supposed to be solid, fixed, immutable. ‘You’ve really had tremors like this for years?’

Lillian nodded.

‘I can hardly remember what it was like before. Usually they’re even worse than that.’

The cracks left by the quake thankfully stopped just short of the library’s steps. As in the palace, rich frescoes decorated the ceiling. The first depicted a man and woman in robes, resting on a sandy beach. Esme recognised them as the founders of Aeolia: Michail and Sofia Agapios. Michail was gazing out to sea, while Sofia cradled a harp, her flaxen hair flowing down toward the strings.

Another panel showed the birth of Aeolia: misty islands rising from the great womb of the sea. Above the islands, red, green, and pink bands of light swathed the sky. Sea dragons played amongst the lights, twisting in and out of enormous curtains of colour. A long passageway opened up to a sight that took Esme’s breath away. A majestic waterfall spilled down from the apex of the library’s domed roof, crashing soundlessly onto the ground. The great gusts of spray settled into vapour, obscuring the chequered marble floor.

Есме намагалася вхопитися бодай за що-небудь, аби встояти на ногах. Все навколо здійсалося. Бруківка навколо здригалася, як вода. Земля гриміла та колихалася під нею. А потім мить - все закінчилося так само швидко, як і почалося.

– Ти зблідла, - сказала Ліліан, яка виглядала надто спокійною, - Ти вперше застала землетрус? Як не прикро визнавати, але й до цього звикаєш...

На відміну від більшості речей в Еолії, до подібного стихійного лиха Есме не хотіла звикати. Земля мала бути твердою, надійною, міцною :

– То ці струси вже тривають багато років?

Ліліан кивнула:

– Я майже не пам’ятаю, як це було раніше. Зазвичай вони набагато гірші, ніж зараз.

Тріщини, немов шрами на площі, зупинилися неподалік від сходів бібліотеки. Як у палаці, стелю прикрашали розкішні фрески. На першій були зображені чоловік та жінка в шатах, вони відпочивали на піщаному пляжі. Есме впізнала в них засновників Еолії: видатних Михайла та Софію Агапіосів. Михайло дивився на море, а Софія притискала до себе арфу. Її лляне волосся шовковою хвилею спадало на струни.

На іншому панно втілили народження Еолії: туманні острови, що визирають з великого морського лона. Над островами багряні, смарагдові та рожеві смуги світла пронизують небосхил. Морські дракони звивались між вогнями, закутані у величезні кольорові завіси. Довгий коридор відкрив очам Есме видовище, від якого перехопило подих. З вершини куполоподібного даху бібліотеки бурлив величний водоспад, беззвучно розбиваючись на тисячі крапель. Величезні потоки осідали легким туманом, затуляючи собою картату мармурову підлогу.

Esme bent down to try to scoop up some of the mist wafting around her ankles, but nothing cold or wet clung to her fingers.

‘Another enchantment?’

Daniel nodded.

‘The books wouldn’t last very long if it was real.’

‘I love coming here,’ said Lillian, skipping ahead. ‘This library holds the largest collection of songspells in all of Aeolia.’

Then the three made their way past statues of Greek deities, all mired in mist, as if they were floating above the clouds of Mt Olympus. ‘The nine muses,’ said Lillian, running a hand along one of the sculpted shapes.

A wrought-iron staircase led up to the first gallery, where they retrieved back copies of the city’s two most widely read newspapers, the Aeolian Eye and the Esperance Daily. It took some time for Esme to settle in to her task. The Temple Library, with its marbled floors and magical accoutrements, was so different from the tiny Picton library back home, although it did share the same hushed atmosphere and solemn air. One article from the Aeolian Eye—a weekly column by somebody named Basil Roth—was dated one month after Ariane had vanished.

Trevelli’s Tremors

Shaky Start to New Mayor’s Tenure

An air of civil unrest—if not outright insurrection—was palpable in Esperance’s Town Hall last night, as our new lord mayor, Everett Trevelli, concluded his leadership acceptance speech.

‘I would like to give the citizens of Esperance my utmost assurance,’ the mayor promised, that the disturbances that have been plaguing

Есме нахилилася, аби зачерпнути трохи дивного марева, що клубочився навколо її ніг. На диво, нічого холодного чи вологого не чіплялося за її пальці.

— Ще одне заклинання? Деніел кивнув:

— Якби водоспад був справжнім, книги не зберегли б свій сучасний вигляд.

— Я люблю ходити сюди, - мовила Ліліан, ступивши вперед, - У цій бібліотеці зберігається найбільша колекція пісенних заклинань у всій Еолії.

Потім вони пройшли повз скульптури грецьких божеств, закуті в туман, наче вони дрейфували хмарами Олімпу. — Дев’ять муз, - сказала Ліліан, проводячи рукою по одній з статур.

Ковані сходи прокладали шлях до першої галереї, де вони знайшли старі примірники двох найпопулярніших газет міста «Око Еолії» та «Есперанс Дейлі». Есме знадобився деякий час, аби зрозуміти свою головну ціль.

Храмова бібліотека з її мармуровою підлогою та магічним оздобленням дуже відрізнялася від крихітної комірочки у Піктоні на батьківщині. Але була схожість - в ній панувала така ж тиха атмосфера та свіже повітря.

Одна стаття «Ока Еолії» - щотижневої колонки якогось Базіля Рота - була датована через місяць після зникнення Аріани.

«Тремтіння Тревеллі – хиткий початок каденції нового мера»

Дух громадянських заворушень - якщо не відвертого повстання - панували в мерії Есперансу вчора ввечері, коли наш новий пан мер, Еверет Тревеллі, завершував свою промову щодо своєї інавгурації :

— Я хотів би запевнити громадян Есперансу, - пообіцяв мер, - що цьому стихійному лиху, яке переслідує наше шляхетне місто

our fair city over this past month will soon be over. We are working with a team of experts from Pelorus to determine the cause of the earthquakes, and soon all will be well once more.'

These words had barely left the mayor's lips when a tremor struck, the Town Hall itself shaking from side to side as if to spite him. One citizen opined that Trevelli's appointment as lord mayor had brought down a curse upon the city.

Meanwhile, the citizens of Esperance and its surrounding islands wake up each morning wondering if their homes will be reduced to rubble. All will NOT be well, Lord Mayor Trevelli.

The election is over, and the hard work of guiding Esperance through these troubled times has begun. Without really noticing what she was doing, she took up a pen and started doodling on her hand.

'Wish I could draw like that,' said Daniel, leaning over to look. The doodle had turned into one of the spires she had seen on the way here. She had added a sailing ship, balanced on top.

'I haven't really drawn since my mother disappeared.'

'Here's something on Mare,' said Lillian. The headline was splashed across the front page of the Esperance Daily.

MARE FOUND GUILTY ON ALL COUNTS

After seven days of deliberation by the jury, the controversial trial of Dr Nathan Mare has at last come to its conclusion. Mare, who was arrested three months ago on charges of manslaughter and medical malpractice, has been found guilty on all counts, and sentenced to fifteen years in prison.

протягом останнього місяця, скоро буде покладено край. Ми без упину працюємо з групою експертів Пелору, аби визначити причину землетрусів, і незабаром все знову буде прекрасно!

Останні слова ледве встигли злетіти з вуст мера, як стався землетрус.

Ратуша гойдалася з боку в бік, немов навмисно.

Один громадянин припустив, що призначення Тревеллі на посаду мера накликала на місто прокляття.

Тим часом жителі Есперансу та прилеглих островів прокидаються щоранку з єдиною думкою - чи не перетворяться їхні будинки на руїни. Вочевидь усе НЕ буде добре, пан мер Тревеллі. Вибори закінчилися, і почалася тяжка робота з керівництва Есперансом у ці - хиткі часи. Навіть не помічаючи, що роблять її власні пальці, Есме взяла ручку та почала малювати на своїй руці.

- Хотів би я так малювати, - заздрісно мовив Деніел, нахилившись, щоб поглянути. Нарис перетворився на один зі шпиль, які вона бачила дорогою сюди. Дівчина додала вітрильник, що балансував на вершині башти :

- Я не малювала відтоді, як зникла моя мама.

- Агов, тут щось про Маре, - вигукнула Ліліан.

Цей заголовок був на першій шпальті газети «Есперанс Дейлі».

МАРЕ ПІД ВАРТОЮ ЗА ВСІМА ПУНКТАМИ ОБВИНУВАННЯ

Після тижня обговорення присяжними суперечливого судового процесу над доктором Натаном Маре, справа нарешті підходить до свого завершення. Маре був заарештований три місяці тому за звинуваченням у ненавмисному вбивстві та медичній недбалості. Вирок був за всіма пунктами звинувачення, а самого лікаря засуджено до п'ятнадцяти років ув'язнення.

A grainy photograph accompanied the article, showing Mare being led through a corridor as uniformed officials held back the press. His head was bent down, so that his facial expression was hidden beneath his silver hair.

Despite the best efforts of the Esperance High Court to keep the details of Mare's trial confidential, the case has attracted an extraordinary amount of public attention. As the investigation progressed, it was revealed that Mare had carried out dangerous experiments on a number of terminally ill patients, who had given the doctor written permission to try out new, untested medical procedures that may have extended their lives. Each one of them died within a month of entering into his care.

A charismatic figure, lauded for his pioneering work in medicine, Dr Mare still retains the support of many. A large number of students and fellow staff members at the University of Esperance continue to express outrage and disbelief at the charges laid against him, as well as at the severity of his sentence. While some believe that Mare did no wrong, others insist that he coerced his patients into agreeing to participate, and that his acts pushed far past the boundaries of ethical behaviour. Antonia Trask, whose husband, Frank, was one of the patients in Mare's care, had this to say:

'Those marks on Frank's throat. And it wasn't just him. I've been told all the others had them, too! If he had known what Mare had planned for him, he would never have agreed to it. Experimenting with Gifts everyone knows how dangerous that is'

Dr Jonathan Quigley, one of Mare's colleagues at the University of Esperance, expressed a different opinion.

'Nathan has done nothing wrong. The people in his care consented to these procedures, as a gift to research, with full knowledge of the

Статтю доповнювала зерниста фотографія, на якій видно, що Маре ведуть коридором, а особи у формі стримують пресу. Його голова була нахилена вниз, так що вираз обличчя ховався під сріблястим чолом.

Незважаючи на усі зусилля Високого суду Есперансу зберегти деталі судового процесу над Маре в таємниці, справа привернула надмірну увагу громадськості. У ході розслідування з'ясувалося, що Маре проводив небезпечні експерименти над невиліковно хворими пацієнтами, які дали доктору письмовий дозвіл. Його метою було випробування нових, неперевіраних медичних процедур, що могли б продовжити життя приречених на смерть. Кожен з них помер протягом місяця після того, як потрапив під його опіку.

Харизматична постать Натана, відома своїми новаторськими роботами в медицині, й досі користується підтримкою багатьох людей. Значна кількість студентів і співробітників Університету Есперансу продовжують висловлювати обурення і недовіру до висунутих проти нього звинувачень, а також до суворості винесеного йому вироку. Деякі вважають, що Маре не зробив нічого поганого. Проте інші - що він змусив своїх пацієнтів до згоди на участь, а його дії - вийшли далеко за межі етичної поведінки. Антонія Траск, чоловік якої, Френк, був одним із пацієнтів Маре, сказала наступне:

– Ці сліди на горлі Френка... І не тільки у нього! Мені сказали, що вони були і в інших! Якби він знав про жахливі наміри Маре, він би ніколи не погодився на це. Експерименти з Дарами – усім відомо, наскільки це небезпечно.

Доктор Джонатан Квіглі, один з колег Маре з Університету Есперансу, висловив іншу думку:

– Натан не зробив нічого аморального. Люди, які перебували під його опікою, дали згоду на ці процедури задля досліджень з

risks involved. What has happened to him today is a travesty of justice.'

Dr Mare is the only son of Esperance benefactors, Drs Jules and Eleanor Mare, who were also commended during their lifetimes for their scientific talents and charitable work.

'Any thoughts?' Daniel asked.

'I can see why the conviction was controversial. It's not very clear what he actually did. Or what he's like, apart from being shifty. It says here that he was experimenting with Gifts,' she said. 'What exactly are they?'

Daniel answered.

'Magical abilities. Most Aeolians have one.'

'But ever since the quakes started, people's Gifts haven't been working the way they're supposed to,' said Lillian.

Esme had assumed that the abilities she had seen demonstrated in the city were limited to only a select few.

She regarded Lillian and Daniel curiously.

'What about you two?'

'I don't have one,' said Daniel. 'Not yet, anyway. The Gifts are meant to emerge at our age, but, like Lillian said, there have been problems. It might be different for Lillian. Come to think of it, there's a Seeing Stone around here somewhere. I'll go and get it.'

Esme buried herself back in the newspapers, where she found another article on Mare. Only a few months after his incarceration, the Citadel had been damaged in an earthquake, resulting in the flooding of three floors and the escape of dozens of prisoners. Mare was amongst them. Daniel soon returned with something wrapped in an indigo velvet cloth. He set the bundle on the table. Within its folds was a large orb of cloudy quartz, moony in appearance and marked with a number of natural occlusions.

повним усвідомленням ризиків, пов'язаних з ними. Те, що відбувається з ним сьогодні – жалюгідна пародія на правосуддя.

Доктор Маре – єдиний син відомих добродіїв Есперансу, докторів Жюля та Елеонори Маре, які також досягли успіхів за свої наукові таланти та благодійну діяльність.

– Будь-які думки? – запитав Деніел.

– Я усвідомлюю, чому вирок був суперечливим. Не дуже зрозуміло, що він насправді зробив. Або хто він такий, окрім того, що хитрий та підступний. Мова йшла про експерименти з Дарами, – сказала Есме, – Що це означає?

Деніел пояснив:

– Магічні здібності. Вони є у більшості еолійців

– Але відколи почалися землетруси, Дари людей не працюють так, як слід, – доповнила Ліліан.

Есме припускала, що здібностями, які вона бачила раніше у місті, були наділені лиш обрані. Вона з допитливо витріщалася на Ліліан та Деніела.

– А як щодо вас двох?

– У мене немає Дару, – відповів Деніел, – Принаймні, поки що. У нашому віці Дари повинні проявлятися, але, як сказала Ліліан, дещо може їх стримувати. Можливо, у неї все буде інакше. Якщо подумати, то десь тут має бути Камінь-віщун. Я принесу його.

Есме знову поринула у газети, де знайшла ще одну статтю про Маре. Лише через кілька місяців після його ув'язнення, Цитадель була пошкоджена землетрусом, що призвело до затоплення трьох поверхів і втечі десятків ув'язнених. Серед них був і Маре.

Незабаром Деніел повернувся з предметом, загорнутим у оксамитову тканину кольору індиго. Він поклав згорток на стіл. З його шовкових вигинів визирала велика куля каламутного кварцу, схожа на місяць і карбована низкою природних затемнень.

‘This Seeing Stone is meant to pick up any hints of an emerging Gift. I sometimes check it when I’m in here.’

Nothing happened at first, but then, glowing cinders appeared within the orb.

‘Hot, hot, hot!’ Daniel juggled the orb and dropped it back on the velvet.

‘That that’s never happened before.’ Esme stared at the flames receding in the orb, and glanced over at Lillian. She looked equally stunned, but then she smirked.

‘Trust you, Daniel-fire.’

‘Your turn,’ he said, passing the Seeing Stone to Esme.

Esme took up the stone, and shifted her gaze to Daniel, wondering about the link he’d made with it, the flames that had surged inside. Drops of water were bubbling up inside of it, coalescing into rushing streams, which faded away before forming again.

‘What’s going on?’

Daniel and Lillian’s eyes were still fastened on the crystal.

‘Wow, Esme. It’s seeing a Gift in you.’

Drops of dew had gathered on the outside of the stone, and it almost slipped out of her hand.

‘No, there must be some mistake. I’m not even from here’.

Daniel picked up the orb and wiped it dry.

‘You might not be, but what about your relatives? That’s how the Gifts pass down. Through bloodlines.’

‘It’s just thrown up a false result, that’s all a false positive.’

Daniel gave her a bemused look.

‘It’s not science class, Esme. It’s magic.’

He passed the orb to Lillian. ‘Your turn.’

– Цей Камінь-віщун призначений для того, аби вловлювати будь-які імпульси зародження Дару. Я іноді перевіряю його, коли буваю тут.

Перші миті нічого не відбувалося, але потім всередині кулі виднілися сяючі попелища:

– Гаряче, гаряче, гаряче! - Деніел жонглював кулею і жбурнув її назад на оксамит, -Такого ще ніколи не траплялося.

Есме споглядала полум'я, що відступало вглиб кулі, потім поглянула на Ліліан. Вона була такою ж приголомшеною, але згодом посміхнулася:

– Довіряю тобі, Полум'яний Деніел.

– Твоя черга, - бовкнув парубок, передаючи камінь Есме.

Дівчина взяла кулю та перевела погляд на Деніела. Як він встановив зв'язок з полум'ям, що спалахнуло всередині? Краплі води почали пузирилися всередині артефакту, зливаючись у бурхливі потоки, які зникали, а потім знову формувалися воєдино:

– Що відбувається?

Погляди Деніела та Ліліан все ще були прикуті до каменю:

– Ого, Есме. Він бачить у тобі Дар.

На зовнішньому боці віщуна зібралися краплі роси, і він мало не вислизнув з її рук.

– Ні, це, мабуть, якась помилка, точно похибка. Я навіть не тутешня, - почала заперечувати іншосвіт'янка.

Деніел підніс кулю та витер її насухо:

– Може, ти й не звідси, хай там як, але що стосовно твоїх рідних? Саме так передаються Дари. По кровній лінії.

– Він просто видав помилку, це все хибнопозитивний результат! - продовжувала Есме.

Деніел спантеличено поглянув на неї:

'No thanks,' said Lillian.
'Why not?'

Spots of colour appeared on her cheeks.
'I was in here last week and I it then. I tried'.
'So what? Things might have changed.'
Lillian grimaced and took the orb from him.
It stayed clear for a few moments, before turning a dull grey.
'See? That means there's nothing.'
Daniel sighed.
'Yet. Stop overreacting. It doesn't mean anything.'

Chapter 12

It's true, what Daniel said. You could have a Gift-they are passed down through the bloodlines. Your mother came over here all the time, and your great grandmother, didn't she?'
The prospect of having a blood relation from Aeolia seemed an impossibility. And even if what she had seen in the stone had been true-which it wasn't-she wasn't planning on crowing about it to Lillian, who, she suspected, had spent most of her life dreaming of the Gift she might one day receive.
So she said nothing as Lillian bent down toward the crowded bottom shelf. It housed a dozen thick volumes, bound in rich claret-coloured velvet.
'Songspells,' said Lillian, brushing a hand along the spines of the volumes.

– Це не природничі науки, Есме. Це магія. Він передав кулю Ліліан. Нумо, твоя черга.
– Ні, дякую, - відрізала Ліліан.
– Чому ні? - поцікавився хлопець.

Її щоки налилися червоною фарбою:
– Я була тут минулого тижня, та все марно. Нічого не з'явилося.
– І що з того? Зараз усе може бути геть навпаки! - запевнив юнак. Ліліан скривилася і забрала у нього кулю. Кілька секунд вона залишалася прозорою, а потім почала тьмяніти, переливаючись сірими відтінками.
– Ну от, бачиш? Як я і казала – дзуськи.
Деніел зітхнув:
– Поки що. Припини робити бурю у склянці. Це ще нічого не означає.

Розділ 12

– Те, що сказав Деніел, було правдою. Ти можеш мати Дар - він передається по крові. Твоя мати постійно приходила сюди, і твоя прабабуся, хіба не так?
Перспектива мати кровного родича з Еолії здавалася неможливою. І навіть якби пророцтво каменю було істиною - а це було не так - Есме не збиралася хвалитися цим перед Ліліан. Вочевидь, вона провела значну частину свого життя, мріючи про Дар, який вона могла б одного дня отримати.
Тому вона промовчала, коли Ліліан нахилилася до переповненої нижньої полиці. На ній лежав з десяток товстих томів, переплетених у оксамит насиченого кольору бордо:
– Пісенні заклинання, - прочитала Ліліан, провівши рукою по корінцях альманахів. Вона витягла один з фоліантів і впала поруч з Есме на ліжко :

She drew out one of the tomes, and plopped down beside Esme on the bed.

'Is this the Gift you want? To be able to cast songspells?'

'I've always wanted to be a songstress, more than anything. Dad's given me two books of songspells a year, since I was ten.'

She opened the volume on her lap, titled *Incanto of Melisande*, Vol II. Page after page flowed with staves of musical notes. Looping, slanted letters ran beneath each line, in a language Esme didn't recognise. 'The sirens were the first to cast songspells, so it's in their language, Lillian explained.

'The symbols all represent sounds, so you can sing it without knowing the meaning of the words. I've been learning what I can. You're not supposed to do this-prepare for your Gift in advance,' she added wistfully.

'Are there any songstresses in your family?'

'Mostly on my mother's side. For all I know, I could get nothing, like Mum did-or else my dad's Gift. He's a doctor. Mum keeps telling me to try and forget about it, that it'll happen if it's meant to. She says I'm as bad as the enchanters.'

'What's so bad about them?'

'The enchanters have always believed they're way above everyone else. They covet their Gifts over all. They only marry each other, to increase the chances of passing them on. They're secretive, too. Songspells are available to anyone. Of course, you have to be Gifted to use them, but there's no waiting around thirty years until your mentor reveals their best magic on their deathbed, if at all. Choosing who you love, based only on what their Gift is-that seems so coldblooded.'

— Це той Дар, який ти бажаєш? Вміти накладати пісенні заклинання?

— Я завжди мріяла бути співачкою, понад усе на світі. Тато Дарував мені по дві книги пісенних заклинань на рік, відколи мені виповнилося десять.

Вона відкрила книгу, що лежала у неї на колінах. Вона мала назву під — Заклинання Мелісанди, том II. Сторінками мерехтіли струмки нотних знаків. Під кожним рядком були закільцьовані, викривлені літери мовою, яку Есме не в змозі була розпізнати:

— Сирени були першими, хто закликав піснями, тому це їхня мова, - пояснила Ліліан, - Всі символи означають звуки, тому можна співати, навіть не знаючи значення слів. Я вивчила все, що змогла. Не слід цього робити - готуватися до свого Дару заздалегідь, - задумливо додала вона.

— У твоїй родині є співачки?

— Переважно по маминій лінії. Наскільки мені відомо, я могла геть нічого не отримати, як мама, або ж навпаки - успадкувати Дар тата. Він лікар. Мама постійно стверджує, аби я покинула думки про це. Воно неодмінно станеться, якщо так буде потрібно. Каже, що я така ж непорядна, як і чаклуни.

— А що в них такого поганого й непорядного?

— Чарівники завжди вважали, що вони набагато кращі за інших. Вони жадають своїх Дарів понад усе. Навіть одружуються лише один з одним, аби збільшити шанси передати здібності нащадкам. А ще вони потайливі. Пісенні заклинання доступні будь-кому. Звісно, щоб ними користуватися, необхідно мати певні здібності. Проте не треба чекати тридцять років, поки твій наставник на смертному одрі розкриє свою могутню магію, якщо взагалі забажає ділитися цією таємницею. Обирати кохану людину лише на основі того, який у неї Дар - це так холоднокровно.

Esme fidgeted with one of the threads of the bedspread, thinking of home. Her father had certainly been besotted with Penelope, as well as determined to start over, and give Esme a new mother, whether she wanted one or not. Penelope's motives were less clear, but Esme had never seen the same glow of adoration in her eyes that she had seen in his.

'Dad married Mum for love, but it didn't last. He ended up marrying another doctor. Mum tried hard to put on a brave face. She changed the front door knocker from a god to a goddess. Took me shopping a lot that bit was good. Of course, it was all made worse by Finn leaving as well.' said Lillian.

'Finn left?'

'Yeah. When Dad left, my brother went with him. A few days after they left-that's when Daniel burnt my hair. Back then, seeing him reminded me too much of losing my dad and brother. Giving each other a hard time became a habit. I think we both must have taken it too far, in the end, because eventually we stopped talking altogether.' 'Do you see your dad much?' she asked.

'When I can. He's always busy like I said, he's a doctor. Because of his Gift.'

A note of pride sounded in her voice. 'He can see through things. Literally. Dad said that when I was a baby, he could see my tiny heart beating away, little lungs moving in and out.'

'Yeah. Dad hated his Gift at first. Now, though, he says he couldn't do without it. Just goes to show that you shouldn't worry too much about whatever Gift you get. It might be the best thing that ever happens to you.'

Есме крутила одну з ниток ковдри, поринаючи у думки про дім. Безумовно, коханням батька була Пенелопа, що стала їй мачухою. Аарон був сповнений рішучості почати все спочатку і подарувати Есме нову матір, хотіла б вона цього чи ні. Мотиви Пенелопи були менш очевидними, але дівчина ніколи не бачила у її очах такого ж блиску обожнювання, яке вона бачила у погляді тата.

– Батько одружився з мамою по любові, але це тривало недовго. Згодом, пов'язав своє життя з іншою лікаркою. Мама з усіх сил намагалася робити хоробрий вигляд. Вона навіть змінила ручку дверного молотка з бога на богиню. Ми багато ходили по крамницям, і все було гаразд. Звичайно, все стало ще гірше, коли Фінн поїхав, - розповіла Ліліан.

– Фінн пішов?

– Так. Коли тато поїхав, мій брат поїхав з ним. Через кілька днів після їхнього від'їзду Деніел підпалив моє волосся. Коли я зустрічала його, це немов шрам - нагадував про втрату тата і брата. Вийшло щось на кшталт звички - завдавати один одному болю. Думаю, ми двоє зайшли надто далеко, бо врешті-решт замовкли на довгі роки.

– Ти часто бачишся з батьком? - поцікавилась Есме.

– Коли маю змогу. Тато завжди зайнятий, адже він лікар. Завдяки своєму Дару, -

Голос Ліліан вигравав нотками гордості, - Він може бачити речі наскрізь. Буквально наскрізь. Тато розповідав, що коли я була маленькою, він спостерігав, як б'ється моє крихітне серце та як наповнюються маленькі легені. Так. Спочатку тато ненавидів свій Дар. Але тепер він каже, що без нього як без рук. Тому врешті-решт, не слід перейматися, який саме Дар ти отримаєш. Можливо, це буде найкраще, що трапиться з тобою.

Міранда стояла на подвір'ї будинку № 8 та поливала рослини у старій ванні на кігтистих ніжках.

Miranda stood in the courtyard of No. 8, watering the plants in the old clawfooted bathtub.

'This one's the best remedy for skin conditions: boils, sties, pimples, and the like,' said Miranda, moving the watering can over the middle of the bathtub. The plant's tiny flowers had opened to drink in the sun, but the afternoon rays were long gone. She picked off a couple of dead leaves.

'Every family in Esperance has one, or at least, those with teenagers. But the poor thing's been making things worse lately.

Miranda tipped the can right over to extract the last of the water.

'I'll go fill it up for you, Esme volunteered.

'Oh, no need. Look! Miranda tipped the watering can so that Esme could see water creeping up its sides.

'It's enchanted. One of the most useful presents I've ever been given.'

Miranda touched a finger to the rosette plant, and Esme watched, transfixed, as the tips of its leaves lit up, glowing for a few seconds in the dusk.

A small pot of lavender was tucked in by the herbs, and Esme brushed her fingertips against one of the purple stalks.

'We have this at home. It's Mum's favourite.'

'I can't get used to the news that she's gone' said Miranda.

'It's the same with my mother-she passed away a few years ago. I still think about going to visit her, and then remember she's not here anymore. Such a long goodbye, that forgetting and remembering that seems to go on forever. Like a little death each time. I can't imagine what it must be like for you. As were you and your father. I think it was hard on her, not being able to tell people where she really was. We know of the existence of your world, but it's not quite the same for you, is it?'

— Немає ліпшого засобу від шкірних захворювань, ніж цей. Не буде фурункулів, наривів, навіть прищів, - сказала Міранда, пересуваючи лійку на середину ванни. Крихітні квіточки розкрилися, аби вхопити солодке сяйво сонця, але післяобіднє проміння вже давно заховалося за обрієм. Вона зірвала кілька мертвих листочків:

— У кожній родині в Есперансі є така рослинка, принаймні у сім'ях, де є підлітки. Але бідолашній останнім часом стає дедалі гірше.

Міранда перехилила лійку, щоб вилити останню останні краплі води:

— Я піду наповню її, - зголосилася Есме.

— Ой, не треба. Поглянь! - Міранда нахилила диво-артефакт так, щоб дівчина побачила, як вода сповзається по її стінках, - Вона зачарована. Один з найкращих подарунків, що мені коли-небудь вручали.

Міранда торкнулася пальцем до гіацинту, а Есме зачаровано спостерігала, як загорілися кінчики листя рослини, на кілька секунд замерехтівши у сутінках.

Невеличкий горщик з лавандою був нагромаджений травами, і Есме провела пальцями по одному з фіолетових стебел:

— У нас вдома є така. Це мамина улюблена, - мовила дівчина.

— Я не можу усвідомити той факт, що вона померла, - сказала Міранда, - Як і моя матір. Вона померла кілька років тому. Я часто ловлю себе на думці, аби відвідати її, але потім згадую - її більше немає. Таке довге прощання, тому забути та відпустити здається неможливим. Як маленька смерть щоразу. Не можу уявити, як тобі важко. Та твоєму батьку. Гадаю, це був нестерпний тягар - не мати змоги розповісти людям, де вона насправді була. Ми знаємо про існування вашого світу, але для вас наш -загадка? Чи не так?

'Not at all. Mum did tell Dad about Esperance, but he didn't take it well. He thought she was ill, that she had made up Esperance-Aeolia—in her mind.'

Miranda's face turned down, but before she could reply, her expression changed.

Small wisps of light were drifting toward them from the canal, their reflections streaming in the water behind them like the tails of comets.

'They don't come round so much anymore, but I used to see these all the time, when I was younger. It's said that when the islands were first created, the ocean was full of them.'

She glanced over at Miranda, whose face had relaxed into blissful serenity. When the last wisps of light floated off into the night and Lillian called to Miranda from the kitchen window, the spell was broken. The fine, worried lines that usually crossed Miranda's face returned. She was almost at the door when she stopped and turned back.

'Oh, Esme, I meant to tell you-I've contacted a Professor Sage from the university here. Ariane worked with him. She illustrated one of his books. He's away at the moment, but I sent a letter, telling him the news.'

Miranda's words took a moment to sink in.

'A book?

'Yes, I never saw the finished product, but it was about the myths and legends of Aeolia. A compendium. I'm sure the professor will give you a copy.'

Miranda went inside. A compendium-such a book sounded weighty, substantial. How had Ariane found time for a project like that? On her way back inside, Esme stopped by the rosette plant and touched a finger to it. Its phosphorescent glow winked again, a red beacon in

– Зовсім ні. Мама розповіла татові про Есперанс, але він не дуже добре це сприйняв. Він подумав, що вона хвора, а Есперанс та Еолія – вигадка та плід бурхливої фантазії.

Міранда опустила очі, але перш ніж вона дала відповідь, вираз її обличчя змінився.

Маленькі клаптики світла пливли до них з каналу, їхні відблиски струменіли у воді позаду них, наче хвости комет.

– Вони вже не так часто з'являються, але у юності я бачила їх постійно. Подейкують, що коли острови були тільки створені, океан був сповнений ними.

Вона поглянула на Міранду, обличчя якої розслабилося у блаженному спокої. Коли останні проблиски світла поринули у ніч і Ліліан покликала Міранду з вікна кухні, чари були зняті.

Тонкі, наповнені стурбованістю зморшки на обличчі Міранди, повернулися. Вона вже майже підійшла до дверей, коли зупинилася і обернулася :

– До речі, Есме, я хотіла тобі дещо сказати - я зв'язалася з професором Сейджем з тутешнього університету. Аріана працювала з ним. Вона ілюструвала одну з його книг. Він зараз у від'їзді, але я надіслала йому листа з новинами.

Слова Міранди не одразу дісталися свідомості.

Книжку?

– Так, проте я ніколи не бачила готового видання, але він був про міфи та легенди Еолії. Збірник. Я впевнена, що професор подарує тобі примірник.

Міранда зайшла всередину. Компендіум - така книга звучала вагомо, змістовно. Як Аріана знайшла час для такого масштабного проекту? Повертаючись до будинку, Есме зупинилася біля гіацинту і

the night. Like a warning light. The more she found out, the more she wondered what else she didn't know about her mother.

доторкнулася до неї пальцем. Її фосфоресцентне сяйво знову блимнуло червоним маячком у темряві. Немов попереджувальне світло. Чим більше вона дізнавалася, тим більшою хвилею долинали питання - скільки ще вона не знала про свою матір.

Chapter 2. Rendering lingual means of shaping imaginary world in the translation of E. Foster's novel *Esme's Wish*

2.1. Genre characteristics and author's style of the novel *Esme's Wish* by E. Foster

The source text of the translation project is the novel *Esme's Wish* by Elizabeth Foster, an Australian writer of novels. *Esme's Wish*, her debut book, has won a prestigious Purple Dragonfly award and received praise from all over the world. *Esme's Gift*, which won a second Purple Dragonfly and an IPPY for outstanding YA fiction, is a testament to the series' ongoing success. *Esme's Voice*, which will be released by Odyssey Books, marks the end of Foster's writing journey. She is a Books in Homes Role Model and a member of the Australian Society of Authors. Foster, who resides in Sydney, Australia, is engrossed in the last episode of her cherished Esme series. She creates stories that appeal to young readers between the ages of 10 and 14 using nature, especially the water, as her inspiration. Although Elizabeth Foster had always been a reader, telling stories to her kids sparked her interest in writing.

When fifteen-year-old Esme Silver, the protagonist of the book *Esme's Wish*, is forced to face her father's second marriage, her entire world falls apart. Her anguish is dismissed as teenage rebellion, and her defiant outburst is dismissed as well. Esme, however, detects a more profound deceit. She is haunted by the terrifying realization that something evil lurks beneath the surface of her mother's absence, which was officially attributed to a terrible maritime disaster.

Esme is thrown into a maelstrom of exploration after an unplanned trip to the magical world of Aeolia. In the enigmatic city of Esperance, her adored mother, Ariane, a famous myth and legend painter, maintained a secret life. Esme starts to doubt everything she believed to be true as she digs deeper into her mother's past.

Aimed at teenagers, this young adult novel delves into relatable themes such as self-discovery, the complexities of parental and peer relationships, first love, and the looming challenges of adulthood. She wrote about her book: 'I'm Elizabeth Foster, author of the Esme trilogy, a fantasy adventure series perfect for fans of Percy Jackson and Narnia' (Foster, 2023).

Ancient myths, folklore, and folktales are the earliest examples of fantasy literature, which has origins deep into human history. Stories about gods, heroes, and mythical creatures were told orally by societies all over the world long before the written word was invented. These stories shaped each society's perception of the universe and of human nature. These stories were preserved in ancient books as oral tradition gave way to written tradition. Fantasy elements are still honored today in works such as Homer's *The Odyssey*, which features cyclops and sirens; the Indian epics *Mahabharata* and *Ramayana*, which are full of heavenly interventions; and the Norse sagas, which have giants and gods (Costello, 2023).

The novel *Esme's Wish* meets and demonstrates all the features of the fantasy genre. Take the base in reality, for instance. The impossible is the foundation of fantasy, which frequently incorporates aspects that go against accepted physics, nature, and reality principles. Typical fare includes magic, mythological animals, and heavenly interventions. Ancient stories, legends, and the human imagination are all sources of fantasy, which frequently doesn't require an explanation. In the fantasy genre, setting and worldbuilding are usually set in worlds that are either completely the author's own creation or a magical version of our own; these worlds may have their own distinct laws, histories, and geographical features. Heroism, magic, destiny, quests, and good vs evil are frequently central themes. The conflict, which emphasizes personal development and the value of free will, is frequently moral or spiritual (Costello, 2023).

The fantasy genre has certain subgenres, and the subgenre of my work is **portal fantasy**. Characters in this style of fantasy worldbuilding—who are typically children—travel from their own reality. Through some sort of "portal," they travel to another realm. The new

world is typically a completely different reality. The characters occasionally journey to a different era within their own planet (French, 2023).

As Annika Barranti Klein aptly describes in her comprehensive list '50+ Must-Read Portal Fantasy Books,' portal fantasy occurs when a character is transported from their familiar world to another through magical means, often via a specific location or object like a wardrobe, rabbit hole, or mirror (Klein, 2019)

The novel *Esme's Wish* is a representative of the **coming-of-age** genre. The main goal of a coming-of-age story is to show the protagonist's development from a youngster to an adult. Preteens and teens making the transition to adulthood are usually the focus of most of these works. Children's books, classic literature, modern novels, films, and television shows all feature this literary genre, which has existed for millennia. Because it is a genre that can be applied to all of humanity, it is a popular and significant means to offer different thoughts about the maturing process (Bal, 2023). According to the terminology, a **coming-of-age** novel is a work of fiction that chronicles a character's development and a number of significant life-altering events (Baldwin, 2024).

Considering the information above, we may infer that E. Foster's novel *Esme's Wish* exemplifies the fantasy genre. Because throughout the story, we observe a detailed parallel world inhabited by mythical and otherworldly creatures. We witness the girl's growing up and the change in the characters of the young heroes, their confrontation with evil. Magical abilities, author's neologisms and other components also reveal the fantasy genre. Allusions to Greek mythology play an important role in creating and revealing a parallel world.

2.2 Rendering verbal means of reflecting imaginary world in the novel *Esme's Wish* by E. Foster

Esme's Wish is a debut book written by an Australian author, Elizabeth Foster. It is a fantasy following a girl's journey into a magical world to discover what happened to her mother. The main character, a fifteen-year-old Esme Silver protests during her father's wedding, people write it off as the actions of a self-centered, obstinate adolescent. Esme cannot accept the fact that her mother passed away. Esme, though, is dubious. She is confident that there are people hiding the true cause of her mother's absence, assuming that the phrase "lost at sea" covers something worse than she has any right to know.

The truth comes to light when Esme is unintentionally carried away and immersed in the magical realm of Aeolia. It's not long before she discovers that her mother Ariane, a talented myth and legend painter, lived a covered second life in Esperance, a dilapidated country. Esme starts to wonder if she actually knew her mother at all as she learns more about Ariane.

After falling through a watery portal, Esme enters the City of Esperance, a place where people can breathe underwater. There are a variety of things to discover in this watery magical world, including mystery, magic, gifts, nasty beasties, dragons, and a lot more. The magical world that Esme discovers is inspired by Greek mythology. The text abounds in allusions to Greek Gods through references to statues and paintings. Greek mythology is widely reflected in the text through different place names: cities, mountains, rivers.

The magic underwater world described in the novel is verbally represented by proper names, author's neologisms and magic spells.

2.2.1 Rendering proper names in the translation of Foster's novel *Esme's Wish*.

The fictional world of the novel is reflected in proper names, or onyms, from Ancient Greek: ὄνομα, "name" (Merriam-Webster).

Proper names, which act as a sort of "key" in exposing the author's artistic intent, are of special interest in the semantic structure of the fantasy novel. Proper names are semantically grouped into the following classes:

1. Anthroponyms

a) names of humans: *Esme, Aaron, Ariana, Daniel, Michail, Sofia, Miranda, Lillian, Lucinda, Finn, Celia, Everett, Nathan, Thomas, Antonia, Basil, Jonathan, Penelope, Jules, Eleanor, Tarnini, Frank;*

b) surnames of humans: *Silver, Agapios, Lovell, Swift, Skye, Trevelli, Mare, Roth, Trask, Quigley;*

c) charactonyms (nicknames): *Daniel-fire;*

d) titles of the rulers: *Founders of Aeolia Michail and Sofia Agapios, the Right Honourable Lord Mayor Everett Trevelli, High Councillor of Esperance, Chief Enchantress of Esperance Celia Skye;*

2. Toponyms which are classified into:

a) choronyms (names of territories): *Esperance, Aeolia;*

b) astionyms (names of towns and cities): *Spindrift, Ephyra, Thalassa, Pelorus;*

c) dromonyms (names of roads and transport routes by water, land or air): *Palace Canal;*

e) pelagonyms (names of seas): *Tiamat Sea;*

f) potamonyms (names of rivers): *Styx;*

h) insulonyms (names of islands): *Laertes;*

i) architecturonyms (names of objects of architecture): *Godstone Palace, Keeper's Tower, Temple Library, University of Esperance, Citadel, Prometheus;*

j) hodonyms (names of roads and streets): *No. 8 Nestor Street;*

k) oronyms (names of mountains): *Mt Olympus;*

3. Mythonyms (names originating in mythology): *Medusa, Charon, Triton;*

4. Proper names of magical powers: *Gift.*

Proper names are translated in different ways according to a variety of factors, including the age of the target audience, the context, the style, and the semantic content of the text.

In modern translation studies, a unified approach to the translation of proper names in fiction has not yet been formed.

A. Gudmanian identifies five main ways in which foreign names can be included in the text: 1) direct inclusion of a foreign language name with original graphics in a text with another graphics(transplantation); 2) the use of various additional letters and marks, when the usual means of writing in the target language are not sufficient; 3) automatic replacement of the borrowed name with the letters of the target language (transliteration); 4) translation; 5) practical transcription. The first two methods are considered unacceptable for rendering foreign proper names by means of the Ukrainian script (Гудманян 2000, p. 26).

L. Kolomiets notes that the choice of a strategy for translating a proper name is influenced not only by the subjective preferences of the translator, but also objective factors, which include: the target audience of the translation and the state of the target polysystem; the number of existing translations of a particular work in the target literature (after all, the need for fornication arises especially acutely when a large number of adaptation translations are created, which increase the distance between the reader and the original); the function of the source text in the target literary polysystem. Thus, the choice of strategy can be influenced by both linguistic and extra-linguistic factors, each of which leads to the choice of one or another method (or several at the same time) at a certain segment of the translation (Коломієць 2004, p. 386).

M.V. Berezhna identifies thirteen stages of translation of proper names: these include determining whether a language unit is a proper name, identifying the class to which it belongs, defining the proper name's national, linguistic, and other characteristics, determining whether it is single or plural, determining its traditional correspondences, determining whether it is possible to transfer a proper name in its original form into the target language, selecting the formal similarity method, determining whether the correspondence is part of the target language syntagmatic and paradigmatic system, and determining whether it is euphony; to determine the proper name's inner form and its applicability; to determine whether translation is identical to the source text; to verify that variations of the proper name are equal; and to verify that the proper name retains its aspects in the target language (Бережна 2007, p. 62-66).

We will start the analysis of translating proper names in E. Foster's *Esme's Wish* with the proper names of humans, or anthroponyms. The novel's multidimensional anthroponymic space is derived from the actual anthroponymicon, which was constructed using linguistically recognized models. But there is also another anthroponymic universe that lies behind this reality. This is the distinctiveness of E. Foster's anthroponymicon, which enables us to reflect the wonderful, fictitious world and the real, existing one at the same time.

In order to understand and study the author's style, and to reproduce it even further in the target text, the anthropomorphic space is of great importance.

The novel *Esme's Wish* has a complex and multilayered anthroponymic system which develops along with the storylines, requiring extensive background knowledge from the translator.

In the source text **anthroponyms** represent personal names and surnames, nicknames of people which denote prominent character traits, and royal names (rulers of a totalitarian kingdom).

Personal names used in the novel *Esme's Wish* are transliterated, transcribed or naturalized.

Transliteration is "one-by-one alphabetical rendition of a lexical unit in the source" (Борис 2022, p. 7). The TL personal names preserve both graphic form and pronunciation. The following proper names can serve as an example of transliteration: *Esme*, *Ariana*, *Miranda*, *Lucinda*.

Esme hung by a thread, suspended on the very edge of consciousness (Foster 2017, p. 35) - **Есме** повисла на волосині, чіпляючись за самий край свідомості.

The TL personal names retain both the names' phonetic and visual forms. In this case, we have kept the original form of the name *Esme*, without muting the last letter *e*.

Preserving the spelling of the foreign proper names in the target language contributes to recognizability and more accurate identification of the name bearer: e.g. English *Tennessee* - Теннессі, German *Halle* - Галле, Italian *Arezzo* - Ареццо, *Ferrara* – Феррара (Головач 2022, p. 197).

Taking into account the criterion of recognizability, we retain the doubling of consonants in the target language personal name.

'What about Finn's room?' asked Lillian (Foster 2017, p. 50) – А як щодо кімнати **Фінна**? - запитала Ліліан.

The double consonants *nn* in the SL name *Finn* are preserved in the TL name *Фінн*.

Some personal names are transcribed. **Transcription** is "a one-by-one phonemic rendition of a lexical unit in the source language by means of the alphabet of the target language" (Борис 2022, p. 7). The following proper names can serve the examples of transcription: *Thomas*, *Jonathan*, *Daniel*, *Nathan*, *Jules*, *Frank*.

I'm Daniel, by the way (Foster 2017, p. 37) - Мене звати **Деніел**, до речі.

The English male name *Daniel* is transcribed as /'dæn. jəl/. Thus, the sound form of this name is rendered into Ukrainian by TL phenemes.

The text also contains personal names that are **naturalized** in translation. When naturalization technique is applied, a source language proper name is adapted phonologically, orthographically, or morphologically to the rules of the target language (Newmark 1988, p. 82). The following are the examples of naturalized personal names: *Penelope, Michail, Lillian*.

*Her father had certainly been besotted with **Penelope**, as well as determined to start over, and give Esme a new mother, whether she wanted one or not* (Foster 2017, p. 91) – Безумовно, коханням батька була **Пенелопа**, що стала їй мачухою.

The ending *e* in the SL proper names *Penelope* is replaced by the TL ending *-a*, thus the SL names is adapted to the morphological rules of the TL.

Surnames are translated by means of transliteration and transcription.

The following surnames are examples of **transliteration** technique: *Swift, Mare, Trask, Agapios, Silver*.

*This is Daniel **Swift** and Esme **Silver**. Esme's visiting Aeolia. It's her first time here-she's staying with us.* (Foster 2017, p. 68) - Це Деніел **Свіфт** та Есме **Сільвер**. Есме приїхала з візитом до Еолії. Вона тут вперше і гостює у нас.

The surname is pronounced quite clearly in this instance. Consequently, the best translation was obtained using transliteration. Since *Swift* and *Silver* are pronounced exactly as they are spelled, they are translated letter-by-letter.

Surnames in *Esme's wish* can also be transcribed: *Roth, Skye, Lovell, Quigley*.

*'And this is Celia **Skye**, Chief Enchantress of Esperance among other things.'* (Foster 2017, p. 68) - А це Селія **Скай**, верховна чарівниця Есперансу.

The sound form of the surname *Skye* is reproduced by the Ukrainian letters, or through transcription.

Nicknames (also referred to as **charactonyms**) in E. Foster's novel are used mainly to convey emotional and evaluative information. It includes information about the character's name as well as his or her distinguishing characteristics. Charactonyms are challenging for translators since they convey the author's intention. Thus, the inner form and pragmatic potential of a SL charactonym must be preserved in translation.

Calquing is used to the greatest extent in the reproduction of so-called "speaking" names, which are a means of characterizing a character and act primarily as a stylistic device conveying semantic, evaluative, aesthetic, etc. information (Ажнюк 2011, p. 140). Charactonyms with vivid inner forms convey figurative and characteristic meaning through common words or their bases, which enables them to be translated by means of calquing.

One of the characters in the novel *Esme's Wish* is the boy with supernatural powers nicknamed *Daniel-fire*. In order to preserve the inner form of this name in translation we used calquing technique:

*'Trust you, **Daniel-fire**.'* (Foster 2017, p. 88) - Довіряю тобі, **Полум'яний Деніел**.

The meaning of each component of the SL charactonym *Daniel-fire* is preserved in the TL charactonym, with morphological modification of the component *fire*.

The novel contains specific **titles of rulers** of underwater world. These titles are translated by means of calquing:

*And this is Celia Skye, **Chief Enchantress of Esperance** among other things.* (Foster 2017, p. 68) - А це Селія Скай, **Верховна чарівниця Есперансу**.

***High Councillor of Esperance** Everett Trevelli* (Foster 2017, p. 68) - Еверетт Тревеллі, **Верховний радник Есперансу**.

These translations are the most appropriate and successful, because these titles are inherent in the fantasy genre and the magical universe.

Toponyms serve as the foundation of the onomastic realm in fantasy literature because they convey linguistic, historical, ethnic, and cultural information. Greek mythology is referenced in toponyms, which can be semantically grouped into: **choronyms** (names of

terroreis) *Aeolia*; **astionyms** (names of towns and cities): *Ephyra*, *Pelorus*; **pelagonyms** (name of seas): *Tiamat Sea*; **potamonyms** (names of rivers): *Styx*.

Some of these toponyms reflect an allusion to Greek mythology. Everything from the city's architecture to the names of locations and characters is laced with a multitude of maritime motifs and mythical references

Greek mythology-inspired *Aeolia* is the mystical realm that Esme discovers throughout her travels. There are magic, monsters, and unexplained earthquakes in this realm full of adventure. In the *Odyssey* of Homer, Odysseus visits *Aeolia*, the island realm of Aeolus, the ruler of the winds. Aeolus' *Aeolia* was a floating island encircled by "a wall of unbreakable bronze" where the "cliffs run up sheer" that was only described as mythological in the *Odyssey*. The location of the island is not mentioned by Homer, but subsequent authors began to identify *Aeolia* with one or more of the Lipari Islands, sometimes known as the Aeolian Islands, which are located north of eastern Sicily. Strongyle (present-day Stromboli), one of the Lipari Islands, was supposedly Aeolus' island, according to the Greek geographer Strabo. Others connected *Aeolia* to the island of Lipara, or Lipari as it is today (Kapach, 2023).

Choronym *Aeolia* was **naturalized** as shown in the following example:

Aeolia was originally founded as a place of refuge-only those invited here were meant to pass through (Foster 2017, p. 49) - Спочатку, **Еолія** була заснована як місце притулку - сюди могли потрапити лише ті, кого запросили.

According to phonetic norms, the combination of letters *-ae* in proper names of Latin origin must be rendered as a sound *-e* (Козовик & Шипайло, 1993).

Another type of toponyms having an allusion to Greek mythology is **astionym** *Pelorus*. One of the Giants, which Cadmus sowed the dragon's teeth at Thebes, and one of the Spartae, or men, developed from them (Dictionary of Greek and Roman Geography, 1854)

We are working with a team of experts from Pelorus to determine the cause of the earthquakes, and soon all will be well once more (Foster 2017, p. 84) - Ми без упину працюємо з групою експертів **Пелору**, аби визначити причину землетрусів, і незабаром все знову буде прекрасно!

In the novel, astionim *Pelorus* was translated by means of naturalization. In proper names of Latin origin, it is phonetically correct to remove the ending *-us* (Козовик & Шипайло, 1993).

The astionyms can also be conveyed in Ukrainian by means of **transcription**. The astionym *Ephyra* alludes to Greek mythology, where it is a sea nymph, the daughter of Oceanid Doris. The phonemic form of SL *Ephyra* is rendered by the TL graphemes.

Florid script wound along the bridge's side: Ephyra, Capital of Aeolia (Foster 2017, p. 41) - На мосту вабило зір витончене гравірування : **Ефіра**, столиця Еолії.

The analogical example of a transcribed city name is *Thalassa*:

I'd never even seen a dragon until I left Thalassa! (Foster 2017, p. 78) - Я ніколи не бачив дракона, допоки не залишив Талассу!

The hydronyms in the text also have a clear allusion to Greek mythology. For example, in prehistoric Mesopotamian mythology, *Tiamat* was the primeval goddess, the mother of the gods and the embodiment of the salt sea. She was connected to the chaos of creation as well. The allusive pelagonym (the name of sea) is represented in the following sentence:

'It's so clear! You can see for miles today. Look. Right out there, past the lagoon, that's the Tiamat Sea.' (Foster 2017, p. 77) - На небосхилі ні хмаринки! Сьогодні усе, як на долоні до самісінького горизонту. Поглянь. Он там, за лагуною, море **Тіамат**, - вказала Ліліан.

The method of rendering pelagonym *Tiamat* is **transliteration**.

Another example of hydronyms used in the novel is the **potamonym** *Styx*. It has a symbolic meaning and reference to Greek mythology. Ancient Greek *Styx*, often known as the River *Styx*, is a goddess and river of the Underworld in Greek mythology. She was the mother

of Zelus, Nike, Kratos, and Bia, and the wife of the Titan Pallas. Her parents were the Titans Oceanus and Tethys. Zeus ordered the gods' solemn oaths to be sworn by the water of Styx as a mark of respect for her because she had allied with him in his battle against the Titans (Stewart 2024).

The potonym **Styx** was translated as *Стикс*, which is an example of the use of **transcription**.

Her mother had once painted the crossing of the Styx (Foster 2017, p. 39) - Її матір колись намалювала переправу через річку **Стикс**.

The novel also contains an allusion to Greek mythology, namely in the title of speleonym **Mt Olympus**. The Greek gods reside on Olympus, according to Greek mythology. "Olympus" was the name given to the residence of the Twelve Olympian gods in Greek religion and mythology.

Then the three made their way past statues of Greek deities, all mired in mist, as if they were floating above the clouds of Mt Olympus. 'The nine muses,' said Lillian, running a hand along one of the sculpted shapes. (Foster 2017, p. 82) - Потім вони пройшли повз скульптури грецьких божеств, закуті в туман, наче вони дрейфували хмарами **Олімпу**. «Дев'ять муз», - сказала Ліліан, проводячи рукою по одній з статуй.

The name of the mythical mountain was translated by means of **naturalization**. According to phonetic norms, in nouns of Latin origin with the ending *-us*, this ending is removed (Козовик & Шипайло, 1993).

In the novel, the author uses a number of **architecturonyms** (names of objects of architecture), which are rendered in the target text by means of calquing, i.e. "literal translation of a foreign word or phrase" (Molina & Albir 2002, 510). By applying the calquing technique, the counterpart in the target language is created that is similar to the SL proper name in terms of internal form and structural organization. It is important to preserve the inner form of a SL proper name in the target language fantasy-related context as it encapsulated important cultural information and helps to understand the author's intention. The examples of calqued architecturonyms are given in the sentences below:

'That's the Godstone Palace,' said Daniel (Foster 2017, p. 42) - Це **Палац Божого каменю**, - почав Деніел.

'See that golden dome down there? That's the Temple Library. It'd be as good a place as any to start.' (Foster 2017, p. 78) - Бачиш той золотий купол? Це **Храмова бібліотека**. Звідти можна почати шукати інформацію про все, що завгодно.

The architecturonyms *the Temple Library* and *the Godstone Palace* become unique markers of a specific author's secondary universe. The inner form of these proper names is retained in the target text through calqued counterparts *Храмова бібліотека* і *Палац Божого каменю*.

The narrative contains the description of the other objects of architecture. The Greek-inspired name *Prometheus* denotes the statue created by a sculptor Tarnini who made sculptures of ancient Greek deities.

Prometheus is a prophetic and good son of the titan Iapetus and the nymph Clymene Thetis in Greek mythology, brother of Ataman, Menetheus, and Epimetheus, and father of Deucalion. He stole fire from Olympus and gave it to people, for which he was imprisoned by the gods. In art, the image of Prometheus is used as a personification of the enlightener (Cartwright, 2013).

'Prometheus,' explained Daniel to Esme. 'By Tarnini, the most famous sculptor in Aeolia (Foster 2017, p. 63) - «**Прометей**», - Деніел пояснив Есме, - Робота Тарніні, видатного скульптора Еолії.

SL name *Prometheus* was naturalized during the translation. In this case, the suffix typical for the Greek language *-us* was naturalized and replaced with the corresponding ending *-и* in Ukrainian.

The novel *Esme's Wish* abounds in the names of the gods from the Greek Pantheon. **Mythonyms** (names originating in Greek mythology) help to approximate the characters of the novel to a Greek-inspired underwater world of Esperance.

The text also contains examples of mythonyms: *Medusa*, *Triton*, *Prometheus*. These examples show more allusions and parallels to Greek mythology and deities. For instance, Triton (according to Greek mythology) is an ancient sea deity, the son of Poseidon and Amphitrite, with whom he lives in a golden palace at the bottom of the sea, near Aegaea (Hesiod). On the mainland, the main city of his stay was considered to be the neighborhood of Alalkomen in Boeotia, near Lake Copaïda, where the Triton River was located. Here, according to local legend, Triton fought with Hercules. There is also a Tanagra story about Triton's martial arts fight with Dionysus. In addition to the Beotian River, there was the Triton River, with the mythical Triton Lake, in Libya. According to legend, Jason was swept here by a storm and, thanks to Triton's assistance, was saved from the disaster. Triton helped the Argonauts and gave them a lump of land, which later formed the island of Callista (The Editors of Encyclopaedia Britannica, 2024).

Mythonyms are translated by **transliteration** and **naturalization** techniques.

Transliteration can be demonstrated, for example, with the translation that follows:

Ariane's sketch of the rainbow-hued shell shimmered up at her: 'Triton Dreaming'. (Foster 2017, p. 36) - Її погляд зупинився на ескізі Аріани, де яскравими барвами вигравала мушля : «Замріяний **Тритон**».

Triton is **transliterated**, that is, a lexical unit in the source language is rendered using the alphabet of the target language because it is pronounced exactly as it is spelled.

The text contains an allusion to a mythological monster *Medusa*. Medusa is one of the most famous Gorgons in ancient mythology, who were the daughters of the sea god Phorkia and the goddess of the deep Keto. After Medusa was transformed into a terrible monster by Athena, she lived with her sisters on an island in the farthest ocean far from the lands inhabited by mortals. Medusa had wings, claws, and burning eyes, and a snake instead of hair on her head. Those who saw her or looked at her turned to stone. Perseus beheaded Medusa, and from her body came the warrior Chrysaor and the winged horse Pegasus. With the help of Medusa's head, Perseus turned Atlanteus, Polydectes, and his guests into stone. The emergence of corals is also associated with Medusa's head (Macquire, 2023).

The mythonym *Medusa* is transliterated into Ukrainian:

Blood had congealed over a cut on her leg, and she was sure her hair and eyes were as wild as Medusa's (Foster 2017, p. 36) - Есме була впевнена, що її очі та волосся такі ж безумні, як у **Медузи Горгони**.

In this sentence, transliteration is coupled with **amplification** when rendering the name *Medusa*. We add the name *Горгона* in the target proper name to specify the origin of this monster in Greek mythology.

Fantasy books tend to contain magical artifacts and supernatural abilities. In Elizabeth Foster's novel *Esme's Wish*, the plot often revolves around people from another world, Esperance, who are endowed with magical powers. These abilities are called Gifts. They depend on the character's bloodline, innate talents, and aptitude for certain skills. Each local manifests them at different times, but they may not be present at all. Even if everyone in the hero's family had one or another Gift. This element plays a significant role in the formation of certain characters and becomes the object of others' experiences if the manifestation of the Gift takes a long time. Also, due to their unusual and secret nature of origin, the Gifts become the objects of cruel experiments by the antagonist scientist. In the author's magical world, the locals are

endowed with supernatural powers. They use them to control water and create various natural phenomena. Elizabeth Foster has created the word, which is called the **Gift** within her universe :

'How's she doing that?' Esme exclaimed. 'Oh, that's just her Gift,' Lillian said casually' (Foster 2017, p. 75) - «Як вона це робить?», - з подивом вигукнула Есме. «О, це просто її **Дар**», - недбало відповіла Ліліан.

In this case was applied established equivalent, which is 'a term or expression recognized (by dictionaries or language in use) as an equivalent in the TL' (Molina & Albir 2002, p. 510).

A quantitative analysis of the applied techniques used to render proper names indicates the predominant use of transcription making up 35%, followed by transliteration (30%), naturalization (15%), calque (10%), transliteration + amplification and established equivalent with 5% each.

2.2.2 Rendering verbal means of expressing author's worldview in the translation of *Esme's Wish*

An imaginary magical world created by fantasy authors, is full of magic, witchcraft, in which gods, heroes, monsters live, and there is a constant struggle between the forces of Good and Evil. In order to bring this secondary world closer to the real world, it is necessary to "materialize" it with details, signs, and things. That is why writers create the language of the fantasy world, first of all, with the help of new words coined by the author, or **author's neologisms**.

I. Loshchynova notes that a well-crafted by a writer neologism can accurately reflect not only the writer's own worldview, but also the peculiarities of the national worldview. Author's neologisms help them "accurately, expressively or even associatively convey a thought, to reproduce an emotional state, combining linguistic and extralinguistic information" (Лощинова 2016, p. 6).

Neologisms are created in any language to denote new phenomena, objects that appear in society, or to express the presentation in a literary text. The creation of neologisms is an active and complex process. Following J. Bhatt, we believe that "neologism is a newly-coined word or phrase. Essentially, it is either an entirely new word or phrase or a new sense given to an existing word or phrase" (Bhatt, 2023). Neologisms have undoubtedly improved each language concerned, regardless of whether they result from a lack of proficiency in a particular language or from a lack of equivalency or concordance between certain terms or expressions in two languages. According to S. Pinker, "neologisms also replenish the lexical richness of a language, compensating for the unavoidable loss of words and erosion of senses" (Pinker, 2014).

Nordquist defines neologism as "a newly coined word, expression, or usage." (Nordquist, 2014).

According to P. Newmark, neologisms can be described as "newly coined lexical units" or as "existing lexical units that acquire a new sense" (Newmark 1988, p.140). Pavel and Nolet also suggest this distinction, making a distinction between morphological and semantic or sense neologisms (Pavel & Nolet 2001, p.20-21). P. Stockwell, however, takes a different tack and views neologisms as words with new forms, or neosemes as "new meanings attached to existing words" (Stockwell 2000, p.119).

In the process of translating author's neologisms, it should be borne in mind that the formation of the newly coined word occurs according to the laws of a particular language, according to the word-formation models of this language. Similarly, it is translated according to the laws of the target language, according to its word-formation models. Therefore, it's a

challenging translator's task to render the word forming model of the neologism in the target language, which corresponds to both the source language and the author's intention.

There are different approaches to translating author's neologisms, the most common of which are the following: functional substitution, translation, transcription, transliteration, calque, descriptive translation (explication), and target language neologism (Фоміна 2015, p.14).

The researcher T. Dankevych distinguishes two stages of translation of English neologisms into Ukrainian:

1) clarification of the meaning of the neologism (when the translator either refers to the latest editions of English explanatory or encyclopedic dictionaries, or finds out the meaning of the new word, taking into account its structure and context);

2) translation proper by means of the Ukrainian language, namely: transcription, transliteration, calquing, descriptive translation, direct inclusion (Данкевич 2014, p. 341).

In the undertaken project, we will follow P. Newmark's classification of translating neologisms: TL neologisms (which include TL-derived words that serve as new coinages and creations *de novo* without known etymological roots), transference (without formal modification, possibly with the use of italics), naturalization (morphological or phonological adaptation of the given neologism), functional terms (a generic or specific equivalent that neutralizes or deletes certain semantic components), literal translation (transfer of the primary meaning of the SL lexical item, as well as through translation, or literal translation of the individual elements of compound items), modulation (shift in viewpoint), and combined procedures (Newmark 1988, p. 140-150).

In order to give names to unknown and unique objects of the magic world of Esperance, the writer of the novel coins new words, referred to as author's neologisms. They are created primarily for the purpose of artistic and stylistic nomination.

The source text contains the word *breyberries*, the name of local berries existing in the imaginary world. The author's neologism *breyberries* is an expressive lexical unit created primarily for the purpose of artistic and stylistic nomination. It is a previously unknown word distinguished by its originality and novelty: *Lillian had cooked scrambled eggs, and served them with bread rolls flecked with some sort of seaweed, along with tangy **breyberries**: small dark morsels of sweetness, harvested from a nearby island* (Foster 2017, 54) - Страву доповнили гострі **брейниці** – крихітні плоди, які збирають на сусідньому острові.

The author's neologism *breyberries* is translated by **coining** the neologism in the target language *брейниці* by analogy with the SL neologism. The word *breyberries* is a blending created of merging two words: *brey* and *berries*. The TL neologism is coined by merging the transcribed word *брей* and the Ukrainian suffix *-ниці* and ending *-i*. The word forming process and the meaning of the SL neologism were preserved in translation.

It is not uncommon for a fantasy world to have its own currency and financial terminology. In Foster's novel, the author uses the neologism *merles* which represents local currency.

*'That's ten **merles**. And this, Lillian held up a pink one, 'this one's worth twenty. This, and the rest, should last you weeks'* (Foster 2017, p. 57) - «Це десять **мерлів**. А це, - Ліліан підняла рожеву, - вартує двадцять. Цього та решти тобі вистачить на кілька тижнів».

Naturalization was employed as a translation approach to depict the local currency while maintaining its pragmatic possibilities. During the translation from English to Ukrainian, the suffix *-es* was replaced by the Ukrainian ending *-ів* of the noun in genitive case.

The inhabitants of the author's fictional world have their own term for strangers who have entered their territory. For outsiders from another space, they are called 'otherworlders'. The following sentence is an example of the use of this word:

*You're an **otherworlder*** (Foster 2017, p. 37) - Ти **іншосвітянин**.

To retain the linguistic and cultural information, this neologism is **calqued** rather than transcribed or transliterated. The essence of this term was respected and not distorted in the translation.

Mythical creatures or other otherworldly beings are characteristic of the fantasy world. In the novel *Esme's Wish*, the area is inhabited by sirens. Sirens are demonic creatures in ancient Greek mythology whose upper body was female and the lower part was fishy. They were also depicted as creatures with a bird's body and a woman's head.

*'That's a **siren**. The sirens guard the songspells of Aeolia'* (Foster 2017, p. 58) - «Це **сирена**. Вони охороняють пісенні заклинання Еолії».

That context was preserved by means of naturalization technique. The accepted translation of the mythical creature *siren* is *сирена*, since the vowel *i* in the SL *siren* is replaced by the TL vowel *u* followed by the amplification of ending -a.

Author's neologisms perform a function of characterization and create unique images. The authors of fantasy novels put an additional emphasis on such words, as they reflect unique author's vision. Adequate translation of such types of lexicon should be a balanced and well-grounded decision, aimed at a faithful conveying of imagery and pragmatic potential encoded in such lingual means.

The author creates new words denoting types of local dishes and unusual foods in the magic underwater world. The name of the spicy dish *Dragonsbreath buns* was calqued in the target language as *булочки «Подих дракона»*. The following sentence contains the exemplified neologism:

*After taking one for herself, Esme handed the bag of **Dragonsbreath buns** over to Daniel.* (Foster 2017, p. 84) - Взявши одну собі, Есме передала пакунок з **булочками «Подих дракона»** Деніелу.

This term has been translated as *булочки «Подих дракона»* by means of calquing.

To better recreate the otherworld, author Elizabeth Foster adds magical artifacts to her novel. This is common to many other works of the fantasy genre. Supernatural artifacts contribute to the expressive disclosure of the parallel world and its inhabitants. The following example is provided here :

*Come to think of it, there's a **Seeing Stone** around here somewhere* (Foster 2017, p. 86) - Якщо подумати, то десь тут має бути **Камінь-віщун**.

In this sentence, the term *Seeing Stone* was translated as *Камінь-віщун* by means of **modulation**. According to Molina-Albir's research, modulation is "a shift in point of view; whereas transposition is a shift between grammatical categories, modulation is a shift in cognitive categories"(Molina & Albir 2002, p. 510). This technique involves the semantic development of the scenario stated in the text and assumes a logical and semantic examination of the circumstance. The technique aids in making sense and adhering to TL norms if the scenario is properly constructed.

In fantasy literature, **spells** are often used as magical formulas. In the novel *Esme's Wish*, children are described to have a magic power to manipulate water. They use a verbal incantation to produce magic: *As the paper ships foundered in the waves of passing traffic, the children sang a song, over and over:*

*'Pearl of the ocean, pearl of the sea,
No more pearls for you or me.
Take a boat, load it well,
Watch it sinking in the swell...'* (Foster 2017, 46)

Поки паперові кораблики тонули у хвилях суден, що пропливали повз, малеча співала пісню, повторюючи слова знову і знову:

*«Перлина океану, моря перлина,
Для тебе, для мене немає таких.*

Візьми ти човен та мчи без упину,

Поглянь, як втопає у хвилях в'юнких» (Translated by A. Lysenko).

The spellsong was translated preserving the principles of equilinearity (the order of stanzas and lines of the SL spellsong) and equirhythmia (the rhythmic structure of the SL spellsong). The euphonic (sound) structure of the SL spellsong was also preserved in translation. Additionally, the TL spellsong retains the author's imagery, another essential component of poetic matrix (Корунець 2008, p. 271-272).

Quantitative analysis of neologisms revealed the following results: naturalization (25%), creating an analogy-based TL neologism (25%); calquing (25%); modulation (25%).

Conclusions

The translation project focused on the translation of eight chapters of Elizabeth Foster's novel *Esme's Wish*. The fictional world of the novel is reflected in proper names, author neologisms, magic spells or onyms. The novel *Esme's Wish* has a complex and multilayered onymic system which develops along with the storylines, requiring extensive background knowledge from the translator. The novel *Esme's Wish* by the Australian author Elizabeth Foster, is a fantasy book brimming with magic, mystery, and myth, follows fifteen-year-old Esme Silver on her quest to find her mother. The analysis revealed the problem of rendering proper names, author neologisms, and magic spells in the novel. The fictional world of the novel is reflected in proper names which convey historical and cultural information. Proper names are semantically grouped into: names of territories; names of cities; names of seas; names of rivers; names of objects of architecture; names of mythological creatures; titles of rulers of underwater world and names of dishes. It has been discovered that proper names and author neologisms serve to characterize and produce distinctive images. These words are given extra weight by fantasy genre authors since they express their own perspective. A balanced and well-founded decision should be made when translating such vocabulary in order to faithfully represent the pragmatic potential and picture embedded in such linguistic means. Also, the novel reveals and explores abundant usage of epithets, metaphors, and similes. According to analyses, throughout the book, translation techniques such as calquing, transcription, naturalization, and transliteration were predominant.

Since the novel was inspired by Greek mythology toponyms serve as the foundation of the onomastic realm in the fantasy novel, the most numerical group of analyzed proper names was mythonyms. They are translated by means of transliteration, transliteration + amplification, transcription and naturalization.

The names of architectural objects also are unique markers of the author's secondary universe. The inner form of these names encapsulates important cultural information, that's why there was preserved the inner form in the target language by using calquing technique.

A quantitative analysis of the applied techniques used to render proper names indicates the predominant use of transcription making up 35%, followed by transliteration (30%), naturalization (15%), calque (10%), transliteration + amplification and established equivalent with 5% each.

In order to give names to unknown and unique objects of the magic world, the writer of the novel coins new words, referred to as author's neologisms. They are created primarily for the purpose of artistic and stylistic nomination. Another author's coinage is the word denoting local currency of the magic world which is translated by means of naturalization.

In fantasy literature, spells are often used as magical formulas. In the novel *Esme's Wish*, children are described to have a magic power to manipulate water. They use a verbal incantation to produce magic. The spell song was translated preserving the principles of equilinearity (the order of stanzas and lines of the SL spell song) and equirhythmia (the rhythmic structure of the SL spell song). The euphonic structure of the SL spell song was also preserved in translation. Additionally, the TL spell song retains the author's imagery, which is another essential component of poetic matrix.

Authors' neologisms and proper names are given extra weight by the fantasy tale author since they express their own perspective. A balanced and well-founded decision should be made when translating such vocabulary in order to faithfully represent the pragmatic potential and image embedded in such linguistic means.

List of references

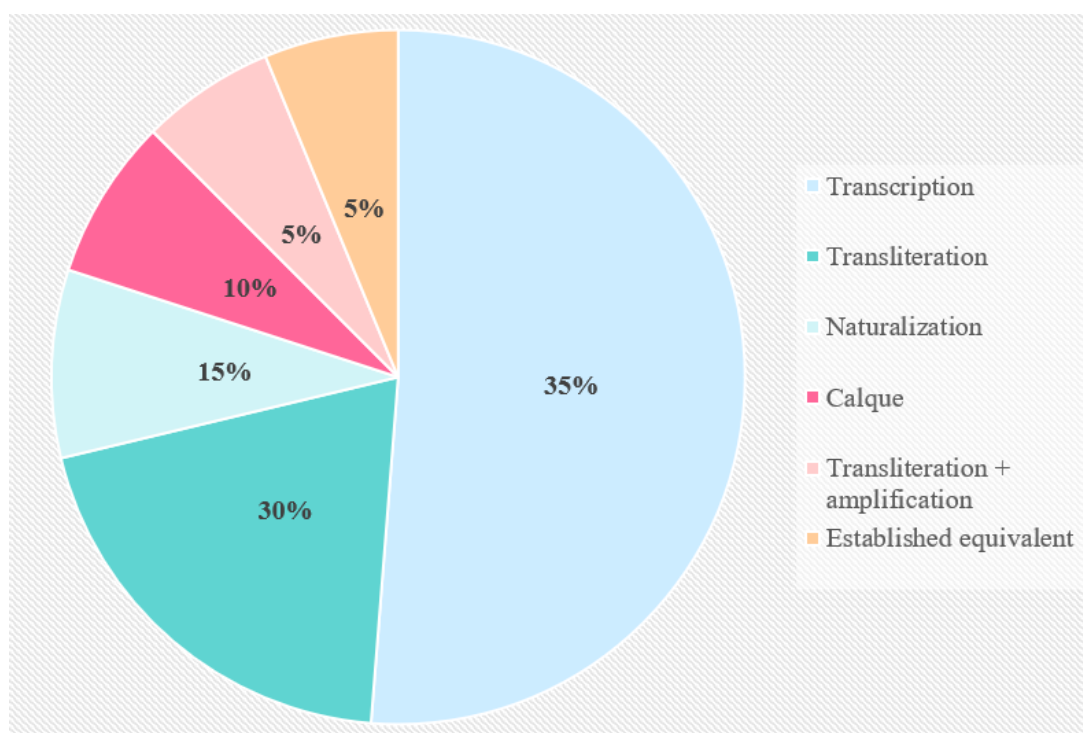
1. Ажнюк, Б. (2011). Мовне законодавство: переклад ключових термінів. *Культура слова*, (75), 137-147.
2. Бережна, М. (2007). Тринадцять етапів перекладу власних імен та назв. *Вісник СумДУ. Серія Філологія, Том 2*, 62-66.
3. Борис, Д.П. (2022). *Onomastic aspects of translation: theory and practice / Ономастичні аспекти перекладу: теорія і практика*. Навч. посібник. Видавничий центр КНЛУ.
4. Гудманян, А. (2000). *Відтворення власних назв у перекладі* [Дисертація, Київський національний університет ім. Тараса Шевченка].
5. Данкевич, Т. (2014). Переклад авторських неологізмів в англійській мові. *Мова і культура*, 17 (3), 341.
6. Козовик І. Я., Шипайло Л. Д. (1993). «Латинська мова», вид. «Вища школа».
7. Коломієць, Л. (2004). *Концептуально методологічні засади сучасного українського поетичного перекладу (на матеріалі перекладів з англійської, ірландської та американської поезії): монографія*. Видавничо-поліграфічний центр “Київський університет”.
8. Корунець, І. (2008). *Вступ до перекладознавства англійською і українською мовами*. Нова книга.
9. Лощинова, І. С. (2016). *Неолексика у творах письменників Дніпропетровщини* [Дисертація, Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара].
10. Фоміна, Л. (2015). Особливості перекладу художніх творів: методично-навчальний посібник з дисципліни «Особливості перекладу художніх творів» для магістрів за спеціальністю «Переклад». *Науковий вісник Київського інституту НГУ*.
11. About Me. (2024, January 30). Elizabeth Foster. Retrieved November 3, 2024, from <https://elizabethfoster.com.au/>
12. Bal, D. (2023, November 11). *Coming of Age Story*. Study.com. Retrieved November 12, 2024, from <https://study.com/academy/lesson/coming-of-age-novel-definition-examples-quiz.html>
13. Baldwin, E. (2021, July 16). *Coming-of-Age Novel*. Poem Analysis. Retrieved November 4, 2024, from <https://poemanalysis.com/genre/coming-of-age/>
14. Bhatt, J. (2024b, May 12). *Crafting Neologisms in Literary Translation*. Jenny Bhatt Writer. Retrieved November 5, 2024, from <https://jennybhattwriter.com/waat-61-neologisms-in-literary-translation/>
15. Britannica, T. Editors of Encyclopaedia (2024, October 24). *Triton*. Encyclopedia Britannica. <https://www.britannica.com/topic/Triton-Greek-mythology>
16. Cartwright, M. (2013, April 20). *Prometheus*. World History Encyclopedia. Retrieved from <https://www.worldhistory.org/Prometheus/>
17. Costello, D. (n.d.). *The Fundamental Elements of Fantasy Writing*. ServiceScape Blog. Retrieved November 6, 2024, from <https://www.servicescape.com/blog/the-fundamental-elements-of-fantasy-writing>
18. *Dictionary of Greek and Roman Geography* (1854). PELÓRUS. Perseus Digital Library. Retrieved November 4, 2024, from

<https://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=Perseus%3Atext%3A1999.04.0064%3Aentry%3Dpelorus-geo>

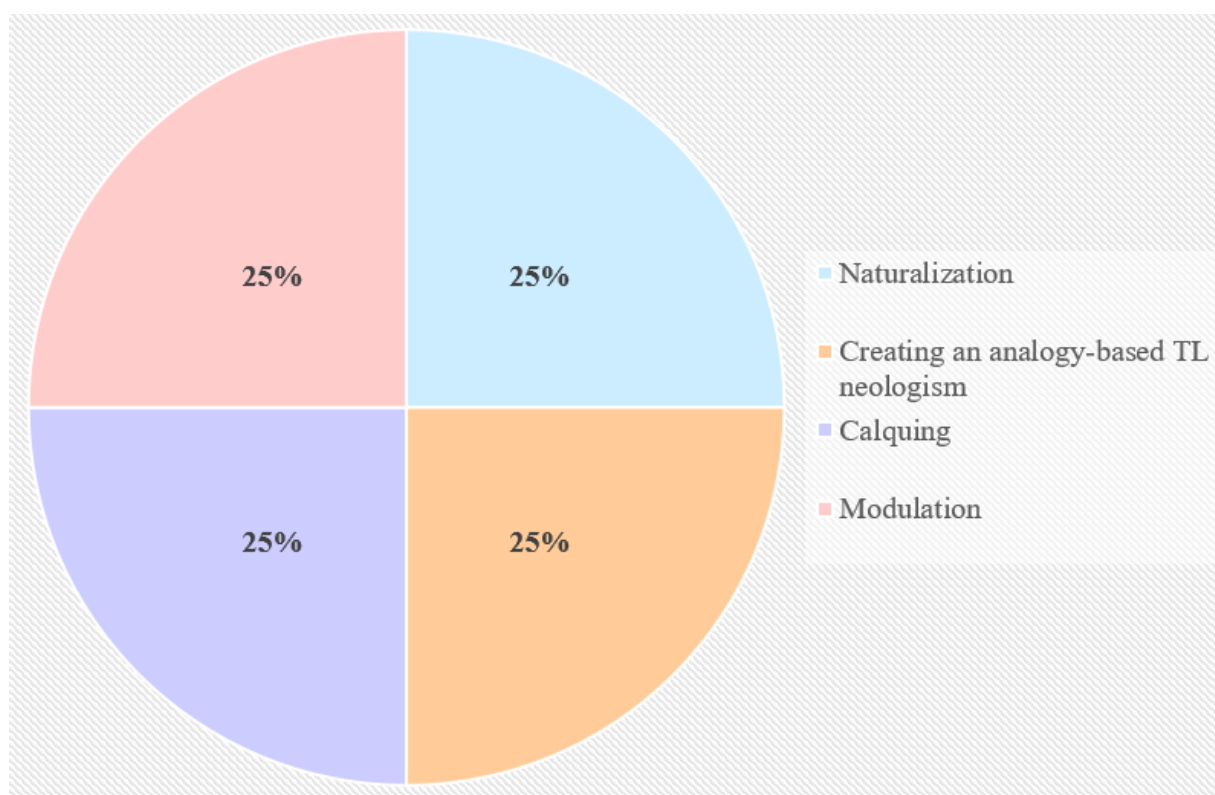
19. French, K. (2023c, December 19). *Portal Fantasy: A Journey to Imagination*. World Anvil Blog. Retrieved November 4, 2024, from <https://blog.worldanvil.com/worldbuilding/portal-fantasy-a-journey-to-imagination/>
20. Kapach, A. (2023, February 7). Styx. Mythopedia. <https://mythopedia.com/topics/styx>
21. Klein, A. B. (2024b, May 28). *More than 50 Must-Read Portal Fantasy Books*. Book Riot. Retrieved November 1, 2024, from <https://bookriot.com/portal-fantasy-books/>
22. Macquire, K. (2022, June 14). *Medusa*. World History Encyclopedia. Retrieved from <https://www.worldhistory.org/Medusa/>
23. Merriam-Webster. (n.d.). -onym. In Merriam-Webster.com dictionary. Retrieved November 3, 2024, from <https://www.merriam-webster.com/dictionary/-onym>
24. Molina, L. & Albir, A. H. (2002). Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach. *Meta*, 47 (4), 498–512.
25. Newmark, P. (1988). *A Textbook of Translation*. Prentice-Hall International.
26. Nordquist, R. (2023, April 5). *How neologisms keep English alive*. ThoughtCo. Retrieved November 5, 2024, from <https://www.thoughtco.com/neologism-words-term-1691426>
27. Pavel, S., & Nolet, D. (2002). *Handbook of terminology*. Canadian Government Publishing, Translation Bureau, Public Works and Government Services Canada.
28. Pinker, S. (2014). *The sense of style: The thinking person's guide to writing in the 21st century*. Penguin Books.
29. Stewart, M. (n.d.). People, places & things: Aeolia. *Greek mythology: From the Iliad to the fall of the last tyrant*. Retrieved November 7, 2024, from http://messagenetcommresearch.com/myths/ppt/Aeolia_1.html
30. Stockwell, P., & Whiteley, S. (Eds.). (2014). *The Cambridge handbook of stylistics*. Cambridge University Press.

Appendix A

Applied techniques used to render proper names

Appendix B
Author's neologisms translation techniques

Appendix C

The certificate of participation in the 2nd All-Ukrainian Scientific and Practical Conference of Students, Applicants and Young Scientists *New Trends in Translation Studies, Philology and Linguodidactics in the Context of Globalisation Processes*

